

Εν Κ)πόλει τῇ 7 Ἰανουαρίου 1923

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΚΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὑποκείμενον εὐρείας συζητήσεως ἐν Λωζάνῃ κατέστη καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν ἐπελθούσαν πολιτειακὴν μεταβολὴν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διατυπωθείσης ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας ἀξιώσεως περὶ μεταθέσεως τῆς ἑδρας αὐτοῦ. Τὸ ζήτημα καταναλῶσαν οὐκ ὀλίγας συνεδρίας ἐκράτησεν ἐν δικαίᾳ συγκινήσει καὶ εὐλόγῳ ἀγωνίᾳ οὐ μόνον τὸ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενον ὀρθόδοξον πλήρωμα ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὸς ὁ πρὸς τὴν Πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν τῆς Ν. Ρώμης βαθὺς σεβασμός. Ἡ πρὸς στιγμὴν ἀπειληθεῖσα κατάργησις θεσμοῦ ἱερωτάτου καὶ παναρχαίου, οὐσιώδη κεκτημένου σημασίαν ἐν τῷ Ὁρθόδοξῳ συστήματι, θεσμοῦ κεκυρωμένου ὑπὸ Συνόδων Οἰκουμενικῶν, ξένου δὲ πρὸς οἵαδήποτε πολιτικὰς μεταβολὰς, καὶ φυσικὸν ἦτο καὶ δίκαιον νὰ διεγείρῃ πάσας καθόλου τὰς ὀρθόδοξους καὶ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, ἐξαιρουμένου μόνον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Δυτικ. Ἐκκλησίας, εἰς ἔντονον ^{ἐκ}συνηγορίαν ὑπὲρ τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Εὐτυχῶς, βαθυτέρα καὶ νηφαλιωτέρα ἔρευνα τῶν πραγμάτων καὶ σθεναρὰ ἐπιχειρηματολογία τῶν ἐν τῇ Συνδιασκέψει ἀντιπροσώπων τῶν χριστιανικῶν κρατῶν ἤγαγε τοὺς ἐνισταμένους εἰς σχέσεις σωφρονεστέρας καὶ οὕτω ἡ παγχριστιανικὴ εὐχὴ εὗρε τὴν πληρῶσιν αὐτῆς ἐν τῇ δικαίᾳ ἀποφάσει περὶ παραμονῆς τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἑδρᾷ. Πᾶσα ἄλλη ἀπόφασις, ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν εἰρηνοποιὸν ἀποστολὴν τῶν ἐν Λωζάνῃ, θὰ ἀπειτέλει συνάμα καταφρόνησιν τῆς ὁμοφώνως ἐκδηλωθείσης παγχριστιανικῆς θελήσεως καὶ κατάφωρον παραβίαν θεσμῶν θρησκευτικῶν. Διὰ τοῦτο μετ' εὐλόγου ἀνακουφίσεως ἠκούσθη ἀνὰ σύμπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἡ ληφθεῖσα τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἀπόφασις, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἐκτιμῶσα προσηκόντως τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ σὺφρονα στάσιν τῆς τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας, ἀποβλέπει εὐελπὺς πρὸς τὸ γεγονὸς, ὡς ἀπαρχὴν κρείττονος καταστάσεως διὰ τοὺς λαοὺς τῆς χώρας ταύτης, ἀναγνωρίζει δὲ συγχρόνως καὶ ἑαυτὴν ὀφειλέτιν πολλῆς χάριτος πρὸς τὰς ἀδελφὰς ἐν Χριστῷ Ἐκκλησίας, ὅσαι φυ-

λαδέλγως συναντελάβοντο Αὐτῇ ἐν τῷ ἀγῶνι πρὸς κατήχυσιν τοῦ δικαίου, ὡς καὶ πρὸς πάσας καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὰς ὀρθοδόξους Κυβερνήσεις διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν ἐν Λωζάνῃ ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἀποτελεσματικὴν ὑποστήριξιν τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τοῦ ἀνακείμενου νέου ἐνιαυτοῦ ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διαβιβάσας εὐχετικά τηλεγραφήματα πρὸς τοὺς Εὐσεβάσιους Ὀρθοδόξους Βασιλεῖς καὶ τοὺς Ἐξοχωτάτους Πρωθυπουργοὺς αὐτῶν, ἐξέφρασεν ἅμα αὐτοῖς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἐπιδειχθέντι ὑπ' αὐτῶν θερμῷ ἐνδιαφέροντι ὑπὲρ τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοθρόνου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ παλαιφάτῃ καὶ ἱστορικῇ αὐτῆς ἑδρᾷ. Δι' ἰδιαιτέρων αὐτοῦ τηλεγραφημάτων ἐξέφρασε χάριτας καὶ πρὸς τὰς παρασχούσας ἡμῖν χεῖρα βοηθείας ἀδελφὰς ἐν Χριστῷ Ἐκκλησίας.

Τ. Α.

Τὰ τηλεγραφήματα ταῦτα παραθέτομεν κατωτέρω.

Α'. Πρὸς τὰς Α. Α. Μ. Μ. τοὺς Βασιλεῖς Ἑλλάδος Γεωργίῳ τῷ Β', Σερβίας Ἀλεξάνδρῳ τῷ Α', καὶ Ρουμανίας Φερδινάνδῳ τῷ Α'.

Τῇ ἑορτῇ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἱεουργήσας μετὰ τῆς Ἀγίας Συνόδου ἐμνημόνευσα τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας εὐσεβοῦς Μεγαλειότητος. Σήμερον, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς νέον ἐνιαυτὸν χρηστότητος Κυρίου, ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὸν Βασιλέα, τὴν Βασίλισσαν, τὸν Βασιλικὸν οἶκον καὶ ἅπαντα τὸν ὑπὸ τὸ Βασιλικὸν Ὑμῶν σκῆπτρον εὐσεβῇ λαὸν τὴν οὐράνιον εὐλογίαν. Εὐαρεστηθῆτω δὲ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὅπως μετὰ τῶν ἑορτίων τούτων ἀσπασμῶν δέξηται καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐγκαρδίου ἡμῶν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐν Λωζάνῃ ὑπεράσπισιν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Β'. Τοῖς ἐξοχωτάτοις Πρωθυπουργοῖς Ἑλλάδος, Σερβίας καὶ Ρουμανίας.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς νέον ἐνιαυτὸν χρηστότητος Κυρίου ἐπικαλούμεθα ἔφ' Ὑμᾶς καὶ ἅπαντα τὸν λαὸν τοῦ Θεοσώστου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, (Σερβίας, Ρουμανίας) τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος Σωτῆρος ἡμῶν.

Τῇ ἐγκαρδίῳ ταύτῃ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς χώρας Ὑμῶν εὐχῇ προστιθέμεθα τὴν ἔκφρασιν τῆς θερμῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑποστήριξιν ὑπὸ τῆς ἐν Λωζάνῃ ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλληνικῆς, (Σερβικῆς, Ρουμανικῆς) Κυβερνήσεως.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Γ'. Τοῖς Μακαριωτάτοις Πατριαρχαῖς

Ἀλεξανδρείας Φωτίῳ,

Ἀντιοχείας Γρηγορίῳ,

Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ,

Βελιγραδίου Δημητρίῳ.

Τῷ Μακαρ. Ἀρχιεπ. Κύπρου Κυρίλλῳ, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Οὐγγροβλαχίας Μύρωνι.

Ἀγγέλλεται ἡμῖν ἐκ Λωζάνης ὅτι ἀπαίτησις περὶ ἀπομακρύνσεως τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀπεσύρθη ὁριστικῶς. Εὐχαριστοῦντες Θεῷ Δοτῇ ἀγαθῶν, ~~ὁμολογοῦμεν~~ ^{ἀντιλαμβανόμεθα} χάριν Ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ Μακαριότητι (ἢ Σεβασμιότητι) διὰ παρασχεθεῖσαν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας. Δωρηθεῖη ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ..... ἀνατέλλον ἐνιαυτὸς ἐν εὐλογίᾳ χρηστότητος.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Δ'. Τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Κανταουρίας κ. Randall.

Ἐκ Λωζάνης ἀγγέλλεται ἡμῖν ὅτι ἀπεσύρθη ἀπαίτησις περὶ ἐκτοπισμοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῇ Πηγῇ τῶν ἀγαθῶν, ἀνομολογοῦμεν ἅμα τὴν χάριν, ἣν ὀφείλομεν τῇ Ὑμετ. Σεβασμιότητι, δι' ἣν παύσκειν ἡμῖν βοήθειαν πρὸς κατήχυσιν τοῦ δικαίου. Δέξασθε θερμὰς εὐχαριστίας.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ε'. Τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκ. Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρῳ.

Ἀπαίτησις ἀπομακρύνσεως Πατριαρχείου ἀπεσύρθη. Διαβιβάσατε εὐχαριστίας ἡμῶν εἰς πάντας, ὅσοι ἐνήργησαν πρὸς ἀποτροπὴν ἀπειληθέντος κινδύνου.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Θεωροῦμεν ὑποχρέωσιν ἄλλ' αἰσθανόμεθα καὶ πολλὴν τὴν εὐχαρίστησιν, ὅπως δημοσιεύσωμεν κατωτέρω τὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Λωζάνῃ συζητήσεως περὶ παραμονῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γενομένην δήλωσιν τοῦ Σέρβου Ἀντιπροσώπου. Ἀποπνέει αὕτη βαθὺν τὸν σεβασμὸν καὶ μαρτυρεῖ ζωηρὰν τὴν εὐγνωμοσύνην μεγάλης μερίδος τῆς χριστιανωσύνης πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

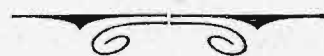
* * *

«Μετὰ τὰς δηλώσεις ταῦ κ. Προέδρου καὶ τὰς παραχωρήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμε πρὸς τὴν Τουρκικὴν ἀντιπροσωπεῖαν δὲν νομίζω, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐγὼ τὰ ἐπιχειρήματα οἰκονομικῆς καὶ δικαστικῆς φύσεως. Θὰ περιορισθῶ ἀπλῶς νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἠθικῶν συνεπειῶν καὶ λυπηρῶν συναισθημάτων τὰ ὁποῖα θὰ παρήγοντο ἐν ὅλῳ τῷ Κόσμῳ, ἐὰν ἡ Τουρκικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἐξηκολούθει νὰ ἀντιτάσῃ ἀρνησιν καὶ εἰς τὰς νέας ταύτας παραχωρήσεις.

Εἶπε τις ὅτι ἡ ἀνθρωπότης σύγκειται ἐκ περὶ σσοτέρων νεκρῶν ἢ ζώντων. Τὴν θαυμασίαν ταύτην ιδέαν θὰ ἐπεθύμουν κατὰ τινά τρόπον νὰ εὐρύνω καὶ ἐφαρμόσω ἐπὶ Ἱδρυμάτων σεβασμίων διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας παρέσχον καὶ ἅτινα συνετέλεσαν ἐν εὐρείῳ κλίμακι εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος. Τοιοῦτον τυγχάνει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ὃ δὲ ρόλος αὐτοῦ ἐν τῷ ἠθικῷ

καταρτισμῷ μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξε πάντοτε λίαν σπουδαῖος.

Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπετάθησαν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ζητοῦσαι συνδρομὴν καὶ ἀντίληψιν, δηλ. τὴν παρηγορίαν ἐν ἡμέραις δοκιμασίας, τὸν κανόνα τῆς ἀγωγῆς, τὸν κανόνα τῆς ἀνωτάτης χριστιανικῆς ἠθικῆς διὰ τὸν καθημερινὸν βίον. Ἐὰν ἤδη τοῦτο ἐπρόκειτο νὰ ἐκλείψῃ θὰ προήρχετο μέγα ἠθικὸν κενόν. Θὰ ἐφαίνετο ὅτι μέρος τοῦ πολιτισμοῦ ἐξέλιπε σὺν αὐτῷ. Αἱ συνειδήσεις ἀδιακρίτως θρησκευτῶν ἠθελον ταραχθῇ καὶ δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ μὴ διαπιστώσῃ, ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν Κρατῶν δὲν εὐρέθη εἰμὴ μόνον τὸ Τουρκικὸν Κράτος διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν θέσιν εἰς Γεραρὸν Χριστιανικὸν καθίδρυμα αἰωνόβιον, ἀρχαιότερον ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ αὐτοῦ τοῦ Χαλιφάτου, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἠθικὸν ἔργον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀγαθοεργίας, οὐδέποτε διεκόπη οὐδὲ κατὰ τοὺς μεμακρυσμένους χρόνους τῆς μισαλλοδοξίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν. Ἡ διαπίστωσις αὕτη δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἦ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ καταλάβῃ θέσιν μεταξὺ τῶν νεωτέρων Κρατῶν, αἱ δὲ ἠθικαὶ τούτου συνέπειαι δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ γίνωσιν αἰσθηταί. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐπεθυμουν εἰδικώτερον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῆς Τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας. Ὑποστηρίζω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν πρῶτασιν τοῦ κ. Προέδρου.»

Η ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία φιλοστόργως μεριμνῶσα περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀλβανίαν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἀπέστειλεν κατὰ Ὀκτώβριον παρελθ. ἔ. ὑπὸ τὴν ιδιότητα Πατριαρχικοῦ ἐξάρχου τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Μιλητουπόλεως κ. Ἱερόθεον λαβόντα ὠρισμένους ὁδηγίας καὶ τὴν ἐντολὴν ὅπως ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ συνέγγυς τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ ὑποβάλλῃ ἔπειτα σχετικὴν

ἐκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀλλ' ἡ ἐξαρχικὴ ἀποστολὴ τῆς Α. Θεοφιλίας παραξεγνηθεῖσα, εὗρεν ἀπήχνησιν καὶ εἰς τοὺς ἐν Λωζάνῃ κύκλους, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ σχετικοῦ τηλεγραφήματος τοῦ ἐκεῖ διατρίβοντος Πατριαρχικοῦ ἀπεσταλμένου σεβασ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ — ὑπὸ ἡμ. 2]15 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. — ἔχοντος ὡς ἑξῆς:

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην

«Ἀντιπρόσωπος Ἀλβανίας Φράσαρις ἰσχυρίζεται ὅτι Ἀλβανικὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα διευθετήθη, Πατριαρχεῖον ἀναγνώρισαντος Ἑκκλησίαν Ἀλβανικὴν αὐτοκέφαλον, χρησιμοποιοῦσαν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἐν ἀκολουθίαις. Πληροφορήσατε θέσιν ζητήματος πρὸς διαφώτισιν ἀρμοδιῶν».

Θυατείρων Γερμανός

Εἰς ἀπάντησιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεδίδρασε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα, καθορίζον σαφῶς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀποσταλέντος ἐξάρχου καὶ τὰς περὶ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων σκέψεις τῆς Ἑκκλησίας.

5 Ἰανουαρίου 1923.

Μητροπολίτην Θυατείρων

Λωζάνην

Ἀναλήτης ἰσχυρισμὸς ἀντιπροσώπου Ἀλβανίας, ὅτι Πατριαρχεῖον ἀνεγνώρισεν Αὐτοκέφαλον Ἀλβανικὴν Ἑκκλησίαν. Ἀπεστείλαμεν μόνον ἐξαρχικῶς Ἐπίσκοπον Μιλητουπόλεως Ἱερόθεον ἐντεταλμένον ἐξακριβῶσαι ἐπιτοπίως κατάστασιν καὶ διευκολῦναι ἐπάνοδον εἰς θρόνους αὐτῶν Μητροπολιτῶν παρὰ νόμῳ ἐκδιωχθέντων. Ἐχει ἐπίσης ἐντολὴν διδάξαι, ὅτι παραχώρησις Αὐτοκεφάλου εἰς μειοψηφίαν χριστιανικὴν ἐν Κράτει μουσουλμανικῷ, ὡς λίαν ἐπικίνδυνος, παντὶ τρόπῳ ἀποφευχθήσεται. Μήτηρ ὅμως Ἑκκλησία εἶνε εὐδιάθετος ἐπιτρέψαι χρῆσιν γλώσσης Ἀλβανικῆς ἐν λειτουργίᾳ εἰς κοινότητας, αἵτινες ἤθελον ζητήσῃ τοῦτο κανονικῶς, ἀλλ' ὑπὸ ὅρον προστασίας ἐλευθερίας θελόντων προσεῦχεσθαι ἑλληνιστί. Πρόθεσις ἡμῶν εἶνε δώσωμεν Ἀλβανικὰς Μητροπόλεις αὐτοδιοίκησιν, οἷα περίπου ἐν Κρήτῃ καὶ Ἀμερικῇ. Πρὸ πάσης ὅπως ἀποφάσεως ἐπιμένομεν ἀξιοῦντες ἐπάνοδον κανονικῶν Μητροπολιτῶν ἔδρας αὐτῶν.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Η 1^η ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

Ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος χοροστατοῦσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν ἀρχιερέων Κυζίκου κ. Καλλινίκου, Νικαίας κ. Βασιλείου, Χαλκηδόνος κ. Γρηγορίου, Ρόδου κ. Ἀποστόλου, Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ, Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ καὶ Μετρῶν κ. Ἰωακείμ καὶ τῶν παρεπιδημούντων Πανιερ. Μητροπολιτῶν Προύσης κ. Κωνσταντίνου, Νεοκαισαρείας κ. Ἀγαθαγγέλου, Φιλίππουπόλεως κ. Βενιαμίν, Αἴνου κ. Ἰωακείμ, Σηλυβρίας κ. Εὐγενίου καὶ Ἀνέων κ. Θωμᾶ ἐψάλη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ ὁ ἑσπερινὸς τῆς ἑορτῆς, καθ' ὃν συμμετέσχον πλὴν τῶν Πατριαρχικῶν ἐφημερίων, ὁ Πανοσιολ. Μέγας Πρωτοσύγκελλος κ. Παντελεήμων καὶ ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Γερμανός.

Ἐν τῷ σωλῆα παρίσταντο οἱ ἐκ τῶν Συμβούλων Ἐντιμότετοι κκ. Ν. Φερμάνογλους καὶ Β. Μυστακίδης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως προσφύγων ἐνταῦθα κ. Νταίνης, καὶ ὁ διαχειριστὴς τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς κ. Μπρίγκς ἐπισκεφθέντες πρότερον τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐν συνοδείᾳ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Π. Κ. Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως προσφύγων κ. Στεφοπούλου. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν οἱ χοροστατοῦντες Σεβ. Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἐντιμότετοι κ. Σύμβουλοι ἀνῆλθον εἰς τὴν Μεγάλην αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν, ὅπου μετ' ὀλίγον προσῆλθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, διένειμε δὲ εἰς πάντας τὰ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰθισμένα μετὰ ξίνα μανδήλια.

Εἶτα προσῆλθον πάντες οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ Πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, ἡγουμένου τοῦ Πανοσιολ. Μεγ. Πρωτοσυγγέλλου κ. Παντελεήμονος ὅστις προσφωνῶν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὑπέβαλε τὰς εὐλαβεῖς αὐτῶν εὐχὰς ἐπὶ τῷ ἀνατείλαντι νέῳ σωτηρίῳ ἔτει καὶ ἐδεήθη τοῦ Ὑψίστου ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἐνισχύσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τῆς ὑπὸ τῆς θείας προνοίας κληθείσης ἐν μιᾷ τῶν κρισιμωτέρων καὶ χαλεπωτέρων ἐποχῶν τῆς ἱστορίας καὶ ὑπάρξεως τοῦ πανσέπτου ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὅπως αἰσίως διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς οἰακοστροφίας καθοδηγήσῃ τὸ σκάφος τῆς Ἑκκλησίας εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας καὶ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ ἐν ἀνέσει τὴν ἐπιδίωξιν καὶ πραγμάτων τῶν μεγάλων Αὐτῆς βουλῶν, εἰς δόξαν τῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ ἁγίου ὁ-

νόματος τοῦ Χριστοῦ. Ὑπέβαλε τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὰς υἱικὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὸ διαρεῦσαν ἔτος πατρικὴν στοργὴν καὶ μέριμναν καὶ ἠὐχήθη ἐξ ὀνόματος πάντων ὅπως τὸ ἀνατέλλον νέον ἔτος ἦ φορὸν σωτηρίας καὶ παραμυθίας καὶ μεστὸν πάσης εὐλογίας.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐχαριστοῦσα ἐξέφρασε τὴν χαρὰν Αὐτῆς διότι Τῇ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἀπευθύνη εὐχὰς καὶ ἐκφράσῃ τὴν πατρικὴν Αὐτῆς εὐαρέσκειαν διὰ τὸν ζῆλον τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων τὸν ἐπιδειχθέντα ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος αὐτῶν κατὰ τὴν διακυβέρνησιν τῆς ὁλκάδος τῆς Ἐκκλησίας ἐν τρικυμιῷδει σταδιοδρομίᾳ. Ἐχαρακτήρισεν ἀπαραίτητον τὴν συνεργασίαν καὶ ἐκάλεσε τοὺς πάντας ὅπως ρίψωσιν εἰς τὰ ὀπίσω βλέμμα διὰ νὰ ἐξετάσωσι τί δεν ἐξεπλήρωσαν καὶ ζητήσωσι τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄνωθεν βοήθειαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ βίος ἐν γῇ μὲν ἐξελίσσεται, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ ὑπάρχει ὁ στέφανος αὐτῆς ἵνα ἀξιωθῶσιν οἱ πάντες νὰ ἀκούσωσι τὸ «εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ». Ἐν τέλει ἐπεκαλέσθη ἐπ' αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους εὐλογίαν καὶ ἠὐχήθη ὅπως ὁ νέος ἐνιαυτὸς γίνῃ ἐνιαυτὸς χρηστότητος Κυρίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὸ Γένος, δι' ἕκαστον ἄτομον καὶ διὰ τὸ σύνολον.

— Εἶτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης διένειμε καὶ εἰς πάντα τοὺς Πατριαρχικοὺς ὑπαλλήλους τὰ εἰθισμένα μετὰ ξίνα μανδήλια.

Μετὰ τῆς προσηκούσης τάξεως καὶ εὐπρεπείας καὶ ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν χοροστατοῦσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων Καισαρείας, Νικαίας, Ρόδου, Βάρνης, Βελεγράδων, Μετρῶν καὶ τοῦ παρεπιδημῶντος Πανιερ. Μητροπολίτου Αἴνου ἐτελέσθη ἡ λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν ἱεουργοῦντος τοῦ Παν. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Παντελεήμονος. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ Κοινωνικοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου καὶ Μεγάλου Βασιλείου ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον καὶ προσηγόρευσε τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα ἐπιδραφεύσασα τὰς εὐχὰς Αὐτῆς καὶ εὐλογίας ἐπὶ τῇ ἐνάρξει νέου ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Κυρίου.

Παρίσταντο οἱ Ἐντιμότατοι κκ. Σύμβουλοι Χ' Γεώργιος Ἰωαννίδης, Ν. Φερμάνογλους, Β. Μυστακίδης, Χ. Κιοσέογλους, Π. Καραθεοδωρῆς καὶ Λ. Καζανόβας, ὁ Ἐπίτροπος τοῦ ὄρους Σινὰ Πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Νικόδημος, καθηγηταὶ καὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας ἢ τε Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἀνῆλθον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Πατριαρχείων ἐνθα προσελθούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐξ ὀνόματος μὲν τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου προσεφώνησεν Αὐτὴν ὁ πρῶτος τῇ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος, ὅστις ὑπέβαλε εὐσεβᾶστως μετὰ τῶν ἐγκαρδίων συγχαρητηρίων Αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐλπιδοφόρου ἔτους τὰς ἐνθέρμους Αὐτῆς εὐχαριστίας διὰ τοὺς ἀτρήτους κόπους καὶ μόχθους οὓς ἐμόγησεν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὑπὲρ τῶν ἀπαραγράπτων καὶ τιμαλφεστέρων δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους καὶ ἐδεήθη τοῦ Ὑψίστου ὅπως ἐν τῇ ἀπειρῷ Αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ δωροφορήσῃ τὸ νέον ἔτος τῇ τε Α. Θ. Παναγιότητι καὶ συμπάσῃ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει αἷσιον ἐν πᾶσι, ἀκεσώδυνον, φορὸν δὲ παντὸς οὐρανίου δωρήματος.

— Ἐξ ὀνόματος δὲ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Ἀπόστολος προσφωνῶν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὑπέβαλεν Αὐτῇ τὰ βαθύτατα σέβη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ, ἐφ' οἷς ἐμόχθησεν καὶ μοχθεῖ ὑπὲρ τῆς Ἀγιωτάτης Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν Γένους κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας. Ἐκρινε δὲ ὡς εὐτύχημα διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν παρουσίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν οὕτῳ κρίσιμῳ περιστάσει ἐπὶ τὸν ἀγιώτατον Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, καθ' ὅσον αἱ ἀδιάλειπτοι πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεις καὶ ἱκεσίαι καὶ αἱ παράλληλοι Αὐτῆς ἐνέργειαι παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς τῆς γῆς, παρ' οἷς μέγα τὸ γόητρον Αὐτῆς καὶ τὸ προσωπικὸν κύρος δὲν ἔκειναι ἀτελεσφόρητα. Ἐχαρακτήρισε τὸ διαρεῦσαν ἔτος ἐξαιρετικῆς δοκιμασίας καὶ πλήρης διαρκοῦς ἀγωνίας μεθ' ἧν ὁ Πανίκατος Θεὸς ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς μικρὰν τινα ἀναψυχὴν ἐμπνεύσας κρείττους σκέψεις ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς εἰσσημείον ὥστε ὁ ἀνατέλλων ἐνιαυτὸς νὰ παρουσιάσῃ ἡμῖν ὀρίζοντας τὴν παγίωσιν προσημαίνοντας μέλλοντος αἰσιωτέρου διὰ τε τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος.

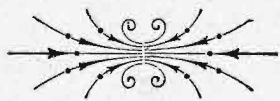
Διαβεβαίωσε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὅτι τούτων πάντων ἕνεκεν ἡ εὐγνωμοσύνη Ἐκκλησίας καὶ Γένους θὰ εἶναι αἰδῖος καὶ ὅτι μία ἔλυν ἐγκάρδιος πρὸς Θεὸν δέησις θὰ γίνηται, ὅπως χαρίσῃ Αὐτῇ ὑγίαν ἀμετάκλητον μακροήμερευσιν καὶ ἰσόβιον Πατριαρχεῖαν πρὸς ἑξακολουθήσιν τῆς μεγαλουργοῦ Αὐτῆς δράσεως ὑ-

πὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπαντῶσα διετράνωσε τὰ καταπλημμυροῦντα τὴν καρδίαν Αὐτῆς αἰσθήματα ἀγάπης καὶ τιμῆς πρὸς τὰ Δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ὀπισθεν παράταξιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ διὰ τὴν στάσιν αὐτῶν κατὰ τὰς παρούσας δυσκόλους στιγμὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς. Ἐπήνεσε τὴν μακροθυμίαν, σύμπνοιαν καὶ ἐπιείκειαν μεθ' ἧς ἐπολιτεύθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἔσω διχοστασίας καὶ διαιρέσεως τῶν ποιμένων καὶ τοῦ ποιπνίου, ὥστε σήμερον ἐν τῇ ἐνότητι τῶν ποιμένων καὶ τῶν ποιμνίων νὰ μὴ στενωχωρῇται, ἡ Ἐκκλησία δι' οὐδεμίαν πράξιν ἀθεραπεύτως ἔχουσιν εὐφήμως ἀνέφερε τὴν ἐθελοθυσίαν μεθ' ἧς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρέτησαν οἱ ἐντιμότατοι κ. Σύμβουλοι καὶ δημοσίᾳ ἐξήγγειλεν ὅτι ἡ αὐτοθυσία τῶν Δύο Σωμάτων ὑπῆρξε πλήρης.

Ἐξ ἀφορμῆς δὲ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς τὸ νέον ἔτος μετὰ τὴν καλὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ἀξιώσεως περὶ ἀπομακρύνσεως τοῦ Πατριαρχείου ἐκ Κων/πόλεως ἐχαρακτήρισε τὸ Γραφικὸν κτὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ ὡς ἀλήθειαν κανονίζουσας τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς πᾶσαν Πολιτείαν, ἐξέφρασε εὐγνωμοσύνην πρὸς πάσας τὰς Ἐκκλησίας καὶ Κυβερνήσεις, αἵτινες ἀναγνώρισαν τὸ ἡμέτερον δίκαιον ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀπέδωκε τὴν προσήκουσαν ἐκτίμησιν εἰς τὴν οἰκιοθελὴ παραίτησιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς ἀξιώσεως ταύτης.

Ἐν τέλει δὲ εὐχηθεῖσα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ ἐν σκηναῖς δικαίων τοὺς κοιμηθέντας ἀδελφοὺς ἡμῶν καὶ δωρήσεται τῷ κόσμῳ τὴν ποθητὴν εἰρήνην, ἐπεκαλέσθη τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸν στέφανον τοῦ ἀνατείλαντος ἐνιαυτοῦ, ὅπως ἡ χάρις πεπληρωμένος πᾶσι καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ.

Οὐχ ὁ τόπος ἀρετῆν, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ πέφυκε τὸν τόπον σεμνύνειν.

Ἡ ἁμαρτία ὁμολογουμένη, ἐλάττων γίνεται, χείρων δὲ, μὴ ὁμολογουμένη.

Ἀλήθεια ἐστὶν ἡ τοῦ ὄντος ἀσφαλὴς κατανόησις.

Πρὸς ὀλίγον χρόνον ὁ κάματος καὶ εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἡ ἀνάπαυσις.

Ἱ. Χρυσόστομος

ΥΨΙΣΤΑΙ ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

Ἀπονομὴ Διπλώματος

τῆς Μεγάλης Θεολογικῆς Ἀκαδημίας.
Ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλέξανδρον, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Πατριάρχου. Θαυμάσιος λόγος τοῦ Ἐπισκόπου Μάνιγκ. Ἀποκαλεῖ τὸν Μελέτιον «πατέρα ἡμῶν».

ὑπὸ τοὺς ὡς ἄνω τίτλους ὁ Ἐθνικὸς Κῆρυξ Ν. Τόρκης τῆς 12 Δεκεμβρίου γράφει τὰ ἀκόλουθα:

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ Διπλώματος τῆς Θεολογίας πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Δ', ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Μεγάλης Ἐπισκοπικῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας (General Theological Seminary). Ἐντολῇ Πατριαρχικῇ, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διὰ τὴν παραλοβὴν τοῦ διπλώματος, παρέστη ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος.

Ἡ σέμνῃ τελετῇ ἐλαβε χώραν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σεμιναρίου, ὁ ὁποῖος κεῖται ἐπὶ τῆς 21ης ὁδοῦ καὶ 9ης Λεωφόρου. Ἐγένετο ἐν συνδυασμῷ μετ' ἐσπερινῆς εὐχῆς ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου τῆς Σχολῆς, τοῦ Ἐπισκόπου Νέας Τόρκης Σεβ. William T. Manning, Καθηγητῶν, Ἱεροσπουδαστῶν καὶ ἄλλων διακεκριμένων ἀντιπροσώπων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Εἰς τὴν πομπὴν (procession) κατεῖχε τιμητικὴν θέσιν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος καὶ παρ' αὐτὸν ἐβάδιζεν ὁ Ἐπίσκοπος Μάνιγκ φέρων χρυσόπαστον ὠμόφορον (rallium), δωρηθὲν ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ ἐπίσημοι κατέλαβον τὰς προσδιορισθείσας δι' αὐτοὺς τιμητικὰς θέσεις ἐν τῷ ἱερῷ, ἐνῷ χορὸς πολυμελὲς ἐξ ἱεροσπουδαστῶν, τῇ συνοδείᾳ ὀργάνου ἔψαλλε διαφόρους θρησκευτικοὺς ὕμνους ἢ μᾶλλον, ὁπέδιδε ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ.

Αἱ ἀναγνωσθεῖσαι περικοπαὶ ἐκ τῶν προφητειῶν καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνεφέροντο εἰς ἔθνικας καταστροφὰς καὶ συμφορὰς, αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς λαούς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ὡμίλησεν ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Manning. Μὲ τὴν συνήθη του ρητορικὴν δεινότητα ὡμίλησε διὰ τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἐγγύς Ἀνατολῇ. Στρέφων δὲ τὸν λόγον περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Δ', τοῦ «πατρὸς ἡμῶν καὶ ποιμένος» ὡς τὸν ὠνόμασεν, ἐπλεξε γὰρ ἐγκώμιον αὐτοῦ, ὡς ἱεράρχου, ἐμφορουμένου ὑπὸ φλογερᾶς πίστεως καὶ γνησίως χριστιανικῶν ἰδεωδῶν. Διὰ τοῦτο τιμᾶται ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ἐπαξίως ἡ Θεολογικὴ Ἀκαδημία ἀπέγειμεν αὐτῷ τὸ τιμητικὸν Δίπλωμα. Ἀνεμνήσθη τῶν προφητικῶν λόγων τοῦ Πατριάρχου, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἐπισκοπικῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ὅτε εἶπεν, ὅτι βαδίζει πρὸς τὸ μαρτύριον. Ἰσταται νῦν ἀτρόμητος καὶ ἡρωϊκὸς ἀντιμετωπίζων τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως. Τοιοῦτον ὑπέροχον ἱεράρχην τιμῶμεν σήμερον.

Εἶτα διὰ συντόμου προσλαλιᾶς ὁ Πρύτανης (Dean) τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας κ. Fosbroke ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ἀρχιεπ. Ἀλέξανδρον τὸ Δίπλωμα, δι' οὗ ἀνακηρύσσεται ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Μελέτιος Διδάκτωρ τῆς Μυστικῆς Θεολογίας καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ἐμβλήματα τοῦ βαθμοῦ. Τὸ Δίπλωμα εἶναι χειρόγραφον ἐπὶ μεμβράνῃς, καλλιτεχνικώτατον καὶ καλλιγραφικώτατον συτταγμένον δὲ εἰς γλῶσσαν Λατινικὴν.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος, συγκεκινημένος, ἀπήντησεν ἀγγλιστὶ ὡς ἐξῆς «Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, Αἰδεσιμώτατοι καὶ λοιποὶ φίλοι καὶ μαθηταί.

«Εἶμαι λίαν εὐτυχὴς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἀντιπροσωπεύων τὴν Α. Θ. Παναγ. τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Δ'. ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εὐχαριστήσω ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τὴν Σχολὴν ταύτην ἣ ὁποία ἀπένειμε τὸ Δίπλωμα τῆς Θεολογίας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀπονέμομένη αὕτη τιμὴ πρὸς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην τὸν πεπνυμένον τοῦτον

ἱεράρχην, τὸν γνωστὸν διὰ τὰ φιλάδελφα αὐτοῦ αἰσθήματα πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν, δικαίως μᾶς κάμνει νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ αἰσθανώμεθα ὑπερηφάνειαν διότι εἶναι τιμὴ ἀντανακλῶσα πρὸς ὅλην τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης λαμβάνουσα γνῶσιν τῆς τιμῆς ταύτης, θὰ αἰσθανθῇ ἀληθῆ ἀνακούφισιν ἐν μέσῳ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας δι' ἣν διέρχεται ὀλοκλήρος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐφράζων θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Σχολὴν διὰ τὴν τιμὴν ταύτην τῆς ὁποίας τὰ καθέκαστα θελῶ ὑποβίβη ἀμέσως τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, ποιούμαι τὴν διάπυρον εὐχὴν ὅπως ὁ Ὑψιστος φρουρὴ πάντοτε τὴν Σχολὴν ταύτην καὶ ὁδηγῇ τοὺς ἐργαζομένους ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς εἰς δόξαν Χριστοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Τὴν Παρασκευὴν 30 Δεκεμβρίου.—Ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνήλθον εἰς ἕκτακτον Συνεδρίαν τὰ Δύο Σώματα.

Τὰ Δύο Σώματα ἔλαβον γνῶσιν τηλεγραφήματος, ἐκ Λωζάννης καθ' ὃ ἡ Τουρκικὴ Ἀντιπροσωπεία ἀπέσυρε τὴν περὶ ἀπομακρύνσεως τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐκ Κων]πόλεως πρότασιν τῆς.

Τὰ Δύο Σώματα λαβόντα γνῶσιν τῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπισκέψεως τοῦ Ἀμερικανοῦ Δόκτωρος Μπάρττων ἀνέθεσαν εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Μετρώων καὶ τοῦ κ. Π. Καραθεοδωρῆ ὅπως ἀντεπισκεφθῶσιν αὐτὸν καὶ διερμηνεύσωσι τὰς εὐχαριστίας τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν ἐνδιαφέρον.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνήλθον τὰ Δύο Σώματα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης κηρύξασα τὴν ἐναρξιν τῆς Συνεδρίας πρώτης τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ ἠύχθη εἰς τὸν

Θεὸν, ἵνα ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων ἐπιτελέσῃ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους διακονίαν αὐτῆς.

Ἡ Συνέλευσις ἔλαβε γνῶσιν τῶν πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἀπευθυνθέντων συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας καὶ τῶν Πρωθυπουργῶν Ρουμανίας καὶ Σερβίας, τῶν τελευταίων εὐχαριστούντων διὰ τὰ Πατριαρχικὰ συγχαρητήρια.

Τὸ λοιπὸν μέρος τῆς Συνεδρίας ἀπασχολήθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐκθέσεων περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Αἱ ἀναγνωσθεῖσαι ἐκθέσεις παρείχον λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν διεξαχθεισῶν ἐν Ἀωζάνῃ συζητήσεων περὶ τῆς θέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἰδιαιτέραν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς τὰ Δύο Σώματα αἱ πανταχόθεν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου γενόμεναι ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς παραμονῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀπασαί αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἦτοί τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Βελιγραδίου, ἡ Ἐκκλησία Ρουμανίας καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου, πρὸς δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης, καὶ αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαι καὶ Θρησκευτικαὶ Ὁργανώσεις ἐπέδειξαν ἀδελφικὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐνδιαφέρον. Πρὸς πάντας τούτους ἐξεφράσθησαν αἱ προσήκουσαι εὐχαριστίαι.

Εἰς τὰ Δύο Σώματα ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Σεβ. Μητροπολιτῶν Κυδωνιῶν κ. Γρηγορίου καὶ Μοσχονησίων κ. Ἀμβροσίου ὡς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἱ. Εὐστρατίου, ὧν μέχρι σήμερον ἀγνοεῖται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἡ τύχη.

Ἐπισκέψεις.— Συνεχίζοντες τὰ κατὰ τὴν 1ην τοῦ ἔτους, ἀναφέρομεν, ὅτι καθ' ὅλην τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδέχθη πλείστας ὅσας ἐπισκέψεις.

— Ὁ καθηγητικὸς τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς Σύλλογος προσήλθε παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι καὶ ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ προσφωνήσαντος ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ Σχολάρχου Μ. Κατηχητοῦ αἰδεσμ. κ. Ζώτου.

Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βάρνης κ. Νικοδήμου ἐργαζομένη ἐπιτροπὴ τοῦ πανσέπτου Πατριαρχικοῦ ναοῦ προσήλθε καὶ ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτῆς προσφωνοῦντος τοῦ Σεβασμ. προέδρου Αὐτῆς.

Προσῆλθον καὶ συνεχάρησαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεραβίνου μετὰ τοῦ

Καποῦ Κεχαγιά τῆς Ἀρχιεραβινίας, τῶν ἐνταῦθα ἀρμοστῶν καὶ τῶν ἄλλων διπλωματικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων ἀποστολῶν, οἱ διευθύνται τῶν ἐνταῦθα ἑλληνικῶν Τραπεζῶν, οἱ προϊστάμενοι καὶ αἱ κοινοτικά ἀρχαί, τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ τὰ προδρεῖα τῶν Σωματείων τῶν διαφόρων ἐνοριῶν καὶ ἄλλοι σημαίνοντες δι' ἐπισκεπτηρίων καὶ τηλεγραφημάτων ὑπέβαλον τὰ σέβη καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέφθη, ἄγοντα τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν τὸν ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Σεβ. Μητρολίτην Νικαίας κ. Βασίλειον.

Τοὺς ἐπισκεφθέντας τὴν Α. Θ. Παναγιότητα Σεβ. Μητροπολίτας, Ἐντιμοτάτους κ. Συμβούλους, τὸν Ἀρχιεραβίνον, τὸν Ἰταλὸν Ἀρμοστὴν, τοὺς πρέσβεις τῆς Ρωσσίας καὶ Πολωνίας ἀντεπεσκέφθη ὁ Πανος. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Παντελεήμων, τοὺς πρῶην Συμβούλους, διευθυντὰς Τραπεζῶν, διευθυντὰς τῶν Σχολῶν ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος, τοὺς δὲ λοιποὺς οἱ Παλῆκοι διάκονοι

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 8016

Κλήσεις

Ὁ Μιλτιάδης Κοκορόμπας, Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, ὑπὸ κ. Ἑλλήν καὶ ἀγνώστου διαμ. νῆς καλεῖται ὅπως τὸ πρῶτον Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐγενίας Κοκορόμπα, Χριστιανῆς Ὁρθόδοξου, ὑπὸ κ. Ἑλληνίδος, ἀνευ ἐπαγγέλματος, κατοικοῦ Ταταούλων Γιοκούς Μπασῆ ἀριθ. 8. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6393 καὶ ἡμερομ. 22 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου κατ' ἐφεσιν πρὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἐφεσιν ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Δεκεμβ. 1922

Ὁ Ἀρχιεραρχατὴς τῆς Ἱ. Συνόδου
Ἀρχιμ. Γερμανός.

Υπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΓ'
ΑΡΙΘ. 8

Ἐν Κ)πόλει τῇ 10 Μαρτίου 1923

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Η

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΝ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΙ

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» (30, 30 Ἰουλ. 1922) ἐπραγματεύθην τὰ τῆς θρησκευτικῆς κινήσεως ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ. Ἀνέγραψα ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις διεδόθη παρὰ τοῖς Σλαύοις τοῦ Μοραβικοῦ Βασιλείου— περιλαμβάνοντος τὰς χώρας τῆς νῦν Τσεχοσλοβακίας μετὰ καὶ τῆς Παννονίας— παρὰ τοῦ Ἑλλήνου Θεσσαλονικέως ἱερομονάχου Μεθοδίου ἀποσταλέντος μετὰ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυρίλλου πρὸς εὐαγγελισμόν τῶν Σλαύων ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κ)πόλεως Φωτίου περὶ τὸ 860. Ὅτι ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Μεθόδιος δημιουργήσαντες τὸ σλαβικὸν ἀλφάβητον μετέφρασαν εἰς τὴν σλαβικὴν τὰς Γραφὰς καὶ τὰς λειτουργικὰς βίβλους, καὶ εἰσήγαγον αὐτὰς εἰς τοὺς ναοὺς. Ὅτι ὁ Μεθόδιος, γενόμενος Ἀρχιεπίσκοπος Μοραβίας ἔσχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀπηνεῖς διωγμοὺς καὶ τὰς κακώσεις τῶν γειτνιαζόντων Φράγκων ἡγεμόνων καὶ ἐπισκόπων. Ὅτι ὁ Πάπας Ἰωάννης Η' εὖνους τὸ κατ' ἀρχὰς τῷ Μεθοδίῳ ἀπηγόρευσεν εἶτα αὐτῷ,

ἵνα τελῇ τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας «εἰς γλῶσσαν βαρβαρον τουτέστι τὴν Σλαβικὴν». Ὅτι τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ἐπανέλαβον οἱ πάπαι Στέφανος ΣΤ' (886) ἐπὶ ποινῇ ἀναθεματισμοῦ. Ἰωάσαφ Ι' (925) χαρακτηρίσας τὴν Σλαβικὴν ὡς γλῶσσαν ξένην, ἀλλοτρίαν τῶν Γραφῶν καὶ μὴ εὐάρεστον τῷ Θεῷ, ἀναξίαν γνησίων υἱῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀπειλῶν τοὺς Σλαύους δι' ἀποκοπῆς ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν μὴ ἀποστῶσι ταύτης· ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ ΙΓ' (972) ἀποδεχόμενος τὴν ἰδρυσιν ἐπισκοπικῆς ἑδρας ἐν Πράγῃ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ὁ ἐπίσκοπος «μὴ ἦ ὁπαδὸς τοῦ νεωτερισμοῦ τῆς σλαβικῆς γλώσσης ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ»· ὁ πάπας Γρηγόριος Ζ' (Χιλδεβράνδος) (1080) ἀπορρίψας ἐξ αὐθεντείας τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὴν αἴτησιν τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῆς Συγκλήτου Βοημίας περὶ χρήσεως τῆς σλαβικῆς γλώσσης ὡς «ματαίαν παραφροσύνην» (vanam insanitatem)· αἱ ἐν Σάλωνι Σύνοδοι τοῦ 925 καὶ πάλιν τοῦ 1068 ἀνακηρύξασαι ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ὅτι «οἱ Σλαῦοι ἦσαν Γότθοι καὶ τὰ σλαβικὰ γράμματα Γοτθικὰ» καὶ ὅτι «ὁ τούτων ἐφευρέτης καὶ δημιουργὸς Μεθόδιος ἦτο Γότθος Ἀρειανὸς πολλὰ κατὰ τοῦ κανόνος τῆς καθολικῆς πίστεως συγγράψας, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπαγορεύει ἡ ἁγία Σύνοδος αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν τῆς Σλαβικῆς καὶ τὴν χειροτονίαν Σλαβοφώνων ἱερέων, τότε δὲ καὶ ἐξεδιώχθησαν οἱ Σλαῦοι μοναχοὶ ἐκ τῆς περιωνύμου Μονῆς τῆς Βοημίας

Σαζάδας καὶ ἐκάνσαν τὰ σλαυικὰ βιβλία ὡς ἀχρηστα· ὅπως καὶ τὸ 886 ἐξεδιώχθησαν διὰ στρατιωτικῆς βίας ἐκ Μοραβίας 200 κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ μαθηταὶ τοῦ Μεθοδίου καὶ ὁ ὑποδειχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπικῇ ἔδρᾳ Γόρασδορ· ξένης δὲ ἐθνικότητος ἐπίσκοποι ἐγκαθιδρύοντο ἐν ταῖς Τσεχοσλοβακικαῖς χώραις.

Ἄλλ' ἐπειδὴ—ἐγράφομεν τότε—ἡ πρὸς τὴν Σλαυικὴν γλῶσσαν στοργὴ τῶν, ἐν τῷ Μοραβικῷ βασιλείῳ καὶ ταῖς παρακειμέναις Κροατίᾳ καὶ Δαλματίᾳ, Σλαύων ἦτο ἀκαταμάχητος, ἐχαλκεύθη κατὰ τὰ ἔτη 1100-1200 ἐξωφρενικὸν ψεῦδος ὑπερακοντίζον κατὰ παρασάγγας καὶ τὰς ψευδο-Ισιδωρείου, Δεκρετάλως καὶ τὴν ψευδοΚωνσταντίνειον δωρεὰν καὶ τὸ ψευδοΑθανασιανὸν Σύμβολον καὶ πᾶσαν ἄλλην ἱστορικὴν πλαστογραφίαν. Ἐχαλκεύθη ὅτι δημιουργὸς τῆς Σλαυικῆς γλώσσης ἦτο ὁ ἐκ Στριδῶνος τῆς Δαλματίας κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα ἀκμάσας Ἱερώνυμος. Οὕτως ἡ Ἀρειανὴ αἵρετικὴ γλῶσσα μετεβαπτίσθη εἰς Ὁρθόδοξον καὶ μετεφράσθησαν εἰς αὐτὴν αἱ λατινικαὶ ἀκολουθίαι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τὰς μεταφράσεις ὅμως ταύτας δὲν ἔπαυσεν ὑπονομεύουσα ἡ Ρώμη, ἰδίᾳ μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Βοημικοῦ βασιλείου, τὴν ἀτυχῆ μάχην τοῦ Λευκοῦ Ὄρους (1620) ὅτε καὶ ἐξεδιώχθη ὁ τελευταῖος ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος Κομένιος καὶ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν Βοημῶν καὶ Μοραβῶν ὑπὸ τοὺς Ἀψβούργους· οὕτως ὥστε τελευταῖον πλὴν ἐνὸς γόσποδι πομίλου (κύριε ἐλέησον) οὐδὲν ἕτερον ἀπέμεινεν ἐκ τῆς σλαυικῆς εἰς τοὺς ναοὺς. Αἰδὲ ἀπόπειραι τῶν Βοημῶν πρὸς ἀνασύνδεσιν τῶν θρησκευτικῶν δεσμῶν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Κ]πόλεως π.χ. τῷ 1451, τῷ 1740 δὲν ἐπέφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ὡς ἐκ τῆς ἀντιδράσεως τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ Παπῶν ὅπως καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξεγέρσεις κατεστέλλοντο διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου. Ἀλλ' ἡ 6 Ἰουλίου 1415 καθ' ἣν ἡμέραν ἐκάν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἀποφάσει τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντίας ὁ Ἰωάννης Οὔσσος παρέμεινεν ὡς ἡμέρα ἐθνικοῦ πένθους ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Τσεχοσλοβάκων καὶ ὡς μεσότοιχον ἀνυπέρβλητον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ρώμης· ὁ δὲ θρησκευτικὸς ὕμνος τοῦ Οὔσσου—

ἐξεγερθέντος ὡς γνωστὸν κατὰ τῶν καταχρήσεων καὶ τῶν αὐθαιρέτων καινοτομιῶν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας— «πᾶς πολεμιστὴρ τοῦ Κυρίου καὶ ὁπαδὸς τοῦ νόμου αὐτοῦ ἃς ἐκζητῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ ἃς ἐλπίζῃ ἐπ' αὐτὸν»,—εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποῖου ἔφευγον προτροπάδην τὰ στίφη τῶν Γερμανῶν δῆθεν Σταυροφόρων, ἀναμέλπεται εἰσέτι μετὰ πάροδον 500 ἐτῶν ἐν χορῷ ὑπὸ τοῦ Τσεχοσλαβικοῦ λαοῦ. Τῆς ἀπεχθείας δὲ ταύτης πρὸς τὴν Ρώμην μάρτυς ἐπίσημος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας Μαρτίνος ὀδυρόμενος ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Πάπαν τῷ 1589 ὅτι ἐκ τῶν 3000 ἐκκλησιῶν τῆς Βοημίας μόνον αἱ 300 ἦσαν Ρωμαιοκαθολικαὶ καὶ ἐκ τῶν 200 χιλ. κατοίκων τῆς Πράγας μόλις δισχίλιοι ἀνεγνώριζον αὐτόν. Καὶ μόνον μετὰ τὴν μάχην τοῦ Λευκοῦ Ὄρους παρεδόθησαν αἱ ἐκκλησίαι τῆς Βοημίας εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἐκβιασθέντων τῶν κατοίκων νὰ ἀνοικοδομήσωσι καὶ ἑτέρας.

Διὸ καὶ ἄμα τῇ καταλύσει τῆς Ἀψβουργικῆς δυναστείας καὶ τῇ ἰδρύσει τοῦ Τσεχοσλοβακικοῦ Κράτους ἑκατοντάδες ἱερέων Βοημῶν, Μοραβῶν, Σλοβάκων ἐξητήσαντο τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀρχαίου ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ τῆς μὴ ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου καὶ τὴν χρῆσιν τῆς Σλαυικῆς γλώσσης ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς. Ἀλλ' ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΕ' ἀπῆντησεν ἀκάμπτως *maï e maï* (οὐδέποτε καὶ πάλιν οὐδέποτε) καὶ ἐξηκόντισεν ἀπειλὰς ἀφορισμῶν καὶ ἀναθεματισμῶν. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπῆρξε τὸ σύνθημα γενικῆς ἐξεγέρσεως κατὰ τῆς Ρώμης. Ἐκατοντάδες χιλιάδων λαοῦ μετὰ τοῦ κλήρου αὐτῶν ἀπεσπάρσθησαν αὐτῆς καὶ ἵδρυσαν τῇ 8 Ἰανουαρίου 1920 τὴν Ἐθνικὴν Τσεχοσλοβακικὴν Ἐκκλησίαν, ἀναγνωρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1920 κυρωθέντος ὑπ' αὐτῆς καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς νέας Ἐκκλησίας (15 8/βρίου 1921) ἐκ 49 ἀρθρῶν, οὗτινος τὸ πρῶτον ὀρίζει «Οἱ Χριστιανοὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς διευτυπώθη ὑπὸ τῶν ἑπτὰ πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐν τοῖς Συμβόλοις Νικαίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τηροῦντες τὰς Οὔσιτικὰς παραδόσεις καὶ τοὺς ὅρους τοῦ συγχρόνου

πολιτισμοῦ ἀποτελοῦσι τὴν Τσεχοσλοβακικὴν Ἑκκλησίαν». Ἕτεροι προσῆλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Διαμαρτυρομένης Ἑκκλησίας τῶν «ἀδελφῶν Βοημῶν», ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι ἰδίᾳ ἐκ τῶν διανοουμένων τάξεων περιορίσθησαν νὰ θεωρῶσι τὴν θρησκείαν ὡς ἠθικὸν ἰδεῶδες καὶ ἔμειναν ἐκτὸς πάσης Ἑκκλησίας, ἐγκαταλειφθέντων οὕτω καὶ ἐρημωθέντων τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ναῶν.

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1922 ὅτε συνῆλθεν ἐν Παρδαβιῇ ἡ συνέλευσις τῶν Ὁρθόδοξων Τσεχοσλοβάκων προεδρεύοντος τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ χειροτονηθέντος Ἐπισκόπου Μοραβίας Γοράσδου, οἱ Ὁρθόδοξοι συνεποσοῦντο εἰς 600 χιλιάδας. Παρὰ τὸν ἀφορισμὸν δὲ καὶ ἀναθεματισμὸν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ρώμης (15 Ἰανουαρίου 1920) καὶ τοὺς παντοίους προπηλακισμοὺς τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἑκκλησίας ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ τύπου ὁ ἀριθμὸς τῶν Ὁρθόδοξων ὑπερβαίνει νῦν τὸ ἑκατομμύριον, ἀπαρτιζόντων 120 Κοινότητες ἐκ 5-17 χιλιάδων ἐκάστης.

Αἱ Κοινότητες αὗται ἐπαρκοῦσι δι' ἐκουσίων συνεισφορῶν εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ κλήρου, τῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν αὐτῶν, καθόσον ἀξιώσει τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ὁ κληρὸς ἐξώσθη βίᾳ ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτοῦ ἀπομεινῶν εἰς χεῖρας ἐκείνων ἐστερήθη τῶν ἐπιδομάτων, εἰσοδημάτων καὶ συντάξεων αὐτοῦ, πᾶσαι δὲ αἱ ὑπὲρ τῆς Ἑκκλησίας χορηγίαι τοῦ Κράτους (90 ἑκατομμύρια κορωνῶν Τσεχοσλοβ. τῷ 1922), τῶν πόλεων, τῶν δήμων, τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ καὶ τῶν διαφόρων κληροδοτημάτων ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ὁρθόδοξων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἀνῆλθε κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος εἰς 150 χιλιάδας μετὰ πολλῶν ἑκατοστύων διδασκόντων, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεγέντων Ἐπισκόπων εἰς τρεῖς, Βοημίας, Μοραβίας καὶ Σλοβακίας. Αἱ Κοινότητες διοικοῦνται παρ' ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν, οἱ δὲ Ἐπίσκοποι προεδρεύουσι δωδεκαμελῶν μικτῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων (6 κληρικοὶ καὶ 6 λαϊκοί). Ἡ ἐξ Ἐπισκόπων Σύνοδος ἔχει τὴν ἀνωτάτην κεντρικὴν διοίκησιν τῆς Ἑκκλησίας, ἐνῶ αἱ σπουδαῖαι ἐπαρχιακαὶ ὑποθέσεις ρυθμίζονται ὑπὸ Συνελεύσεως, αἰρετῶν ἀντιπροσώπων, εἰς

τὴν γενικὴν δὲ Ἐθνοσυνέλευσιν κλήρου καὶ λαοῦ ἐναπόκειται ἡ ἀνωτάτη νομοθετικὴ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία. Ἐφαρμόζεται ἐν ἐνὶ λόγῳ σύστημα διοικήσεως καταπληκτικῶς παρεμφερὲς πρὸς τὸ ἰσχύον παρ' ἡμῖν.

Τοιαύτη ἡ νῦν κατάστασις τῆς Ὁρθόδοξου Τσεχοσλοβακικῆς Ἑκκλησίας, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἡ Πολιτεία ἐτήρησεν ἄχρι τοῦδε στάσιν λείαν ἐπιφυλακτικὴν. Ἡ Ἑκκλησία ὅμως αὕτη δὲν ζητεῖ τὴν εὐνοίαν ἢ προνομιοῦχον θέσιν ἐν τῷ Κράτει. Ἐξαιτεῖται ἀπλῶς συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ τὴν ἐξίσωσιν αὐτῆς πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἑκκλησίαν, ἥτις ἐξακολουθεῖ κατέχουσα ἀπάσας τὰς ἀπὸ τοῦ Κράτους ἐξαρτωμένας θέσεις ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ σχολικῇ διοικήσει καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου ὡς ἐκ τῆς ἀθρόας προσελεύσεως τῶν πιστῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν, αἱ θέσεις αὗται οὐδένα πλέον λόγον ὑπάρξεως ἔχουσι. Καίπερ ὅμως προφανῶς ἀδικούμενοι, οἱ ὀρθόδοξοι Τσεχοσλοβάκοι οὐδαμοῦ παρεξέκλιναν τῆς νομιμόφρονος αὐτῶν στάσεως· οὐδαμοῦ ἀντέταξαν βίαν καὶ ὅπου ἀξιώσει τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐχρησιμοποιεῖτο βίᾳ κατ' αὐτῶν, διὸ καὶ οὐδαμοῦ ἐσημειώθη διατάραξις τῆς δημοσίας τάξεως. Ἐξηκολούθησαν μάλιστα, συμφώνως πρὸς τοὺς ἐν ἰσχύϊ εἰσέτι παραμένοντας Ἀψβουργικοὺς νόμους νὰ διατηρῶσι πλουσιοπαρόχως τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ ἐκεῖ ὅπου οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἱερεῖς ἀπέμειναν ἄνευ ποιμνίου καὶ αἱ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἐκκλησίαι κεναί.

Οὔτε ἐπιζητοῦσιν οἱ ὀρθόδοξοι τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, ἐξ ἐναντίας προσατενίζουσιν εὐχαρίστως εἰς τὸν χωρισμὸν τῆς Ἑκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους, κηρύττοντες ἑαυτοὺς ἱκανοὺς καὶ προθύμους ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν δαπάνας. Ἡ ζωτικότης τῆς Ὁρθόδοξου Τσεχοσλοβακικῆς Ἑκκλησίας διεπιστώθη πλέον ἐπαρκῶς, αἱ δὲ προβλέψεις καὶ ἐλπίδες περὶ ἐξαρθρώσεως καὶ διαλύσεως αὐτῆς ἀπεδείχθησαν φροῦδαι. Οὕτως ὥστε εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ Κοινοβούλιον δὲν ὑπολείπεται νὰ πράξωσιν ἕτερον παρὰ νὰ ἐξισώσωσι νομίμως

ἀπάσας τὰς ἐν τῷ Κράτει Ἑκκλησίας, ἡ δὲ γενικὴ συστηματοποίηση τῶν σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τὰς διαφόρους Ἑκκλησίας δέον φυσικῶς νὰ ᾖ ὁμοιόμορφος διὰ πάσας. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη χωρισμοῦ Κράτους καὶ Ἑκκλησίας, καίτοι ἡ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία, οὐδαμῶς φοβεῖται καθὰ καὶ ἀνωτέρω ἐρρέθη, τὸν χωρισμὸν τοῦτον ἀρκεῖ ἀπλῶς ἡ νομοθετικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἰσότητος τῶν διαφόρων Ἑκκλησιῶν ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῶν πρὸς τὸ Κράτος.

Τοιαύτη ἡ ὁσημέραι κρατυνομένη ἐν Κυρίῳ κατάστασις τῆς Ὁρθοδόξου Τσεχοσλοβακικῆς Ἑκκλησίας.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ἡ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ καταρτισθεῖσα ἐν Λονδίῳ ἐπιτροπὴ τῶν ἀνατολικῶν Ἑκκλησιῶν, λαβοῦσα γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἀπέστειλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω. Ἐπίσης καὶ ἡ ἐν Πορτλάνδῃ τῆς Ἀμερικῆς συνελθοῦσα Γεν. Συνέλευσις τῆς ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν Ἑκκλησιῶν ἐπιτροπῆς τῆς ἐπισκοπιανῆς Ἑκκλησίας μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐπληροφορήθη τὴν ὥς ἂν ἀπόφασιν ἐκφράσασα ἅμα τὴν ἐλπίδα, ὅτι αὕτη θέλει τύχη τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἑκκλησιῶν.

Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως τὸ γενόμενον ἤδη πρὸς τὰ πρόσω βῆμα προαγάγῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπιθυμητῆς ἐκατέρωθεν τελικῆς ἐνώσεως.

Λονδῖνον 4 Ἰανουαρίου 1923.

Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι

τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Κ)πόλεως

Ἐπὶ τῇ ἀνακοινώσει τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν αὐτοῦ τῶν Ἀνατολικῶν Ἑκκλησιῶν, τῆς ἀξιωματικῆς ἐπιστολῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ Α. Παναγιότης, ὁ

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐπληροφῶρει αὐτὸν περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποδοχῆς ὡς ἐγκύρων τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἡ Ἐπιτροπὴ δράττεται τῆς πρώτης εὐκαιρίας ὅπως ἐκφράσῃ τὴν βαθεῖαν τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, διότι τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας, κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἐρεύνης, κατέληξεν εἰς συμπέρασμα, σύμφωνον πρὸς τὴν διαρκὴ παράδοσιν περὶ τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ὡς περιεχουσῶν ἅπαντα τὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ τῆς διαδοχῆς τῶν Ἀποστόλων. Παραδεχόμενον δὲ αὐτὰς ὡς ἐγκύρους ἐποίησεν ἐν βῆμα, ὅπερ ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, θέλει προαγάγῃ μεγάλως τὴν λίαν ἐπιθυμητὴν συντέλεσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἑκκλησιῶν μετὰ τῶν ἁγίων ὀρθοδόξων Ἑκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

(ὑπογρ.) Δρ. Charles Gore

Ἐπίσκοπος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς

τῶν Ἀνατολικῶν Ἑκκλησιῶν

(ὑπ.) Γραμμ. H. J. Fynes Clinton

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δυνάμει νομοθετικοῦ διατάγματος ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου παρελθ. ἔτους συνεκροτήθη ἐν Ἑλλάδι Μείζων Σύνοδος «πρὸς ἀναθεώρησιν τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν κδοθεισῶν ὑπὸ τοῦ δυνάμει τῶν νόμων 792 καὶ 929 συσταθέντος Εἰδικοῦ Ἀνωτάτου Ἑκκλησιαστικοῦ Διακαστηρίου, δι' ὧν ἐπεβλήθησαν αἱ ποιναὶ τῆς καθαιρέσεως καὶ τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ Θρόνου». Ἡ Μείζων Σύνοδος συνεδριάσασα ἐξέδωκε σχετικὰς ἀποφάσεις ἀφορώσας ἐννέα μὲν εἰς τὴν ἄρσιν τῆς ἐκπτώσεως καὶ ἀποκατάστασιν εἰς τοὺς θρόνους αὐτῶν ἰσαρίθμων ἐπισκόπων, μίαν εἰς τὴν ἄρσιν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποκατάστασιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Μηλίτου Λαρίσης κ. Ἀρσενίου καὶ ἄλλην εἰς τὴν ἄρσιν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐκπτώσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ ποτὲ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου. Ἡ τελευταία αὕτη ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἐξῆς τύπον :

* * *

Ἡ Μείζων Σύνοδος συγκειμένη ἐκ τῶν Σ. Σ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθυμίου Προέδρου, Σύρου Τήνου Ἀνδρου κλπ. κ. Ἀθανασίου, Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ, Θήρας Ἀγαθαγγέλου, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Συνεσίου Φθιώτιδος κ. Ἰακώβου, Τρίκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου, Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ, Κυθήρων κ. Δωροθέου, Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνου, Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀθηναγόρου, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέου, Καρυστίας κ. Παντελεήμονος, παρισταμένου τοῦ Β. Ἐπιτρόπου κ. Ἰωάννου Στεφανίδου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Τσάτσου Β' Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ Α' κωλυομένου.

Συνελθοῦσα σήμερον τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ τρίτου (1923) ἔτους ἡμέρα Τρίτη καὶ ὥρα 4ῃ μ.μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τακτικῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἐκδοθέντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 τῆς 3ης Ὀκτωβρ. τοῦ 1917 ἔτους ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἑκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἐκδοθείσης αποφάσεως κατὰ τοῦ ποτὲ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, δι' ἧς κατεδικάσθη οὗτος «εἰς καθαίρεσιν ἀπὸ τοῦ Ὑψηλοῦ ἀξιώματος τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ ἀπογύμνωσιν παντὸς ἱερατικοῦ Βαθμοῦ, Τίτλου καὶ Ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας καὶ ὀριζομένης αὐτῷ πρὸς ἐγκαταβίωσιν ἐπὶ διετίαν Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Κράτους»,

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 26 τῆς 3ης Ὀκτωβρίου 1917 ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Ἑκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ἄπασαν τὴν σχετικὴν Δικογραφίαν, ἀκούσασα δὲ καὶ τὴν γενομένην προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ.

Διασκεψαμένη κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς σχετικῆς Δικογραφίας προκύπτει ὅτι ὁ ποτὲ Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ὡς

Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸ ἀποτολμηθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1916 ἀνάθεμα.

Ἐπειδὴ ἡ Μείζων Σύνοδος ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης τῆς Ἑκκλησίας καὶ ἐπιθυμεῖ διακαῶς, ἵνα παύσῃ ὀριστικῶς ὁ σάλος ὁ συνταράξας ἐπὶ ἔτη ἤδη αὐτήν.

Ἐπειδὴ ὁ ποτὲ Ἀθηνῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διακονήσας τῇ Ἑκκλησίᾳ, νῦν δὲ καταληφθεὶς ὑπὸ βαθέως γήρατος καὶ ἀσθενείας εἶναι, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Μείζονος Συνόδου, ἄξιος συγγνώμης.

Ἐπειδὴ, διὰ τὸν ὡς ἄνω λόγον τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀσθενείας, περιέστη εἰς κατάστασιν μὴ ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ τὴν ἄσκησιν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν Ἀρχιερατικῶν αὐτοῦ καθηκόντων.

Ἰδοῦσα καὶ τὸν Κανόνα Ε' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Συνόδου ὀρίζοντα τάδε· «... τοὺς δὲ Ἐπισκόπους ἐξουσίαν ἔχειν τὸν τρόπον τῆς ἐπιστροφῆς δοκιμάσαντας, φιλανθρωπεύεσθαι», ὡς καὶ τὸν Κανόνα NB' τῶν Ἀποστόλων διαγορεύοντα τάδε· «Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος τὸν ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας οὐ προσδέχεται, ἀλλ' ἀποβάλλεται, καθαιρεῖσθω, ὅτι λυπεῖ...».

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Αἶρει τὴν εἰς τὸν ποτὲ Μητροπολίτην Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, γεννηθέντα ἐν Τριπόλει, ἐτῶν 73, κάτοικον Ἀθηνῶν, ἐπιβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 τῆς 3ης Ὀκτωβρίου 1917 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Ἑκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξιώματος, καὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτὸν εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα οὐχὶ ὁμως καὶ τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ ἀποφασίζει νὰ διατυπωθῇ παράκλησις εἰς τὴν Πολιτείαν, ὅπως μεριμνήσῃ περὶ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὸν τῶν μέσων τῆς ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἐξεδόθη αὐθημερόν.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ Α. καὶ Ἱ. Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, δι' ὧν ζητεῖται παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ πνευματικὴ χειραγωγία διὰ τὴν νέαν θρησκευτικὴν ζωὴν καὶ κίνησιν τῶν ἐν ΤσεχοΣλοβακία Ὁρθοδόξων, διασκηψαμένη ὥρισεν ὅπως οὗτοι συγροτήσωσι **μὲαν** ἐνιαίαν ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ὁρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ ΤσεχοΣλοβακίας**. Ἡ οὕτω ἐπ' αἰσίοις εὐχαῖς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀποκαθισταμένη Ἀρχιεπισκοπὴ μέλλει ἵνα περιλάβῃ τό γε νῦν **τρεῖς** ἐπισκοπὰς· ὧν πρώτη ἡ τῆς Πράγας, ἔσται ἡ ἔδρα ἐπισκόπου φέροντος τὴν φήμην **Ἀρχιεπισκόπου Πράγας καὶ πάσης ΤσεχοΣλοβακίας**.

Τὰ κατὰ τὴν ὀργάνωσιν λεπτομερέστερον ἐκτίθενται ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ συνταχθέντι καὶ ὑπογραφέντι Πατριαρχικῷ καὶ Συνοδικῷ Τόμῳ.

Ἀκολούθως ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ Παλτικῷ ναῷ ἀνεδείχθη παμψηφεί **Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας καὶ πάσης ΤσεχοΣλοβακίας** ὁ ὁσιώτατος Ἀρχιμ. κ. Σαββάτιος, ὅστις εἴτα προσελθὼν συνεδριαζούσης τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐτέλεσε τὸ μέγα μήνυμα μετὰ ταῦτα δὲ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ καὶ τὴν εὐχαριστίαν.

Τῇ δὲ ἐπαύριον Κυριακῇ ἱεουργούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Μηλιτῶν Καισαρείας, Νικαίας, Ρόδου, Κοριτσᾶς, Βάρνης καὶ Βελεγράδων ἐγένετο ἡ εἰς ἀρχιεπίσκοπον χειροτονία αὐτοῦ ἅμα δὲ καὶ ἡ εἰς ἱερέα χειροτονία τοῦ διακόνου κ. Μιλός. Τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως ἀνέγνωσεν ὁ ἐψηφισμένος Τσεχιστί. Κατὰ τὴν ἀπόλυσιν δὲ τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Σαββάτιος ἔστη πρὸ τῆς ὡραίας Πύλης ἵνα λάβῃ παρὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὴν Ποιμαντορικὴν ράβδον. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐγχειρίζουσα αὐτὴν προσεφώνησε τὴν Α. Σεβ. δι' ὀλίγων ἐξιστορήσασα τὰς ἑκπαλαι ὑφισταμένας σχέσεις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως καὶ τῆς Τσεχικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰς ἐπὶ ἱκανὸν διακοπείσας λόγῳ τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς διεβίου αὕτη καὶ ἀ-

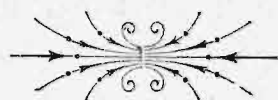
ναδείξασα τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη μνήμων τῶν παλαιῶν ἀρρήκτων δεσμῶν, οἵτινες ὑφίσταντο μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως ἐζήτησεν ὅπως ὁ πρῶτος αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπος λάβῃ τὴν χειροτονίαν παρὰ τοῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξέφρασε τὴν ἐπὶ τούτῳ χαρὰν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἡ Α. Σεβ. εἴτα διένειμεν ἀντίδωρον εἰς τὸ ἀπειροπληθὲς εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα. Παρίσταντο, ἐν μὲν τῷ ἱερῷ, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Δυρραχίου, Προύσης, Φιλιππουπόλεως καὶ Σηλυβρίας, ἐν δὲ τῷ σωλέᾳ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Τσεχικῆς πρεσβείας κ. Βονδράτσεκ, ἀντιπρόσωπος τῆς ἐνταῦθα Τσεχικῆς παροικίας, οἱ ἐκ τῶν Ἐντιμοτ. Συμβούλων κ. κ. Π. Καραθεοδωρῆ, Ν. Φερμάνογλου, Χ' Γεώργιος Ἰωαννίδης καὶ Χ. Κιοσέογλου καὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν μετ' ἀμφοτέρων τῶν χειροτονηθέντων, ἔνθα ἀνέμενον Αὐτὴν οἱ συλλειτουργήσαντες Σεβ. Μητροπολῖται μετὰ τῶν παρεπιδημούντων Παν. Μητρε]λιτῶν καὶ τῶν Ἐντιμοτ. κ. κ. Συμβούλων καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις κατάλληλοι.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης προσεκάλεσεν ἐπὶ Συνόδου τὸν Σεβ. Ἀρχιεπισκ. Πράγας κ. Σαββάτιον καὶ τὸν Αἰδεσιμ. Μιλός εἰς οὓς ἀνήγγειλε τὰ τῆς διοργανώσεως τῆς ἐν Τσεχοσλοβακία Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐκδοθέντος Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμπυ, ἀπονείμασα ἅμα τῷ δευτέρῳ τὸ ὁφείκιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μετὰ τοῦ δικαιώματος νὰ φέρῃ σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐπιγονάτιον.

— Χθὲς Παρασκευὴν ἀνεχώρησαν εἰς Πράγαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Σαββάτιος καὶ ὁ αἰδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Μιλός ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ἣτις προσέφερεν εἰς μὲν τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ὠμόφορον καὶ ποιμαντορικὴν ράβδον εἰς δὲ τὸν αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερον Ἐπιτραχήλιον καὶ ἐπιγονάτιον. Προέπεμψε δὲ αὐτοὺς μέχρι τοῦ σταθμοῦ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Ἀρχidiaκονεύων Πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ ρωσσομαθοῦς Α'. Γραμματεῖ τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Χ. Παπαϊωάννου.

Ο ΚΑΤΩ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ ΝΗΦΩΝ

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ἐν Βουκουρεστίῳ μεγαλο-
πρεπῶς δαπάναις τοῦ Κράτους τῇ 1 Φεβρουαρίου ὁ
ἐν Γαλατσίῳ ἐδρεύων Ἐπίσκοπος Κάτω Δουνάβεως
Νήφων εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν. Ὁ μεταστάς ὑπέκυψε
εἰς τὰς πληγὰς, ἃς ἔλαβε κατὰ τὴν τρομερὰν ἀπόπει-
ραν τοῦ 1920 ἐν τῇ Γερουσίᾳ, ἣς ἐτύγχανε μέλος
αὐτοδικαίως, ὥς πάντες οἱ Μητροπολίται καὶ Ἐπί-
σκοποι τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἐπίσκοπος
Νήφων ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς Αὐτοκε-
φάλου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας διακριθεὶς διὰ τὴν
πολυμερῆ καὶ δραστηρίαν αὐτοῦ πολυετῇ ἐργασίᾳ,
τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν καὶ ρητορικὴν δεινότητα. Ἄσας
ὁ ρουμανικὸς τύπος πλέκει θεορμόν τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἱατρικὸς κόσμος τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ σύμπασα
ἡ ὁμογένεια αὐτῆς ἐθρήνησε τὴν παρελθούσαν Δευ-
τέρα τὸν θάνατον τοῦ ἐσωτερικοῦ διευθυντοῦ τῶν
Ἐθνικῶν Νοσοκομείων **Ἀντωνίου Κοντοπούλου**.

Ἡ ἀπώλεια ἐνὸς τῶν καλυτέρων ἐργατῶν τῆς τέ-
χνης τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅστις ἔπεσε θῦμα τίμιον τοῦ
καθήκοντος, διαφλεγόμενος ὑπὸ ἀμέτρου πρὸς τὸν
πλησίον καὶ τοὺς πάσχοντας ἀγάπης, δύναται ἵνα χα-
ρακτηρισθῇ, ὥς μία τῶν δυσεπανορθώτων συμφορῶν,
αἵτινες ἔπληξαν τὰ τε Ἐθνικὰ Νοσοκομεῖα καὶ τὴν
καθ' ἡμᾶς κοινωνίαν.

Ἡ ἐπιστημονικὴ εὐσυνειδησία τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ
ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδειχθεῖσα αὐτοθυσία, πληγέντος ἐν αὐτῇ
τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, αὐτὸν μὲν κατέταξε με-
ταξὺ τῶν θυμάτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν μαρτύρων
αὐτῆς, τιμὴν δὲ ἀγῆρω προσέδωκεν εἰς τε τὸ ἱατρικὸν
τῆς πόλεως ἡμῶν σῶμα μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατε-

λέγετο καὶ εἰς τὰ Ἐθνικὰ Νοσοκομεῖα τὰ ὅποια εὐ-
δοκίμως καὶ σθεναρῶς διηύθυνε.

Τὴν πρὸς τὸ θῦμα τοῦτο τοῦ καθήκοντος ἀγάπην
καὶ ἐκτίμησιν τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας ἀπέδειξε καὶ
ἡ συρροὴ ἀπειροπληθοῦς κόσμου κατὰ τὴν ἐν Μα-
κροχωρίῳ γενομένην κηδεῖαν αὐτοῦ.

Τῆς κηδεῖας προέστη ὁ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Σεβασμ.
Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος, ὁ καὶ πρόεδρος
τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων,
συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων
Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου καὶ Συνάδων κ. Χρι-
στοφόρου καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ κλήρου τῶν ἱερῶν ναῶν,
τῶν Ἐθν. Νοσοκομείων, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ
τοῦ Μακροχωρίου.

Παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν ὁ Ἀρχidiaconεύων Παν.
Ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Πανα-
γιότητος, Ἡ τις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας
τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς ἐπεδείξατο μέγα πατρικὸν ἐν-
διαφέρον διερωτῶσα ἐπανειλημμένως τὰ τῆς ὑγείας
αὐτοῦ, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Σεβ. Γέροντος ἀγ. Δέρκων ὁ
Πανος. Πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ κ. Πολύκαρπος, οἱ
ἐκ τῶν Ἐντιμωτάτων κ. Συμβούλων κ.κ. Ν. Φερ-
μάνογλου καὶ Π. Καραθεοδωρῆ, ἀντιπροσωπεῖται τῶν
κοινοτήτων, ὁ Σχολάρχης τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς
Μ. Κατηχητῆς Αἰδεσιμολ. κ. Ἀλέξ. Ζῶτος μετὰ τῶν
καθηγητῶν αὐτῆς κ.κ. Π. Παπακωνσταντίνου καὶ Α.
Ἰατροπούλου—ἡς ἦτο ἀριστοῦχος τελειόφοιτος καὶ ἐν
ταῖς ἐπιστημονικαῖς αὐτοῦ σπουδαῖς ὑπότροφος τοῦ
δοιδίμου Σχολάρχου αὐτῆς Μ]λίτου Σάρδεων Μιχαήλ—
ὁ πρόεδρος τῆς Χιακῆς παροικίας κ. Διαμ. Γιανακάκης.

Τὸν νεκρὸν προσεφώνησεν ἐκ μέρους μὲν τῶν Φιλ.
Καταστημάτων ὁ ἐκ τῶν Ἐντιμ. Συμβούλων ἐξοχ.
ἱατρὸς κ. Ν. Φερμάνογλου, ὅστις διὰ ζωηρῶν ἐκφρά-
σεων εὐγλώττως παρέστησε τὸ μέγεθος τῆς ὁδύνης
τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος ἡσθάνθησαν ἐπὶ
τῷ θανάτῳ τοῦ διαπρέποτος ἐπιστήμονος, καὶ τῶν
προηγούμενως πεσόντων ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκον-
τος ἱατρῶν καὶ νοσοκόμων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φιλαν-
θρωπίας, συγκινήσας πάντας τοὺς παρισταμένους, ἐκ
μέρους δὲ τοῦ ἱατρικοῦ σώματος ὁ ἐξοχ. ἱατρὸς κ.
Ἀνδρ. Παπακωνσταντίνου. Ἐπίσης ἐξ ὀνόματος μὲν
τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἀρμενικοῦ Νοσοκομείου Γαλ-
λιστὶ Ἀρμένιος ἱατρὸς, ἐξ ὀνόματος δὲ τῆς Κοινότητος
Μακροχωρίου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Συνάδων κ. Χρι-
στοφόρος. Τὸ ὕστατον δὲ ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν
ἐπὶ τοῦ τάφου ὁ προεξάρχων Σεβ. Μηλίτης Καισα-
ρείας κ. Νικόλαος.

Εἴη ἡ μνήμη τοῦ ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος ἀγῆρω.

** **

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία ἀγνοοῦσα τὴν τύχην τῶν Μητροπολιτῶν Κυδωνιῶν Γρηγορίου καὶ Μοσχονησίων Ἀμβροσίου καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Εὐστρατίου, εἰς μάτην ἐπὶ τόσους μῆνας ἐζήτησε νὰ μάθῃ τί περὶ αὐτῶν. Ἐναγχος ἀρμόδια πρόσωπα πληροφοροῦσι τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ὅτι ἔρευ-
ναι αὐτῶν εἰδικαί κατέληξαν εἰς συμπέρασμα ἀρνη-
τικόν. Ἐκ τούτου ἡ Μ. Ἐκκλησία ἤχθη εἰς τὸ συμ-
πέρασμα ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Ἱεράρχαι δὲν εὐρί-
σκονται ἐν τῇ ζωῇ, διὸ καὶ ἀπεφασίσθη συνοδικῶς
ὅπως τὴν προσεχῇ Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως
τελεσθῇ ὑπὲρ αὐτῶν τὸ εἰθισμένον μνημόσυνον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ Δ. ΣΩΜΑΤΑ

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀναγγείλασα ἐπὶ συνε-
δρίας τὸν θάνατον τοῦ ἐσωτερικοῦ Διευθυντοῦ τῶν
Ἑθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, αἰοιδίου
Ἀντωνίου Κοντοπούλου, ἐξῆρε τὴν αὐτοθυσίαν αὐτοῦ
τε καὶ τῶν προηγουμένως πεσόντων ἐν τῇ ἐκτελέσει
τοῦ καθήκοντος ἱατρῶν φαρμακοποιῶν καὶ νοσοκό-
μων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φιλανθρωπίας. Τὴν στιγμὴν
ταύτην, κατέληξε ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἡ διάνοια ἡ-
μῶν στρέφεται μετ' εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ θύματα
τάυτα τοῦ καθήκοντος καὶ πρὸς τοῦτο ἀπευθύνομεν
θερμὴν πρὸς τὸν Ὑψιστον παράκλησιν ὑπὲρ ἀναπαύ-
σεως αὐτῶν. Ἡ Συνέλευσις ἐν σώματι συνεμερίσθη
τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

— Ὁλόκληρος ἡ συνεδρία ἀπασχολήθη εἰς τὸ
ζήτημα τῆς ἐνταῦθα συγκεντρώσεως τῶν προσφύγων
Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ Δύο Σώ-
ματα τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Περιθάλψεως κα-
ταβαλλομένης προσπάθειας διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν
προσφύγων. Ἐπέστησε δὲ πρὸς τούτοις τὴν προ-
σοχὴν τῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς λήψεως
ἐκτάκτων μέσων ἰδίᾳ πρὸς περιορισμὸν τῶν ἀπεί-
λουσῶν τοὺς πρόσφυγας ἐπιδημιῶν. Ὁ κ. Ν. Φερ-
μάνογλους ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Περιθάλ-
ψεως ἐργάζεται δι' ὧν διαθέτει μέσων ὑπὲρ τῶν προσ-
φύγων, ὅτι δὲ ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία τῆς Περιθάλψεως
ἐπὶ κινδύνῳ αὐτῶν τῶν νοσηλευόντων ἱατρῶν διε-
ξάγεται μετὰ πραγματικῆς αὐτοθυσίας. Δύο τῶν ἱα-
τρῶν τῆς περιθάλψεως προσεβλήθησαν ὑπὸ ἐξανθη-
ματικοῦ ἴσως τύφου. Ἡ Συνέλευσις ἀνεγνώρισεν τὴν
ἀνάγκην τῆς ἐφαρμογῆς ἐκτάκτων καὶ ἐπειγόντων
μέτρων τόσον διὰ τὴν περίθαλψιν ὅσον καὶ διὰ τὴν
προσωρινὴν στέγασιν καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποστολῆς

αὐτῶν, ἔλαβε δ' ὑπ' ὄψει ὅτι πρὸς ἀντιμετώπισιν
τῶν ἐκτάκτων τούτων ἀναγκῶν θὰ χρησιμοποιηθῶσι
τὰ διάφορα κοινοτικά καὶ ἐθνικά Ἰδρύματα ὡς ἐγέ-
νετο ἤδη καθὰ ἐδηλώθη ἐπὶ συνεδρίας διὰ τὴν ἐν
Χάλκῃ Ἱ. Θεολογ. Σχολήν. Ἰδίᾳ ἀνεγνώρισθη ἡ ἀ-
νάγκη νοσοκομείων διὰ τὴν νοσηλείαν τῶν ἀσθε-
νούντων προσφύγων.

Α. καὶ Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 8 Μαρτίου. — Ἀνεγνώσθη καὶ ἐπεκυρώθη
τὸ σχέδιον τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ ἰδρυτικοῦ
Τόμου, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζονται αἱ σχέσεις τῆς
ἀνασυγκροτουμένης ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ἐκκλησίας
πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ διατυπώνται
αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς.

— Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Κύριλλος ἐπὶ
τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου
ἀπευθύνει τηλεγραφικῶς ἐγκάρδιον χαιρετισμόν.

— Ἐγένετο δεκτὴ ἡ διὰ σχετικῆς αὐτοῦ αἰτήσεως
ὑποβληθεῖσα οἰκειοθελὴς παραίτησις τοῦ Παν. Μητρο-
πολίτου Πισσιδίας κ. Γερασίου ὑποβάλλοντος ὅτι
δὲν δύναται πλέον νὰ ἐργασθῇ λόγῳ τῆς σωματικῆς
αὐτοῦ ἐξαντλήσεως, ἔνεκα τῆς προβεβηκυίας αὐτοῦ
ἡλικίας καὶ τῶν ἄλλων θλίψεων.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον, ἡμέραν
Τετάρτην καὶ ὥραν 2 μ. μ., μετὰ παρέλευσιν
τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης
δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ
αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ
τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως
Χαλκηδόνος, ὁ Σωκράτης Δαμιανίδης, ὀρθόδοξος,
ὁδοντοῖατρος, ἀγνώστου διαμονῆς, ὡς ἐναγόμε-
νος ἐπὶ διαζεύξει παρὰ τῆς συζύγου του
Κλειοῦς τὸ γένος Χατζῆ Σταύρου, ὀρθοδόξου,
διαμενοῦσης ἐν Χαλκηδόνι. Μὴ ἐμφανιζόμενος
ἐμπροθέσμῳς δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῖσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς συνε-
χῶς διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδ μένης ἐφημερίδος
«Ἑκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 20 Ἰανουαρίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογ.) ✠ Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

(ὑπ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ, τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν.
(ὑπογ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Υπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 17 Μαρτίου 1923

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Απὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ ἀπὸ διετίας χηρεύων Προεδρικός θρόνος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἤδη πεπληρωμένος.

Ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Β. τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἀνεδείχθη ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς καὶ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Ἐκ Μαδύτου τοῦ Ἑλλησπόντου ὁρμώμενος ὁ νέος Μητροπολίτης, τὰ πρῶτα διδάγματα τῆς εὐσεβείας ἔλαβεν ἐν τῇ γενετείρᾳ, ἐνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἱεράτευε. Ἐραστὴς τῆς κατὰ Θεὸν σοφίας, ἅμα τῇ συμπληρώσει τῆς πρώτης παιδείσεως ἐγένετο τρόφιμος τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν Εὐλοπόρτῃ Ἰωακειμείου Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἀκολούθως δὲ τῆς Σταυριάδος Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἱεροσολύμων καὶ μετὰ ταῦτα τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας τῆς Πετροπόλεως, ἐνθα καὶ συνεπλήρωσε τὰς ἐπιστημον. αὐτοῦ σπουδὰς.

Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκτιμῶντες τὸν ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν καὶ τὰ ἄλλα προσόντα τοῦ ἀνδρός, μόνις ἐπανελθόντα ἐκ Πετροπόλεως τῷ

1895 διώρισαν καθηγητὴν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, προχειρισθέντα καὶ εἰς ἀρχιμανδρίτην, μετὰ πενταετίαν δὲ καὶ Σχολάρχην, εἰς ἡλικίαν μόνις τριάκοντα ἐτῶν. Ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ θέσει εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετὰς ὥς τε διδασκάλου καὶ ὥς διευθυντοῦ, ὅσοι δὲ ἐμαθήτευσαν ἐν τῇ Γεραρᾷ ἐκείνῃ Σχολῇ κατὰ τὸ ὅκταετὸς διάστημα τῆς Σχολαρχίας τοῦ ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἀνομολογοῦσι μεθ' ὑπερφηφείας, ὅτι τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀποτελεῖ τὴν χρυσὴν περίοδον τῆς Σχολῆς.

Καταλιπὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ τῷ 1909 μετ' ἄλλους ψυχῆς, ἀφοῦ ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ Σχολὴν κλειομένην ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας, ἐκλήθη, μετὰ βραχείαν φιλοξενίαν ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρέων, τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1911 ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

Ἡ γλυκεῖα καὶ ἱλαρὰ αὐτοῦ μορφή, πιστὸν κάτοπτρον τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ ψυχῆς, τὸ ἐπαγωγὸν τῆς διδασκαλίας, ἡ προσηνὴς καὶ φιλόστοργος πρὸς τοὺς μαθητὰς διάθεσις καὶ τὸ μειλίχιον τοῦ ἥθους ἐφείλκυσαν ἀπὸ μέρους διδασκόντων καὶ διδασκομένων τὴν ἀγάπην τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν, τὸν κύκλον δηλαδὴ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀπαραίτητα στοιχεῖα εὐδοκιμήσεως.

Πόσον ἐξετίμησαν οἱ ἀρμόδιοι τὸ ἔργον τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἐν τῇ Σχολῇ

ἐκείνη, ἀποδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι ὅτε τῷ 1914 (5 Φεβρουαρίου) ὁμοφώνῳ ψήφῳ τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐξελέγετο τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἐκρίθη ἐπάναγκες ὅπως διατηρήσῃ πρὸς τῇ ἔδρᾳ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

Ἄλλ' ἐὰν ἐπέδειξεν ἐπίζηλα προσόντα ὡς διευθυντῆς τῆς Σταυριάδος Θεολογ. Σχολῆς τὸ πρῶτον καὶ ἀκολούθως τῆς Ριζαρείου, οὐχ ἦν τὸν ἀπεδείχθη καὶ ἡ ἀξία αὐτοῦ ὡς συγγραφέως. Τὰ πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ, εἴτε ἐν ἰδιαιτέροις τόμοις εἴτε ὡς Ἱστορικαὶ μελέται ἐγκυκλοπαιδικὰ ἐν τῇ «Νέα Σιών» ἥς ὑπῆρξε εἰς τῶν ἰδρυτῶν, τῷ «Ἑκκλησ. Φάρω» τῷ «Ἑκκλησ. Κήρυκι», τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» καὶ ἐν ἄλλοις περιοδικοῖς, ἅπαντα ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος, ἀπέδειξαν αὐτὸν συγγραφέα πολυγραφώτατον καὶ ἐμβριθῆ ἐπιστήμονα. Ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑκκλησίας Ἱεροσολύμων» εἶναι ἔργον τὸ ὁποῖον προσεέλκυσε τὴν προσοχὴν οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ξένων, προκαλέσαν πλείστας εὐμενεῖς κρίσεις. Κατὰ τὸν κ. Ἰω. Σοκολῶφ, καθηγητὴν τῆς Θεολογ. Ἀκαδημείας Πετροπόλεως, ἀποτελεῖ τὸ σύγγραμμα τοῦτο «σημαντικὸν φαινόμενον ἐν τῇ συγχρόνῳ φιλολογίᾳ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, τιμᾷ δὲ ἰδιαιτέρως τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τοῦ συγγραφέως».

Δικαίως ἄρα Ἑκκλησία καὶ Πολιτεία ἐν Ἑλλάδι ἀπέβλεψαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὡς μόνου ἀξίου διαδόχου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Μελετίου τοῦ Δ'. ἐν τῇ περιθλάπτῳ Ἑκκλησιαστικῇ Σκοπιᾷ τῆς Ἑλλάδος, χηρευσάσῃ μετὰ τὴν κλῆσιν Ἐκείνου ἐπὶ τὸν Οἰκουμέν. Θρόνον. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἀποστερεῖ τὰς μὲν δύο Σχολὰς τοῦ σοφοῦ αὐτῶν διδασκάλου, τοὺς δὲ τροφίμους τοῦ ἀρίστου καθηγεμόνος καὶ παιδαγωγοῦ εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἡ ὑψηλὴ αὕτη κλῆσις διανοίγουσα πολλῶ ἐνυτέρους ὀρίζοντας ἐκκλησιαστικῆς δράσεως, θὰ ἀποτελέσῃ, εἴμεθα δέβαιοι, ἀπαρχὴν λαμπρᾶς περιόδου ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἥτις θὰ συνδεθῇ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου.

Γνωστοῦ ὄντος τοῦ πόθου αὐτοῦ ὅπως ἴδῃ τὴν Ἑκκλησίαν ἐπανακτῶσαν τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς εἶναι δυνατόν ἀπὸ τοῦδε νὰ διαγράψῃ τις τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱεραρχικῆς αὐτοῦ δράσεως. Διακαῶς ποθῶν τὴν μὲν μορφῶσιν τοῦ κλήρου καὶ τὴν συναφῇ πρὸς αὐτὴν ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἵδρυσιν ἱερατικῶν Σχολῶν, θὰ προνοήσῃ περὶ τῆς διαδόσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν βιβλίων παρὰ τῷ λαῷ καὶ θὰ μεριμνήσῃ περὶ καρποφορωτέρας διεξαγωγῆς τοῦ θείου κηρύγματος. Ζηλωτῆς τῆς ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης ἐνότητος τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἑκκλησιῶν — εὐοίωνου προοιμίου τῆς ἐν τῇ πίστει ἐνότητος — θὰ ἀνασυνδέσῃ τὰς διακοπεῖσας σχέσεις τῆς ἥς προΐσταται Ἑκκλησίας πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν ξένων Ἑκκλησιῶν καὶ Πολιτειῶν.

Ἐν γένει τὰ περικοσμοῦντα τὸν νέον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν προσόντα, φυσικὰ καὶ ἐπικτητά, καὶ ἡ μέχρι τοῦδε εὐδόκιμος αὐτοῦ δράσις ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ εἶναι ὡς τόσα ἀσφαλῆ ἐχέγγυα τῆς εὐδοκιμήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ νέᾳ ἐκκλησιαστικῇ διακονίᾳ, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον Ἀθηνῶν ἀνοδος τοῦ Χρυσοστόμου θὰ σημάνῃ τὴν ἐξοδὸν τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς τελματώδους καταστάσεως, εἰς ἣν εἰσῆλθε μετὰ τὴν βίᾳ ἀπομάκρυνσιν τοῦ τότε Προέδρου Αὐτῆς καὶ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Χαιρετίζοντες γνηθoσύμως τὴν ἐπ' αἰσίοις ἀρχομένην νέαν σταδιοδρομίαν τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, συγχαίρομεν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι τοιοῦτος ἔλαχεν αὐτῇ Ἀρχιερεὺς, τῇ ἐν Ἑλλάδι Ἑκκλησίᾳ ὅτι ἀπέλαβε τὸν κανονικὸν αὐτῆς Πρόεδρον, τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἱεραρχίᾳ ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει ἐπιλέκτου μέλους καὶ τῇ χορείᾳ τῶν πολυπληθῶν μαθητῶν καὶ ἀκροατῶν ἐπὶ τῇ προσγενομένῃ αὐτοῖς καὶ ταῖς Σχολαῖς τιμῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σοφοῦ αὐτῶν διδασκάλου καὶ εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διαφυλάττῃ αὐτὸν σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ

Περὶ ἰδρυσεως τῆς «Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Τσεχοσλοβακίας».

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ· ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Δεσμοὶ ἱεροὶ συνδέουσι τὴν περὶ τὴν Πράγαν χώραν ἀπὸ χρόνων παλαιῶν μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν γὰρ ἐκκινήσαντες ἐκόμισαν πρὸς τοὺς Μοραβοὺς καὶ τοὺς περὶ τὴν Μοραβίαν λαοὺς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φῶς οἱ ἱεροὶ ἄνδρες Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, ὧν ὁ δεύτερος καὶ πρῶτος αὐτῶν ἐγένετο Ἐπίσκοπος. Διὰ τοῦτο καὶ χαίροντες εἶδομεν προσερχομένους τῷ Ἀγιωτάτῳ τούτῳ Ἀποστολικῷ καὶ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τοὺς ἐν τῷ νεοσυστάτῳ Κράτει τῆς Τσεχοσλοβακίας ὀρθοδόξους χριστιανοὺς καὶ ἐν ὑπομνήσει τῶν ἀρχαίων δεσμῶν ἐξαιτουμένους χειραγωγίαν πνευματικὴν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν ζωῆς ἐν ταῖς τρίβοις τῶν νέων συνθηκῶν, εἰς ἃς εἰσῆλθεν ὁ ἐθνικὸς αὐτῶν βίος διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν Τσεχοσλοβάκων πάντων εἰς Κράτος ἴδιον.

Τῇ οὖν αἰτήσῃ τῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ τέκνων τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας φιλοστόργως διατεθέντες καὶ τοῦ καθήκοντος ἡμῶν τοῦ ποιμαντορικῶς προνοεῖν περὶ τῶν ὀρθοδόξων παροικιῶν τῶν ἔξω τῶν ὁρίων ἐκαστῆς τῶν ἐπὶ μέρους Ἀγίων Ἐκκλησιῶν τὴν φωνὴν ἐνωτισάμενοι, ἔγνωμεν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, συνοδικῶς διασκεψάμενοι, ἀποκαταστήσαι διὰ πράξεως κανονικῆς τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ πράγματα, ὥστε «πάντα εὐσημιόνως καὶ κατὰ τάξιν» γίνεσθαι, κατὰ τὴν τοῦ μακαρίου Παύλου παραγγελίαν· «οὐ γὰρ, φησὶν, ἀκαταστασίας ὁ Θεὸς, ἀλλὰ τάξεως καὶ εἰρήνης».

Ὅθεν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνοδικῶς ἀποφαινόμενοι, ὀρίζομεν ὅπως ἀπὸ τοῦ νῦν οἱ ἐν τῇ θεοφρουρήτῳ Δημοκρατίᾳ τῆς Τσεχοσλοβακίας βιοῦντες ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ μετὰ τῶν ἰδρυμάτων αὐτῶν ὧσι συγκεκροτημένοι εἰς μίαν ἐνιαίαν ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν, ἔχουσιν μὲν τὸ ὄνομα «Ὁρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Τσεχοσλοβακίας», τηροῦσαν δὲ ἀπαρασλεύτως τὰς ἀκολουθούς διατάξεις:

Α') Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ αὕτη, τεθεμελιωμένη ἐπὶ τῶν δογμάτων καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Ὁρθοδόξου, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ κρατοῦσα τὸν μετὰ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κανονικὸν σύνδεσμον, περιλαμβάνει ἐν γε τῷ παρόντι τρεῖς Ἐπισκοπὰς, ἣται τὴν Ἐπισκοπὴν Πράγας, τὴν Ἐπισκοπὴν Μοραβίας καὶ τὴν Ἐπισκοπὴν Καρπαθορρωσσίας, δυναμένας ἀργότερον αὐξηθῆναι κατὰ λόγον τῶν ποιμαντορικῶν ἀναγκῶν τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Β') Ὁ Ἐπίσκοπος ὁ ἐδρεύων ἐν Πράγῃ τιτλοφορεῖται «Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας», ὑπὸ τὴν προεδρείαν δὲ αὐτοῦ συνέρχονται οἱ Ἐπίσκοποι εἰς Σύνοδον τακτικῶς μὲν δις τοῦ ἔτους, πρὸ τοῦ θείου Πάσχα καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ἂν κληθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, συνέρχεται δὲ ὅπου ἂν ὀρίσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Γ') Ἡ Σύνοδος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Τσεχοσλοβακίας ἔχει πάσας τὰς ἐξουσίας καὶ τὰς εὐθύνas, ὡς οἱ ἱεροὶ κανόνες τῇ Συνόδῳ τῆς Ἐπαρχίας ἀναγράφουσιν, ὑπέχουσα εὐθύνas ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας Συνόδου διὰ τὴν παραφυλακὴν τῶν θείων δογμάτων καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῆς.

Δ') Τοὺς Ἐπισκόπους προτείνει μὲν ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς ἐπισκοπικῆς δικαιοδοσίας, ψηφίζει δὲ ἡ Σύνοδος, τὸ κῦρος δὲ τῶν γενομένων ἀνήκει εἰ μὲν πρόκειται περὶ Ἐπισκόπου, τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, εἰ δὲ περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτοῦ, τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, ἕως οὗ δὲ συγκροτηθῇ ἡ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σύνοδος, ἡ ψῆφος ἐπὶ ἐκλογῇ Ἐπισκόπου ἀνήκει τῇ Πατριαρχικῇ Συνόδῳ.

Ε') Οὐδεὶς δύναται προταθῆναι ἢ ἐκλεγῆναι Ἐπίσκοπος, ἐὰν μὴ ᾖ κάτοχος μὲν διπλώματος Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς, προδεδοκιμασμένος δὲ ἐν κατωτέροις ἱερατικοῖς βαθμοῖς ἐπὶ χρόνον οὐχ ἥσσονα τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ ἡλικίας οὐχ ἥσσονος τῶν τριάκοντα ἐτῶν.

Σ') Οἱ κανονικῶς τοῖς θρόνοις αὐτῶν ἀποκατασταθέντες, ὃ τε Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι, παραμένουσιν ἰσόβιοι ἐν αὐτοῖς, ἐκτὸς ἐὰν παραιτηθῶσιν οἰκειοθελῶς ἢ ἐκπέσωσιν αὐτῶν κανονικῶς. Ἐπίσκοποι ὑπὸ τῆς ἰδίας Συνόδου κατακριθέντες, δικαιοῦνται εἰς ἐκκλησίαν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τελεσιδίκως μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν κρίνοντα.

Ζ') Ἐκαστος τῶν Ἐπισκόπων, ποιμαίνων τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν, ἔχει τὰς ἐξουσίας καὶ τὰς εὐθύνas, ὡς οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ ἡ μακράων τῆς Ἐκκλησίας πρᾶξις τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιῳματι ἀναγράφουσιν. Εἰδικώτερον δὲ μνημονευτέον τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων ἐκάστου Ἐπισκόπου τοῦ ἀγιάζειν καὶ τῇ θείᾳ λατρείᾳ καθιεροῦν τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους, τοῦ ἀποκαθιστᾶν ἐν αὐτοῖς τοὺς λειτουργοῦντας καὶ ψάλλοντας ἱερεῖς, διακό-

νους καὶ λοιποὺς κληρικοὺς, τοῦ ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐν εὐσχημοσύνῃ καὶ τάξει καὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον διοικήσεως πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς, τοῦ συνάπτειν καὶ λύειν πνευματικῶς τὸν γάμον κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ διανέμειν τὸ Μύρον τοῦ ἁγίου Χρίσματος, λαμβανόμενον διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Η') Παρ' ἐκάστῳ Ἐπισκόπῳ λειτουργεῖ Πνευματικὸν Δικαστήριον, ἀποτελούμενον ἐξ αὐτοῦ ὡς Προέδρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ δύο Πρεσβυτέρων. Τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐκδικάζει πρωτοδίκως πάντα τὰ κανονικὰ πλημμελήματα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ἐν οἷς καὶ τὰ συντρέχοντα εἰς λύσιν τῶν γαμικῶν δεσμῶν. Τῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων αἱ ἀποφάσεις ἐκκαλοῦνται πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τελεσιδίκως ἀποφασίζουσιν.

Θ') Ὁφείλουσι μνημονεύειν ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ ταῖς τελεταῖς οἱ μὲν ἱερεῖς καὶ διάκονοι τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, οἱ δὲ Ἐπίσκοποι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δι' οὗ ἡ κοινωνία μετὰ πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας.

Τῶν διατάξεων τούτων ὡς βάσεως ἀπαρασαλεύτου φυλαττομένης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Ἐπίσκοποι μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἔχουσι τὸ ἐλεύθερον ὁργανῶσαι ἐν ταῖς λεπτομερείαις τὴν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν νόμων τῆς Χώρας αὐτῶν, ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον ὅπως μηδεμία διάταξις τῶν σχετικῶν ὁργανισμῶν εὐρεθῇ ἀντικειμένη τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τοῖς κανόσι τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς οὗτοί εἰσιν ἡρμηνευμένοι ἐν τῇ πράξει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οὗ ἕνεκεν οὐδεὶς μὲν ἐνοριακὸς κανονισμὸς ἔσται ἔγκυρος, ἐὰν μὴ φέρῃ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἀρμοδίου Ἐπι-

σκόπου ἢ τῆς Συνόδου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οὐδεὶς δὲ κανονισμὸς τῆς ὅλης Ἀρχιεπισκοπῆς τεθῆσεται ἐν ἰσχύϊ, ἐὰν μὴ πρότερον κυρωθῇ ἐν Συνόδῳ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Παραγγέλλομεν δὲ πατρικῶς τῷ τε κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ, ὡς τέκνοις ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῖς, τιμᾶν τοὺς Ποιμένας αὐτῶν καὶ Διδασκάλους καὶ ὡς ἡγουμένους καὶ πνευματικοὺς αὐτῶν Πατράσι «πεῖθεσθαι καὶ ὑπεῖκειν», κατὰ τὴν τοῦ Παύλου ἐντολήν, «ἵνα μετὰ χαρᾶς τὸ ἔργον τῆς ποιμαντορικῆς διακονίας ἐπιτελῶσι καὶ μὴ στεινάζοντες».

Ταῦτα οὕτω δόξαντα καὶ κριθέντα, ἐκυρώθησαν Συνοδικῶς, εἰς μόνιμον δὲ τούτων παραφυλακὴν ἐκδίδεται ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς οὗτος Τόμος, καταστρωθεὶς μὲν καὶ ὑπογραφεὶς καὶ ἐν τῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς

Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐγχειρισθεὶς δὲ ἐν ἴσῳ καὶ ἀπαραλλάκτῳ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας κυρίῳ Σαββατίῳ ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, κατὰ μῆνα Μάρτιον αἰκγ', Ἰνδικτιῶνος 5'.

† Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **ΜΕΛΕΤΙΟΣ** ἀποφαίνεται

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**

† Ὁ Νικαίας **Βασίλειος**

† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

† Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος**

† Ὁ Κορινθῶν **Ἰωακείμ**

† Ὁ Βάρνης **Νικόδημος**

† Ὁ Δυρραχίου **Ἰάκωβος**

† Ὁ Βελεγράδων **Ἰωακείμ**.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ ἵδρυσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ ἡ χειροτονία τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιπ. Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας κ. Σαββατίου ἀνηγγέλθη διὰ τῆς κατωτέρω Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐπιστολῆς τῇ κοινότητι Πράγας καὶ παντὶ τῷ Ὁρθοδόξῳ πληρώματι Τσεχοσλοβακίας.

* * *

† **ΜΕΛΕΤΙΟΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΟῦ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

† Τῇ Ὁρθοδόξῳ Κοινότητι τῆς πόλεως Πράγας καὶ πᾶσι τοῖς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς, κληρικοῖς τε καὶ λαϊκοῖς, τὴν ἀποστολικὴν εὐλογίαν.

Τὸν Ἀρχιμονδρίτην Σαββάτιον ὑπὸ τῆς Κοινότητος Πράγας πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ χειροτονίᾳ εἰς Ἐπίσκοπον ἀποσταλέντα μετὰ τιμῆς ὑποδεξάμενοι καὶ τῇ δοκιμασίᾳ τῆς ψήφου τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν ὑποβαλόντες καὶ ἄξιον τῆς ἀρχιερωσύνης εὐρόντες, ἐχειροτονήσαμεν τῇ ἐπικλήσει τῆς θείας χάριτος ἐν Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ λειτουργίᾳ, ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ, τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τῇ δ' τοῦ μηνὸς τούτου, εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας.

Τὴν οὖν χειροτονίαν ταύτην παντὶ τῷ ὀρθοδόξῳ κλήρῳ καὶ λαῷ, τῷ κατοικοῦντι ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ θεοφρουρήτου Κράτους τῆς Τσεχοσλοβακίας διὰ τῶν γραμμάτων τούτων τῶν πατρικῶν ἐξαγγέλλοντες ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας ὅπως εὐλογήσωμεν ἅπαντα τὸν ὀρθόδοξον κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ εὐξώμεθα αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ ὅσα ὑπόσχεται ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν καὶ τηροῦσι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλώσωμεν τὴν χαρὰν, ἣν ἔχομεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν διὰ τὴν ἐπανασύνδεσιν τῶν ἀρχαίων δεσμῶν τῆς χώρας ὑμῶν μετὰ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἐξηλθον καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐστάλησαν πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν οἱ ἱεροὶ ἄνδρες Κύριλλος καὶ Μεθόδιος καὶ λαβὼν τὴν ἐπισκοπικὴν χάριν ὁ Μεθόδιος ἐποίμανε τοὺς πατέρας ὑμῶν ὡς Ἐπίσκοπος Μοραβίας.

Τῶν δεσμῶν τούτων τῶν πνευματικῶν ἀναμνησθέντες νῦν, ὅτε εὐδοκία Θεοῦ ἡ χώρα ὑμῶν ἀποκατέστη εἰς κράτος ἐλεύθερον, τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀτόμων καὶ ομάδων θρησκευτικῶν, προσήλθετε τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς πρὸς μητέρα πνευματικὴν, δικαίως παρ' αὐτῆς ἀξιούντες τὴν ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ὡς τέκνων ὀφειλετικὴν πρόνοιαν. Ἡμεῖς δὲ τὸ γεγονός τοῦτο πολλῆς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑποθέσιν ποιησάμενοι οὐ μόνον τὸν ἐκλεκτὸν ὑμῶν Σαββάτιον διὰ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξιώματος

περιεβάλομεν, ἀλλὰ καὶ διὰ Τόμου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ τὴν νέαν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ὀρθόδοξον Ἑκκλησιαστικὴν κατάστασιν κατησφαλισάμεθα, ὥστε ἀπροκαλύπτως χωρῆσαι εἰς πρόοδον τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν τῇ εὐλογημένῃ Δημοκρατίᾳ τῆς Τσεχοσλοβακίας.

Πεποίθαμεν γὰρ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ ὅτι ἐὰν μόνον γένηται ἐμφανὲς τὸ κάλλος τοῦ ὀρθοδόξου συστήματος ἐν ὅλῃ τῇ χώρᾳ ὑμῶν καὶ ἐκδηλωθῇ τὸ κάλλος τούτου ἐν τῷ βίῳ ὑμῶν καὶ τῷ ἀτομικῷ καὶ τῷ κοινοτικῷ, πολλὴν δικαιούμεθα προσδοκᾶν τὴν πρὸς αὐτὸ ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν ἐκτίμησιν τε καὶ προτίμησιν.

Ἐξ ἴσου γὰρ τῶν δύο ἀκροτήτων, τοῦ τε δηλονότι Καθολικισμοῦ καὶ τοῦ Προτεστантиσμοῦ, ἀφιστάμενον, τηρεῖ ἐν παντὶ τὴν μέσην ὁδὸν, καλοῦν εἰς ἐνότητα ἀμφοτέρων τὰς πτέρυγας. Ὁ ἐλεύθερος δὲ βίος ὁ ἄνωθεν εὐλογηθεὶς τῆς χώρας ὑμῶν ἀνακαλεῖ ἅπαντα τὸν ἐν αὐτῇ λαὸν εἰς τὰς παραδόσεις, αἷς οἱ πατέρες αὐτοῦ ἐδιδάχθησαν διὰ στόματος τῶν μεγάλων Διδασκάλων πασῶν τῶν Σλαβικῶν φυλῶν τῶν ἀπὸ Κων] πόλεως ἐξεληθόντων, τοὺς ἁγιοτάτους, φαμέν, Κύριλλον

καὶ Μεθόδιον, ὧν ταῖς πρεσβείαις δαψιλεύοι ὁ οὐράνιος Πατὴρ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ὁρθόδοξον ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ἑκκλησίαν καὶ ἐπὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον τῶν Τσεχοσλοβάκων διὰ τῆς χάριτος τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ εὐλογητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἐν Κων]πόλει μηνὶ Μαρτίῳ ἀπεκγ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

ἐν Χριστῷ εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Καισαρείας Νικόλαος

† ὁ Νικαίας Βασίλειος

† ὁ Χαλκηδόνος Γρηγόριος

† ὁ Ρόδου Ἀπόστολος

† ὁ Κορινθίας Ἰωακεῖμ

† ὁ Βάρνης Νικόδημος

† ὁ Δυρραχίου Ἰάκωβος

† ὁ Βελεγράδων Ἰωακεῖμ

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΑΡΙΣΜΠΟΥΡΓ

JAMES DARLINGTON

ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ

Περὶ τὴν 12 ὥραν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐπεσκέψατο ἐπισήμως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ δεύτερον ἤδη, ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Χάρισμπουργ James Darlington. Προὔπαντηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου, τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν ἐφημερίων καὶ διακόνων, ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ ὠδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν ἔνθα ὑπεδέξαντο τὴν Α. Σεβασμ. μεθ' ἧς ἀντιλάλαξαν καὶ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν Σεβασμιωτ. Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν Καισαρείας, Νικαίας, Ρόδου, Κορινθίας, Δυρραχίου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Παν. Μητ]λίτου Φιλίππουπόλεως καὶ τῶν Ἐντιμ. κ. κ. Συμβούλων Α. Καζανόβα, Ν. Φερμάνογλου, Π. Καραθεοδωρῆ, Β. Α. Μυστακίδου καὶ Ι. Παπαδοπούλου. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης προσεφώνησε τὴν Α. Σεβ. διερμηνεύοντος τοῦ κ. Α. Πάλλη Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐπ. Περιθάλψ. Προσφ., ἐκφράσασα τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Μεγ. Ἑκκλησίας πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν κλήρον καὶ λαὸν τῶν ὁποίων τὸ

φιλόανθρωπον ἔργον ἐν τῇ ἐγγύς Ἀνατολῇ ἔσωσε καὶ σώζει ἔτι καὶ νῦν ἐκ βεβαίου θανάτου χιλιάδας χριστιανῶν, οἵτινες ἠπειλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀσιτίας καὶ τῶν κακουχιῶν θανάτου.

Ἡ Α. Σεβ. ἀπαντῶσα ἐξέφρασε τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐπισκεπτόμενος αὐτῆς τὴν Μ. Ἑκκλησίαν ἀλλὰ καὶ τὴν λύπην αὐτοῦ διότι ὑπὸ τὰς δυσμενεστέρας τῶν συνθηκῶν εὐρίσκει τὸν χριστιανικὸν τῆς Ἀνατολῆς Ἑλληνικὸν πληθυσμὸν καὶ διετράνωσε τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν τρέφει τὸ πλεῖστον τοῦ Ἀμερικανικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν, τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἧς τὴν εὐγενῆ δρᾶσιν ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ ἐγνώρισεν.

Ἐπηρεασμένησαν ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος διαλέξεις μετὰ τὰς ὁποίας πρὸς τιμὴν τῆς Α. Σεβ. παρετέθη γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ τε Σεβασ. Συνοδικοὶ Μητροπολίται καὶ οἱ ἐντιμ. κ. κ. Σύμβουλοι. Μετὰ τὸ γεῦμα τὴν 1 1/2 μ.μ. ἡ Α. Σεβ. συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου κ. Ἀποστ. ἐφόρου τῆς Θ. Σχολῆς καὶ τοῦ ἐκ τῶν ἐντ. Συμβούλ. κ. Ν. Φερμάνογλου καὶ Πα]χικῶν διακόνων δι' αἰμακάτου μετέβη εἰς τὴν νῆσον Χάλκην. Ἐπὶ τῆς ἐποδᾶθρας ὑπεδέχθη αὐτὴν ὁ ἐκ τῶν ἑφόρων τῆς Θεολ. Σχολῆς Σεβ. Μη-

τροπολίτης Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ, ὅθεν ἀνῆλθον εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν ἔνθα οἱ καθηγηταὶ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτῆς, ὑπεδέξαντο τὴν Α. Σεβασμ., ἥτις ὠδηγήθη εἰς τὸ ναΐδιον τῆς Σχολῆς φέρουσα μανδύαν ὠμόφθορον καὶ ποιμαντορικὴν ράβδον καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου. Μετὰ τὴν νενομισμένην τελετὴν διεξαχθεῖσαν προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μη/λίτου Ρόδου, ὁ Πρυτανεύων καθηγητῆς κ. Π. Κομνηνὸς προσεφώνησε τὴν Α. Σεβ. καταλλήλως καὶ ἐπέδωκε τὸ δίπλωμα δι' οὗ ἀνεκηρύχθη ἡ Α. Σεβ. διδάκτωρ τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας, ἥτις καὶ ἐξέφρασε τὰς ἐπὶ τούτῳ εὐχαριστίας αὐτοῦ. Καὶ ἐνταῦθα πρὸς τιμὴν τῆς Α. Σεβ. παρετέθη τέϊον, μεθ' ὃ ἐπισκεψθεῖσα τοὺς ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ ξενιζομένους πρόσφυγας μετὰ τῆς αὐτῆς συνοδίας, ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἴδια.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἕτεροι δύο ἱατροὶ τῆς πόλεως ἡμῶν ὁ **Η. ΔΗΜΑΚΗΣ** καὶ **Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ** προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν προσφύγων ἐν αὐτῇ τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος πληγέντες ἀπεδήμησαν πρὸς Κύριον λαμπρὸν καταλείποντες παράδειγμα αὐτοθυσίας τοῖς μεταγενεστέροις.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνήγγειλε μετὰ λύπης εἰς τὰ δύο Σώματα τὸν θάνατον τῶν δύο ἱατρῶν τῆς περιθάλψεως αἰοιδίμων Η. Δημάκη καὶ Ι. Παπαδοπούλου ἀμφοτέρων πεσόντων ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ Δ. ΣΩΜΑΤΑ.— Ἐξήρθη τὸ ἀληθῶς μέγα ἔργον ὅπερ ὑπὲρ τῶν προσφύγων δοεῖται ὁ Ἀρχιερ. Προϊστάμενος Σταυροδρομίου Εἰρηνοπόλεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερατικῶς Προϊσταμένους ἄλλων ἐνοριῶν ἐκ μέρους τῶν ὁποίων δὲν ἐπεδείχθη ἡ προσήκουσα διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν μέριμνα. Ἰδιαίτερα μνεῖα ἐγένετο καὶ διὰ τὸν κληρὸν ἐν γένει τῆς Κοινότητος Σταυροδρομίου ἰδίᾳ δὲ διὰ τὸν ἱερέα Νικηφόρον Καζᾶν πρὸς ὃν καὶ θὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

— Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῆς Ἐφορίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς δαπάνης τῆς διατεθείσης διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἐκ Ρωσίας ὀρφανῶν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Αὐγούστου μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου καθ' ἣν τὰ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ὀρφανὰ παρεδόθησαν εἰς τὰ Ἐθνικὰ Ὀρφανοτροφεῖα. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἐκ τῶν 263 ὀρφανῶν, εἰς ἃ προστετέθησαν βραδύτερον καὶ 21 ἕτερα ἀπεβίωσαν 6, ἐτοποθετήθησαν παρ' οἰκογενείαις ὁμογενῶν 56 θήλεια καὶ 26 ἄρρενα παρεδόθησαν δὲ εἰς τὰ Ἐθνικὰ Ὀρφανοτροφεῖα 76 ἄρρενα καὶ 26 θήλεια. Τὰ λοιπὰ τῶν ὀρφανῶν μετὰ τῶν ἐνηλίκων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς αὐτῶν. Διὰ τὴν δατηρησιν τῶν ὀρφανῶν ἐδαπανήθησαν 6137 λίραι διατεθείσαι ἐκ τῶν ἐράνων τῶν διοργανωθέντων ὑπὸ τῆς τῶν ὀρφανῶν Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἀναγνωθεῖσα ἔκθεσις διακρινομένη διὰ τὴν τάξιν καὶ σαφήνειαν αὐτῆς προῦκάλεσε τὴν εὐαρέσκειαν τῶν Δύο Σωμάτων ἐνεκρίθη δὲ ἵνα ἐκφρασθῶσι πρὸς τὴν Ἐφορείαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς αἱ εὐχαριστίαι διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν μέριμναν καὶ τὴν καλὴν διαχείρισιν, παραπέμφθη δὲ ἡ ἔκθεσις πρὸς ἐξέλεξιν εἰς τὸ Λογιστήριον τῶν Πατριαρχείων.

Α. καὶ Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ.— Συνεδρία 13 Μαρτίου.

— Ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Σεβ. κ. Χρυσοστόμου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξῆρε τὰ περικοσμοῦντα αὐτῶν πνευματικὰ καὶ ἄλλα προσόντα καὶ δὴ τὴν τελείαν αὐτοῦ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθηγητικὸν στάδιον καὶ τὴν ἐπιστήμην, εἰς ἣν ἐξόχως διεκρίθη καὶ ἐξέφρασεν τὴν ἐπὶ τούτῳ χαρὰν Αὐτῆς. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὁμοθυμῶς συνεμερίσθη αὐτὴν καὶ ἐνέκρινεν ὅπως διαβιβασθῇ κατάλληλον συγχαρητήριον τηλεγράφημα.

Συνεδρία 15 Μαρτίου.— Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ διαβιβάζει ἐξ ὀνόματος τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς ἐπισκοπιανῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησίας τὴν χαρὰν αὐτῆς διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

— Δι' ἐτέρου γράμματος ἡ Α. Σεβ. εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ ἀπευθυνθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐορτασθείσῃ εἰκοσαετηρίδι τῆς Ἀρχιερατικῆς Αὐτῆς διακονίας ὡς Πριμάτου πάσης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος προνοοῦσα ὑπὲρ τῶν πολυπληθῶν προσφύγων ἱερέων ἐνέκρινεν ὅπως δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἴκ. Θρόνου ἀπαγορευθῇ ἡ χειροτονία ἱερέων, ἵνα οὕτω κατορθωθῇ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν, γίνωνται δὲ συγχρόνως καὶ ἄλλαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐνέργειαι.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2910.

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία Κ. Βιγκοπούλου (τὸ γένος Γ. Μαρμαρά) τέως κάτοικος Χαλκηδόνος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα παραστῇ κατὰ τὴν πρώ-
την δικάσιμον μετὰ παρέλευσι τριάκοντα καὶ μιᾶς
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς πα-
ρούσης κλήσεως, ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου
αὐτῆς Κ. Βιγκοπούλου ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπι-
δηλοῦται δὲ ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει δὲν προσέλθῃ
ἡ ἐναγομένη αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου
ἡ ὑπόθεσις θεωρηθῇσεται ἐρημν.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

Ὁ Γραμματεὺς

Σεραφεῖμ Ἱεροδιάκονος

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 2 Μαρτίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2317

Καλεῖται ὁ Τακτὸς Τσεγκελιάν, Ἀρμένιος, τέως
κάτοικος Βουλγαρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς,
ὅπως μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ
τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμ-
φανισθῇ αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώ-
που ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκηδόνι Πνευματικοῦ Δικα-
στηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος ὡς
ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀγγελικῆς τὸ
γένος Μπογὸς Σολακιάν, ὀρθοδόξου. ἐπὶ διαζεύξει.
Μὴ ἐμφανισθεὶς δικασθῇσεται ἐρημν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν
ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῃ ἐφημερίδι «Ἑκκλησιαστικὴ
Ἀλήθεια».

Ἐν Χαλκηδόνι, 12 Μαρτίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογ.) † Ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

(ὑπ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν.

(ὑπογ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 37, ἀριθμ.
πρωτ. 2909 καὶ ἡμερομ. 13 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐ-
ρήμν ἀποφάσεως.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

δικάζον ἐρήμν τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον
παμψηφεί.

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2891 καὶ ἡμερ.
1 παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἀγωγὴν Ἀθανασίου
Ξανθοπούλου κατὰ Φωτεινῆς Ἀθ. Ξανθοπούλου
ὡς νόμιμον δάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι
τῆς ἐναγομένης, ἐπιδικάζον τὰ κοινὰ τῶν διαδί-
κων τέκνα τῷ ἀναιτίῳ πατρί

Ἐπιτίθῃσι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάσῃ
καὶ ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης
δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλό-
μενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τὴν δικηγορι-
κὴν ἀμοιβήν.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ
τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἑκκλησια-
στικῆς Ἀληθείας», τρεῖς συνεχῶς.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημε-
ρόν, ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογ.) † Ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

Τὰ μέλη

2

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

Ὁ Γραμματεὺς (ὑπ.) Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τῆς Μητροπόλεως
Χαλκηδόνος τῇ 14 Φεβρουαρίου 1923.

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1/2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον
τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

PHANAR

Constantinople.

Υπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΛΕΩΝ

Ἐν Κ)πόλει τῇ 24 Μαρτίου 1923

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΝΑΓΚΗ
ΣΤΕΝΟΤΕΡΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἡ διαρκὲς καὶ σταθερὰ ἐπικοινωνία τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ σύσφιγξις τῶν δεσμῶν πρὸς στενωτέραν συνεργασίαν, ἐπιβάλλεται εἴπερ ποτὲ σήμερον ὡς ἀνάγκη ἐκκλησιαστικῇ. Εἶναι καιρὸς, αἱ μέχρι τοῦδε σχεδὸν ἀνεξαρκήτως ἀπ' ἀλλήλων δρῶσαι καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκάστη κύκλῳ κινούμεναι Ἐκκλησίαι, νὰ συντονίσωσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν, συνενοῦσαι εἰς μίαν τὰς δυνάμεις αὐτῶν, πρὸς ἀνάπτυξιν καλυτέρας θρησκευτικῆς ζωῆς. Τὴν ἀλλαγὴν τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἧς εὕρεσκειται σήμερον ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολον, ἀνάγκη ὅπως ἐπικολουθήσῃ καὶ τροποποιήσῃ τοῦ συστήματος τῆς ἐργασίας.

Καθ' ὃν χρόνον αἱ πολυώνυμοι διακλαώσεις τοῦ Προτεσταντισμοῦ, παρὰ τὴν διαφορότητα τῆς δογματικῆς διδασκαλίας ἐκάστης, καταβάλλουσι προσπάθειας ὅπως προσεγγίσωσι πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἂν μὴ ἐνωθῶσι, τοῦλάχιστον συνεργασθῶσιν ὑπὲρ κοινῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν, διάφοροι δὲ θρησκευτικαὶ ὁμάδες ἐκτὸς τοῦ χριστιανικοῦ περιβάλλοντος κείμεναι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς συσσω-

μικτώσεως, θὰ ἀπετέλει λυπηρὸν φαινόμενον ἡ ἔλλειψις ἀλληλεγγύης καὶ συνεργασίας παρ' Ἐκκλησίαις, τὰς ὁποίας συνδέει ἡ αὐτὴ πίστις καὶ τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες. Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἀφίστατό τις τῆς ἀληθείας λέγων ὅτι μέχρι τοῦδε αἱ σχέσεις τῶν Ἀρχηγῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν δὲν ἐξήρχοντο τῶν ὁρίων τῆς τυπικότητος.

Αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας ὡς συστήματος, ὡς ὀργανισμοῦ δρῶντος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπαιτεῖ τὴν συσσωμάτωσιν τῶν ἐπὶ μέρους κλάδων, εἰς τρόπον ὥστε ἐμφανιζομένη Αὕτη ὡς ὅγκος συμπαγῆς καὶ ἀδιάσπαστος νὰ καταστῇ ἱκανὴ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν διαμορφουμένην νέαν κατάστασιν καὶ τὰ συνακόλουθα αὐτῇ ζητήματα, εἴτε τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ζωὴν, εἴτε καὶ τὰ γενικώτερα. Πόσον θὰ ἦτο ὠφέλιμος ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἡ συνένωσις τῶν δυνάμεων ἀποδεικνύουσι τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἔσχεν τὸ ἐσχάτως γενόμενον κοινὸν διάβημα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Εἶναι παρήγορον, ὅτι ἡ ἀνάγκη αὕτη τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν καθίσταται ἤδη παρ' ἅπασιν αἰσθητή. Τὸ ἐν ἄλλῃ στήλῃ ἐν περιλήψει δημοσιευόμενον ἄρθρον τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας,

εἶναι ἀπήχησις τοῦ πόθου ὑφ' οὗ διακατέχεται ἡ Ἑκκλησία αὕτη ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, πόθου, οὕτινες ἐνδείξεις ὑπάρχουσι καὶ παρ' ἄλλων ἀδελφῶν Ἑκκλησιῶν, μηδ' αὐτῶν τῶν νεωτέρων ἐξαιρουμένων, τῆς Τσεχοσλοβακικῆς καὶ τῆς Πολωνικῆς, αἵτινες ἐν τῇ νέᾳ αὐτῶν σταδιοδρομίᾳ ἔσπευσαν νὰ ἀνασυνδέσωσι τοὺς παλαιοὺς αὐτῶν δεσμοὺς πρὸς τὴν Μ. Ἑκκλησίαν.

Ἡ τοιαύτη συνένωσις, ἐπιτυγχανομένη διὰ συχνότερας ἐπικοινωνίας καὶ στενωτέρας ἀλληλογνωριμίας οὐ μόνον θὰ διευκόλυνε τὴν λύσιν πλείστων ἐκ τῶν ἀπασχολούντων σήμερον τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξύψου ἔτι μᾶλλον τὴν Ἑκκλησίαν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ξένων Ἑκκλησιῶν, αἵτινες περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν φιλίαν Αὐτῆς.

Τ. Α.

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας τοῦ Σεβ. ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ ὡς Πρωθιεράρχου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἑκκλησίας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπέστειλεν Αὐτῷ κατὰλληλον συγχαρητήριον γράμμα, εἰς ὃ ἡ Α. Σεβ. ἀπῆντησε δι' ὥραίας ἐπιστολῆς. Ἀμφότερα τὰ ἔγγραφα ταῦτα δημοσιεύομεν κατωτέρω.

* * *

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντουαρίας καὶ Πρωθιεράρχῃ πάσης Ἀγγλίας κυρίῳ Ράνδαλλ, ἐγκάρδιον ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν.

Μετα πολλῆς χαρᾶς ἐπληροφόρηθημεν ὅτι, ἡ Ὑμετέρα Γερασμία Σεβασμιότης, ἑώρταζε τῇ 11 τρέχοντος μηνὸς τὴν εἰκοστὴν ἐπέτειον τῆς ὑψηλῆς Αὐτῆς ὡς Πρωθιεράρχου τῆς Ἑκκλησί-

ας τῆς Ἀγγλίας διακονίας. Λογιζόμεθα εὐχάριστον καθήκον ὅπως συνενώσωμεν ἐπὶ τούτῳ πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν συλλειτουργῶν καὶ τοῦ ποιμνίου Αὐτῆς καὶ τὰς ἡμετέρας ἀδελφικὰς συγχαρητηρίους προσηρσεις, εὐχόμενοι ἐγκαρδίως τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι ὅπως ἐπὶ εἰη ὡς πλεῖστα καὶ πανευτυχῇ συνεχίσῃ τὴν πανέντιμον αὐτῆς ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου διακονίαν. Ὑπῆρξεν ἡ διακονία αὕτη τὰ μάλιστα καρποφόρος ἄχρι τοῦδε ὑπὲρ τε τῆς Σεβασμίας Ἑκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰς ἐνίσχυσιν ἰδιαιτέρως τῶν μετὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησίας σχέσεων καὶ δεσμῶν. Καὶ ἡμεῖς οἱ τὸν ἐνθεον γινώσκοντες ζῆλον τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ τὴν πολλὴν αὐτῆς χριστιανικὴν ἀρετὴν, οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁμοίως καρποφόρος καὶ εὐεργετικὴ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ποιμνίου καὶ ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς καὶ τῆς κραταιώσεως τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν Ἑκκλησιῶν καὶ τῶν χριστιανῶν ἔσται ἡ περίλαμπρος Αὐτῆς . . . σις καὶ ἐφεξῆς. Χαρίζοιτο οὖν Αὐτῇ ὁ Κύριος μακρότητα ἡμερῶν μετὰ ὑγείας ἀστεμφοῦς εἰς ἐξακολουθήσιν ἐπὶ μήκιστον τῆς τιμίας αὐτῆς ταύτης διακονίας εἰς δόξαν τοῦ ἀγίου ὀνόματος αὐτοῦ.

Μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

αἱκγ' Φεβρουαρίου η'.

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Λάμπει Πάλας 6 Μαρτίου 1923.

Τῇ Α. Παναγιότητι
τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κ. ΜΕΛΕΤΙΩ.

Παναγιώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἀδελφέ,

Ἐξ ὅλης καρδίας εὐχαριστῶ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα διὰ τὴν ἄγαν φιλόφρονα ἐπιστολὴν, ἣν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶ παρ' Ὑμῶν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας τῆς παραμονῆς μου ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου Θρόνου τῆς Καντουαρίας καὶ

τῆς Πρωθιεραρχίας, ἣτις συνδέεται πρὸς αὐτόν. Ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης γνωρίζει καλῶς ποίαν σημασίαν ἔχει τὸ βάρος τῆς ἀνωτέρας εὐθύνης.

Εσχετε εὐκαιρίαν ἐν περιστάσεσιν ἰδιαιτέρας δυσκολίας καὶ μεγάλου ἐνίοτε κινδύνου νὰ δοκιμάσητε τὴν ἀνάγκην τῆς θείας καθοδηγίας καὶ ἀντιλήψεως ὑπὲρ ἐκείνων, εἰς οὓς εἶναι ἀνατεθειμένη ἰδιαιτέρα παρακαταθήκη.

Οἱ χρόνοι, καθ' οὓς, Ὑμεῖς καὶ ἐγὼ, ἀδελφέ μου, ἐκλήθημεν νὰ ζήσωμεν, εἶναι πλήρεις ἀγωνιῶν καὶ δυσκολιῶν, ἄνευ σχεδὸν παραδείγματος. Καίτοι εἰς ἡμᾶς ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν ἔλαχε νὰ ὑποφέρωμεν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παθήματα, ἅτινα ἐδοκίμασεν ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης καὶ οἱ Χριστιανοὶ Αὐτῆς, εἵχομεν ὅμως περιπλοκὰς ἄλλου εἶδους καὶ ἡ ὑπερνίκησις τῶν δυσκολιῶν τούτων εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιβεβλημένον εἰς ἡμᾶς καθῆκον.

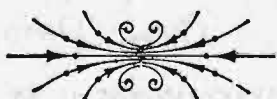
Μεταξὺ τῶν πλεονεκτημάτων, εἰς ἃ ἀποδίδω σημασίαν ἐν τῇ πείρᾳ τῶν τελευταίων ἐτῶν εἶναι τὸ πλεονέκτημα τῆς ἀδελφικῆς φιλίας μετὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αἱ ἀγωνίαι καὶ οἱ κίνδυνοί Ὑμῶν ζητοῦσι τὰς προσευχὰς μας καὶ δὲν ἐζητήθησαν αὗται εἰς μάτην. Μεθ' ὅλης τῆς καρδίας μας αἰτούμεθα παρὰ τοῦ Θρόνου τῆς Θείας Εὐσπλαχνίας τὴν σωτηρίαν Ὑμῶν τε καὶ τοῦ λαοῦ Ὑμῶν καὶ τὰ μέσα ὅπως ζήσωμεν καὶ ὑπηρετήσωμεν ἡσύχως τὸν ἀγῶνα, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Κύριος κατέταξεν ἡμᾶς.

Οἱ λόγοι φιλίας ὡς ἐκείνοι, οὓς ἀπετείνάτε μοι, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐνθάρρυνσις διὰ πᾶσαν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν καταβάλλομεν.

Διατελῶ μετὰ τῆς διαβεβαιώσεως βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ θερμῆς φιλίας

πιστὸς Ὑμέτερος ἀδελφὸς καὶ θεράπων
ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ

† Ὁ Καντουαρίας ΠΑΝΔΑΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐκφραζούσης τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀποφάνσει περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο συνοδεύεται ὑπὸ ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ, δι' οὗ ὡς Πριμātu καὶ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας διαβιβάζεται τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον. Εἶνε καὶ τοῦτο ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σημεῖα τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς καθόλου Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἐπιστέλλειν δηλ. καὶ ἐπικοινωνεῖν πρὸς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας ἐν τοῖς ὁπουδαιοτέροις καὶ γενικοῖς ζητήμασι διὰ τοῦ Πριμātu αὐτῆς. Ἀνάλογον ἄλλοτε ἐτηρεῖτο καὶ παρὰ τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ συνεχίζετο τοῦτο.

* * *

Λάμπει Πάλας 5 Μαρτίου 1923

Τῇ Α. Παναγιότητι
τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριάρχῃ κ. ΜΕΛΕΤΙΩ.
Παναγιώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἀδελφέ,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσω τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἐπίσημον ἔγγραφον, γεγραμμένον ἐξ ὀνόματος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἑνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, ἐκθέτον τὴν ἐγκάρδιον ἐκτίμησιν αὐτῆς ἐπὶ τῇ Δηλώσει, ἣν ἐσχάτως ἐποιήσατο ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἀγγλικανικὰς χειροτονίας.

Παρεκλήθην ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς ἰδιαιτέρας Επιτροπῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας νὰ διαβιβάσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, τοῦθ' ὅπερ πράττω μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

Διατελῶ

τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος πιστὸς ἀδελφὸς
καὶ θεράπων ἐν Χριστῷ

† Ὁ Καντουαρίας ΠΑΝΔΑΛΛΑ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

20 Φεβρουαρίου 1923.

Ἐξ ὀνόματος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, συνελθούσης ἐν τῇ πόλει Πόρτλαντ τοῦ Ὁρεγκόν, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ χιλιοστοῦ ἑννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου Σωτηρίου ἔτους, οἱ ὑποσημειούμενοι παρακαλοῦμεν ὅπως διὰ τῆς Α. Σεβ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντοναρίας σταλῶσι χαιρετισμοὶ τῇ Α. Παναγιότητι τῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐδέχθημεν μετὰ συμπαθοῦς ἐκτιμήσεως τὴν ἐκ μέρους τῆς Α. Παναγιότητος ἀναγνώρισιν τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν χειροτονιῶν αὐτῆς.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ διαβεβαιώσωμεν τὴν Α. Παναγιότητα περὶ τῆς συμπαθείας μας καὶ περὶ τῶν προσευχῶν μας ὑπὲρ τῆς τεθλιμμένης Ἐκ-

κλησίας καὶ τοῦ λαοῦ Αὐτῆς ὡς καὶ ὅτι συν-
ενοῦμεθα μετ' Αὐτῆς ἐν θερμοτάταις δεήσεσιν
ὑπὲρ ἐπουλώσεως τῶν πληγῶν τῆς ἀνὰ τὸν κό-
σμον Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

WILLIAM J. MANNING

Ἐπίσκοπος Νέας Ὑόρκης

CHARLES BRENT

Ἐπίσκοπος τῆς Δυτικῆς Ν. Ὑόρκης

ROB. GARDINER

Γραμματεὺς τῆς Διαρκοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς
Παγκοσμίου Συνδιασκέψεως περὶ Πίστεως καὶ Τάξεως

* * *

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ἐγκύρου τῶν
ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν πληροφορούμεθα ἐκ τῶν
«Ἑκκλησιαστικῶν Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου ὅτι ἡ Ἱερὰ
Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τὴν προτε-
λευταίαν ἐβδομάδα ἀπεφάσισε νὰ ἀναγνώρισῃ, ὅπως
καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ
κῦρος τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Πρὸς ἀναίρεσιν κυκλοφορησασῶν ἀντιθέ-
των εἰδήσεων, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ καὶ σοβα-
ροτέρων παρεξηγήσεων, θεωροῦμεν ἀπαραί-
τητον τὴν δημοσίευσιν τῶν κατωτέρω ἐπισή-
μων ἐγγράφων, ἐξ οὗ σαφῶς καταφαίνεται ὁ-
ποῖός τις ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς καὶ ὅποια τὰ ὅρια
τῆς εἰς Ἀλβανίαν ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς τοῦ
θεοφ. Ἐπισκόπου Μιλητουπόλεως κ. Ἱεροθέου.

* * *

Ἀριθ. Πρωτ. 6860
Διεκπ. 3563

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐντιμότατοι δημο-
γέροντες, ἐφοροεπίτροποι, πρόκριτοι καὶ
λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῶν
ἐν Ἀλβανίᾳ Ὁρθοδόξων Μητροπόλεων,
τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις εἰν
ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης καὶ παρατει-
νομένης ἀπομακρύνσεως τῶν Ἀρχιερέων ὑμῶν
ἀπὸ πολλοῦ αἱ ἐπαρχίαι ὑμῶν μένουσιν ἐστερη-

μέναι τῆς ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἀπαραιτήτου ἀρχιε-
ρατικῆς μερίμνης καὶ ποδηγετήσεως ἐπὶ μεγάλῃ
ἀνωμαλίᾳ καὶ δυσχερείᾳ τῶν καθ' ὑμᾶς, ἡ Μη-
τηρ Ἐκκλησία, φιλοστόργως μεριμνῶσα περὶ
ὑμῶν καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας ἀποβλέπουσα ὑμῶν,
ἔγνω ὅπως δι' αὐτὰς ἀποστείλῃ πρὸς ὑμᾶς τὸν
Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μιλητουπόλεως κ.
Ἱεροθέον, τὸν καὶ κομιστὴν τῆς παρούσης ἐπι-
στολῆς ἡμῶν, ὡς ἔξαρχον Πατριαρχικόν, ἐντολὴν
ἅμα ἔχοντα ἵνα ἐξετάσῃ τὴν ἐν γένει κατάστασιν
τῶν Ἑκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὑμῶν καὶ ὑπο-
βάλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκθεσιν διὰ τὴν λήψιν ἀπο-
φάσεων ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ Ὁρθοδοξίας.

Ὅθεν πατρικῶς ἐξαγγέλλοντες τοῦτο καὶ συ-
νιστῶντες τὸν ἀπεσταλμένον ἡμῶν, προτρεπό-
μεθα ὅπως δέξησθε καὶ περιποιηθῆτε τὴν αὐτοῦ
Θεοφιλίαν μετὰ τῆς προσηκούσης τῷ ἀξιώματι
καὶ τῇ ιδιότητι αὐτοῦ εὐλαβείας καὶ τιμῆς καὶ
συντελέσητε τὸ ἐφ' ὑμῖν εἰς τὴν εὐόδωσιν τῆς
ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἐπισπώμενοι τὴν εὐαρέσκειαν
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν εὐλογίαν τὴν παρὰ Θεοῦ,
οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων
ὑμῶν.

αἰκβ, Ὁκτωβρίου ιθ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης

Τῷ ἐξοχωτάτῳ κυρίῳ Προέδρῳ
τῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως
κτλ. κτλ.

Ἐξοχώτατε,

Ὁ κομιστὴς τῆς παρούσης ἡμῶν ἐπιστολῆς Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως κ. Ἱερόθεος, διορισθεὶς ἐξ ἀποφάσεως Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ἑξαρχος, ἔρχεται αὐτόσε, ἐντολὴν ἔχων ἵνα μεριμνήσῃ προσωρινῶς περὶ τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ ἐξετάζων ἅμα ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν κατάστασιν τῶν Ἑκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὑποβάλλῃ ἡμῖν σχετικὴν ἐκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὅθεν συνιστῶντες τὸν ὡς ἄνω Πατριαρχικὸν ἑξαρχον τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι, παρακαλοῦμεν Αὐτὴν ὅπως εὐαρεστούμενη ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτῷ εὐμενῶς τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἐν ἀνάγκῃ συναντίληψιν Αὐτῆς ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ὡς ἄνω Ἑκκλησιαστικῆς ἐντολῆς.

Ἐπὶ τούτοις ἀσμένως δραττόμενοι τῆς εὐκαιρίας ἐκφράζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι καὶ τὰ ἐνθέρμα ἡμῶν καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησίας συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ κρατικῇ ἀποκαταστάσει τοῦ ἀρχαίου καὶ ἐνδόξου Ἀλβανικοῦ ἔθνους, ᾧ τινι ἐπευχόμεθα πᾶσαν εὐημερίαν καὶ προκοπὴν καὶ διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς τιμῆς

Τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

α' κβ Ὁκτωβρίου κδ'.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρὰ τῇ Συνδιασκέψει τῆς Λωζάνης ἐντόνου συνηγορίας τῆς Α. Ὑψηλοπανιερότητος τοῦ Πριμátu τῆς Ρουμανικῆς Ἑκκλησίας κ. Μύρωνος ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, τὸ

ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ρουμανικῆς Ἑκκλησίας «Ὁρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἑκκλησία» δημοσιεύει ἐν τῷ τεύχει τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου σπουδαιότατον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μέγα βῆμα πρὸς τὴν ἀλληλεγγύην ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ». Τὸ διάβημα τοῦτο τοῦ Πριμátu, πρὸς ὃ συντονίζονται καὶ σχετικαὶ ἐνέργειαι τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου τῆς Σερβίας Δημητρίου, ὃ ἀρθρογράφος χαρακτηρίζει ὡς εὐοίωνον ἀπαρχὴν στενωτέρας καὶ ζωηροτέρας συνεργασίας τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ὁρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἑκκλησιῶν, ὧν αἱ σχέσεις μέχρι τοῦδε περὶωρίζοντο εἰς ἀπλὴν ἀνταλλαγὴν τῶν εἰρηνικῶν ἐπιστολῶν. Ἡ στενωτέρα αὕτη προσέγγις ἐπιβάλλεται, κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, οὐ μόνον πρὸς ἀνάπτυξιν καλυτέρας ζωῆς ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἑκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἰσχυροτέραν ἄμυναν αὐτῆς, κατὰ τῶν ἔξωθεν ἐπιβουλῶν.

Πλὴν τοῦ χαρακτηρὸς τούτου τῆς ἀλληλεγγύης, τὸ διάβημα τοῦ Πριμátu, ἐξακολουθεῖ ὁ ἀρθρογράφος, εἶναι ἀξιοσημεῖωτον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ρουμανικῆς Ἑκκλησίας κατανοήσας πλήρως τοὺς πόθους καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐγκαινίζει θαρραλέως τὸ νέον σύστημα, καθ' ὃ δέον νὰ πολιτευῇ πρὸς τὰ Εὐρωπαϊκὰ καὶ δὴ τὰ Ἀνατολικὰ ζητήματα ἡ Ρουμανία, ὡς Ἑκκλησία καὶ ὡς Κράτος—σύστημα ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος.

Ἐξαίρων περαιτέρω ὁ ἀρθρογράφος τὴν σημασίαν τοῦ γενομένου διαβήματος, ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Πριμátu ἔσωσε τὴν τιμὴν τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις, ἐὰν καθυστέρει εἰς τὸ καθῆκον τοῦτο, θὰ ἐδεικνύετο ὑποδεεστέρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἑκκλησίας ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ. Φρονῶν δὲ ὅτι οἱ κλάδοι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ ὀφείλουσι νὰ εἶναι στενῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους, κατακλείει τὸ ἄρθρον διὰ θερμῆς εὐχῆς ὑπὲρ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου κ. Μελετίου, «ὅστις, ὡς λέγει, ἠὺδόκησεν ὁ Θεὸς, ἵνα ἡ κατὰ τὰς δεινὰς ταύτας στιγμὰς, οὐ μόνον ἄξιος δεσπότης τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος, ἀλλ' ἀνὴρ μεγάλης ὑπολήψεως, ψυχῆς ἀποφασιστικῆς καὶ ρηξικελεύθου ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ κατὰ τὰς ἱστορικὰς ταύτας στιγμὰς, πεπρωτισμένος δὲ διὰ μεγάλης ἱκανότητος» καὶ ὑπὲρ τῆς Α. Ὑ. τοῦ Πριμátu τῆς Ρουμανικῆς Ἑκκλησίας κ. Μύρωνος, τῶν ὁποίων ἡ συνεργασία, κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, πολλὰ ὑπόσχεται τῇ Ὁρθοδοξίᾳ.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ τῇ ἀνόδῳ ἐπὶ τὸν προεδρικὸν θρόνον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου ἀντηλλάγησαν μεταξύ Αὐτοῦ καὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα.

* * *

13 Μαρτίου 1923

Χρυσοστόμῳ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν

Ἀθήνας

Ἡ Ἀγιωτάτη ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία ποιεῖται ἰδίας πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας ὑπόθεσιν τὴν ἐπὶ τὸν προεδρικὸν θρόνον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἀνοδὸν τῆς Ὑμετέρας ἀγαπητῆς Σεβασμιότητος. Ἐνισχύοι Αὐτὴν ὁ Κύριος ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν καθηκόντων τῆς ἐν ᾗ ἐκλήθη ἀνωθεν ὑψηλῆς διακονίας εἰς δόξαν Χριστοῦ.

† Ὁ Κων]πόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀθῆναι

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Μελέτιον

Ἐπισήμως ἀναλαμβάνων σήμερον διαποίμωσιν κληρωθείσης μοι Ἐκκλησίας εὐχαριστῶ Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα καὶ Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως διαβιβασθεῖσαι μοι εὐχαῖς.

Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἡ Μ. Πρωτοσυκελλία ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον, δι' ἧς συνιστᾷ ὅπως παύσωσιν αἱ συχναὶ δηλώσεις διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου ἐν σχέσει πρὸς ἀρχιερατικὰς λειτουργίας καὶ καθόλου ἱερὰς ἀκολουθίας, ὡς κείμεναι ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς ἱεροπρεπείας, ἥτις δέον νὰ διακρίνη τὰς ἱερὰς ἡμῶν ἀκολουθίας καὶ φέρουσαι κοσμικὸν χαρακτήρα, ὑποδεικνύει δὲ τὴν χρῆσιν εἰς τοιαύτας περιστάσεις τοῦ ἐξῆς τύπου «Τὴν προσεχὴ Κυριακὴν τελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ (δεῖνι) ἀρχιερατικὴ λειτουργία ἢ ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον» ἄνευ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως ἢ τοῦ εροψάλτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ Δ. ΣΩΜΑΤΑ.

Συνεδρία 21 Μαρτίου.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐμνήσθη τοῦ αἰοδίδμου ἱατροῦ **Γιαννακίδου** νέου θύματος ὅπερ ἔπεσεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος περιθάλλον τοὺς πρόσφυγας.

— Ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ θέσις τῶν προσφύγων ἐπαίσθητῶς ἐβελτιώθη, ὅτι ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις χάρις εἰς τὴν ἀρωγὴν τῶν Ἀμερικανικῶν Ὁργανώσεων περιώρισε τοὺς θανάτους, ὅτι ἐν τῷ στρατῶνι Σελημιέ ἡ εὐλογία ἐξέλιπε σχεδὸν καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ βελτίωσις παρατηρεῖται βαθμιαία καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐν ταῖς νήσοις καὶ τοῖς προαστείοις ἐγκαταστάσεις προσφύγων. Μετ' εὐχαριστήσεως ἐγνώσθη ὁ ὄργασμός ὅστις παρατηρεῖται καθ' ἅπασαν τὴν ὁμογενὴ κοινωσίαν καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς ἐνδύματα, εἴτε εἰς τρόφιμα διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν προσφύγων.

— Ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Π. Κ. Ἐπιτροπῆς Περιθάψεως προσφύγων παρατηρήθησαν μονομερεῖς ἐνέργειαι τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς κ. Κλ. Μαυροπούλου, μὴ συμβιβαζόμεναι πρὸς τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς. Ὡς ἐκ τούτου ἀπηλλάγη οὗτος τῶν καθηκόντων τοῦ ὡς μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάψεως πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς ἀντικατάστασιν μὲν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Εἰρηνουπόλεως, μὴ ἀποδεχθέντος τὴν ἐκλογὴν του, ἐξελέγη ὁ Παν. Μηλίτης Ἀνέων κ. Θωμᾶς, προστετέθησαν δὲ ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς οἱ κ. Παναγιωτίδης καὶ Μουζενίδης διακριθέντες διὰ τὸ ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἐνδιαφέρον αὐτῶν.

— Μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐθνικοῦ Ζαπτείου Παρθεναγωγείου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Β. Δεσίρη, ἐξελέγη ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων ὁ κ. Θ. Σγουρδαῖος ἱατρός.

Α. καὶ Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ.—

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ἐπισήμως γνῶσιν ὅτι εἰς διαδοχὴν τοῦ δολοφονηθέντος Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας Γεωργίου ἐξελέγη ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Βολίνης κ. Διονύσιος, ἀπεφάσισεν ὅπως διαβιβασθῇ, συμφώνως πρὸς αἴτησιν τῆς Πολωνικῆς Συνόδου, ἡ εὐλογία τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸς ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας, ἐπιβεβαιοῦσα αὐτῷ πάντα τὰ διακριτικὰ γνωρίσματα τὰ ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Τύχωνος χορηγηθέντα τῷ προκατόχῳ αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπῳ Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας.

Συνεδρία 20 Μαρτίου.— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀσχοληθεῖσα δι' ὅλης αὐτῆς τῆς συνεδρίας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κρήνης κ. Καλλινίκου, καθ' οὗ διευτυπώθη αὐτεπαγγέλτως ἡ κατηγορία ὅτι ἠμπόδιζε τοὺς χριστιανοὺς αὐτοῦ νὰ ἀπέλθωσι καὶ ὅτι ἐγκατέλιπε τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ κινδύνου, διὰ μὲν τὸ πρῶτον σημεῖον εὔρεν αὐτὸν ἐν τάξει, διὰ τὸ δεύτερον εὔρεν αὐτὸν ἔνοχον, ὑπὸ τὴν ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν τῆς μετρίας συγχύσεως καὶ ἐνέκρινεν ὅπως ὡς ποινὴ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἢ μετάθεσις εἰς ἐπαρχίαν κατωτέρα ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ Συνταγματίου.

Συνεδρία 22 Μαρτίου.— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Γερμανὸς διὰ γράμματος ὑποβάλλει τὴν κανονικὴν αὐτοῦ παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἐνεκρίθη ὅπως δηλωθῇ αὐτῷ ὅτι αὕτη δὲν γίνεται δεκτὴ καὶ προτραπῇ, ἵνα εὔρεθῇ πρὸ τοῦ Πάσχα ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ.

— Ἐνεκρίθη ὁ διορισμὸς τοῦ μοναχοῦ Ἰωακείμ Ἰβηρίτου ὡς ἡγουμένου τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Μονῆς τῶν Βλαταίων κατόπιν ὑποδείξεως τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς.

— Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, δι' οὗ εὐχαριστεῖ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν διὰ τὰς διαβιβασθείσας αὐτῷ εὐχάς.

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο δημοσιεύομεν ἐν ἄλλῃ στήλῃ.

Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Συνεδρία 16 Μαρτίου.

— Ἐνεκρίθη ἵνα κατὰ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἡ ἐκκαθαρισθεῖσα περιουσία τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σάρδεων Μιχαὴλ Κλεοβούλου καταβληθῇ τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ δι' αὐτῆς συσταθῇ Κληροδότημα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀοιδίου πρὸς ἐκπαίδευσιν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

— Ἀνεγνώσθη ἀπάντησις τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας Γαλατᾶ εἰς τὴν διαβιβασθεῖσαν αὐτῇ ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν διεξαγαρόντων τὴν ἐξέλεξιν Γαλατᾶ ἐλεγκτῶν, δ' ἥς δηλοῦται ὅτι εὐθὺς ὡς ἠθελε διεξαχθῇ ἡ ὑπὸ εἰδικοῦ Λογιστοῦ ἀντεξέλεξις τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐλεγκτῶν θέλει ὑποβληθῇ ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐφορείας.

— Διὰ τὴν διερμηνευτικὴν καὶ μεταφραστικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀγγλικῆς προσελήφθη προσωρινῶς ὁ κ. Ζ. Ζαχαριάδης.

— Ἐψηφίσθη ἑκτακτον χορήγημα πεντήκοντα λίρων ὁθωμ. δι' ἐκάστην τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀοιδίων ἱατρῶν Η. Δημάκη καὶ Ι. Παπαδοπούλου πεσόντων θύματα τοῦ καθήκοντος ὡς ἱατρῶν τῆς περιθάλψεως.

— Ἐκ τοῦ ὑποβληθέντος Προϋπολογισμοῦ τῶν Παιχέων ἐπεψηφίσθησαν κεφάλαια τινὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς προσόδους τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, καταργήσαν δὲ τὸ μὴ ἐφαρμοσθὲν σύστημα τῆς καταβολῆς ποσο-

στῶν ἐπὶ τῶν Κοινοτικῶν Προϋπολογισμῶν ἐπανεφέρει τὸ σύστημα τῆς Πατριαρχικῆς ἐπιχορηγήσεως καὶ ἀνέθεσε εἰς τὸν ἐλεγκτὴν τῶν Πατριαρχείων ὅπως συνεχίσῃ τὴν εἴσπραξιν τῶν τε καθυστερουμένων καὶ τῶν νέων ὑποχρεώσεων τῶν ἐνοριῶν.

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἐξαίρουσι τὸ γεγονὸς τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χρυσόστομου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν. Χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν ὡς ἐγκάρδιον φίλον τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἥδη ἐξ Ἱεροσολύμων, καὶ ὑπομνήσκουσιν ὅτι συνοδεύων τὸν Μελέτιον, ὡς Μητροπολίτην Ἀθηνῶν εἰς Λονδίνον τῷ 1918 ἔλαβε προεξάρχον μέρος εἰς τὰς γενομένας τότε μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν συζητήσεις.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 43, ἀριθ. πρωτ. 2897 καὶ ἡμερομ. 19 Μαρτίου 1923 ἐρήμην ἀποφάσεως

Δ ι ἄ τ α ὕ τ α

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Γεωργίου Βρετοπούλου κατὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας τὸ γένος Μπρίντζι, ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης.

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάση καὶ ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Διατάσσει τὴν δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τρεῖς συνεχῶς διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

Τὰ μέλη

3

Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, 22 Μαρτίου 1923

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2910.

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία Κ. Βιγκοπούλου (τὸ γένος Γ. Μαρμαρᾶ) τέως κάτοικος Χαλκηδόνος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα παραστῇ κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Κ. Βιγκοπούλου ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει δὲν προσέλθῃ ἢ ἐναγομένη αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ἢ ὑπόθεσις θεωρηθῇσεται ἐρημν.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὁ Γραμματεὺς

Σεραφεῖμ Ἱεροδιάκονος

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 2 Μαρτίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2317

Καλεῖται ὁ Τακτὸς Τσεγκελιάν, Ἀρμένιος, τέως κάτοικος Βουλγαρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκηδόνι Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀγγελικῆς τὸ γένος Μπογὸς Σιλακιάν, ὀρθοδόξου. ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανισθεὶς δικασθῇσεται ἐρημν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῃ ἐφημερίδι «Ἑκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Χαλκηδόνι, 12 Μαρτίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

(ὑπ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν.

(ὑπογ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 37, ἀριθμ. πρωτ. 2909 καὶ ἡμερομ. 13 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐρήμν ἀποφάσεως.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

δικάζον ἐρήμν τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί.

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2891 καὶ ἡμερ. 1 παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἀγωγὴν Ἀθανασίου Ξανθοπούλου κατὰ Φωτεινῆς Ἀθ. Ξανθοπούλου ὡς νόμιμον δάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης, ἐπιδικάζον τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων τέκνα τῷ ἀναιτίῳ πατρί

Ἐπιτίθῃσι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάσῃ καὶ ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβήν.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τρεῖς συνεχῶς.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν, ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογ.) † Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Τὰ μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

Ὁ Γραμματεὺς (ὑπ.) Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος τῇ 14 Φεβρουαρίου 1923.

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1/2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

PHANAR

Constantinople.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΛΕΩΝ

Τὸν Πατριάρχ. Τὸν Γραφεῖον

Ἐν Κ)πόλει τῇ 31 Μαρτίου 1923

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΕΝ ΛΕΤΤΟΝΙΑ

Μετὰ τὴν ἐξάρθρωσιν κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον τῆς Τσαρικῆς Ρωσίας, αἱ ἐπαρχίαι αὐτῆς τῆς Βαλτικῆς Φινλανδία, Λιθουανία, Ἑσθονία, Λεττονία, ἀποσπασθεῖσαι ἀπετέλεσαν ἰσαρίθμους ἀνεξαρτήτους δημοκρατίας. Μολονότι δὲ ὁ Μπολσεβικικὸς στρατὸς ἀφ' ἑνὸς, ὁ γερμανικὸς ἀφ' ἑτέρου ἀπεπειράθησαν ἵνα ἀνακαταλάβωσι τὴν Ἑσθονίαν καὶ Λεττονίαν, ἐν τούτοις οἱ αὐτοσχεδιασθέντες ἐκ τοῦ προχείρου στρατοὶ τῶν χωρῶν τούτων κατώρθωσαν ἵν' ἀποκρούσωσι τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν ἀναγνωρισθεῖσαν διεθνῶς.

Ἡ Λεττονία, περὶ ἧς θὰ ἀσχοληθῶμεν ἡ Λειβία περιλαμβάνει μετὰ καὶ τῆς Ἑσθονίας τὴν ἀρχαίαν Λιβονίαν καὶ ἡ ἱστορία αὐτῆς ἐν τῷ παρελθόντι συγχέεται μετὰ τῆς ἱστορίας ἄλλοτε ἐνδόξου καὶ ἄλλοτε αἰσχροῦ — γράφει καθολικὸς συγγραφεὺς — τοῦ Τευτονικοῦ ἱπποτικοῦ Τάγματος, μέχρι δὲ τῆς μεταρρυθμίσεως, τοῦ Λουθήρου ἀπετέλει κατὰ μέγα μέρος τμῆμα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Λεττονία μετὰ τῶν

τεσσάρων αὐτῆς Ἐπαρχιῶν (Λιβονίας, Κουρλανδίας, Σεμγαλίας, Λατγαλίας) ἠρίθμει μέχρι τοῦ παγκοσμίου πολέμου 2,500,000 κατοίκων ἐξ ὧν ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς Ρίγα περιελάμβανε 520,000 κατοίκων, ἐνῶ τὴν σήμερον ἡ Λεττονία ἀριθμεῖ 1,850,000, ἐξ ὧν ἡ Ρίγα μόνον 270,000. Κατὰ θρησκευτάματα δὲ διαιροῦνται εἰς

Λουθηρανούς	914,000
ἄλλους Διαμαρτ.	9,000
Καθολικούς	375,000
Ὁρθόδοξους	138,000
Ἑβραίους	80,000
Παλαιοπίστους	73,000

καὶ οἱ λοιποὶ εἰς διαφόρους ὁμολογίας χριστιανικὰς καὶ μὴ τοιαύτας.

Ἐν Λεττονίᾳ Ἐκκλησία τοῦ Κράτους δὲν ὑφίσταται· αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι θεωροῦνται ἴσαι ἐνώπιον τῆς Πολιτείας ἀναγνωρισάσας κατὰ συνεννόησιν τὰς Προτεσταντικὰς Συνόδους, τὴν Ὁρθόδοξον Σύνοδον ὑπὸ τὴν προεδρίαν Ἀρχιεπισκόπου μετακληθέντος ἐκ Σιβηρίας, τὴν Καθολικὴν ὀργάνωσιν δυνάμει Κογκορδάτου συναφθέντος μετὰ τῆς παπικῆς Ἑδρας καὶ μέλλοντος ἵνα ἰσχύσῃ ἀπὸ τῆς 3 Νοεμβρίου 1923 ἐπὶ τριετίαν. Παραθέτομεν περίληψιν τοῦ κογκορδάτου τούτου ἵνα καταδείχθῃ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα ἀπέναντι τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων καὶ τῶν δικαίων αὐτῶν τῆς Λεττονικῆς Πολιτείας.

Τὸ κογκορδάτον περιλαμβάνει εἴκοσι δύο ἄρθρα. Διὰ τούτων καθορίζεται ἡ πλήρης θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς νομικῆς ὑποστάσεως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ καθολικισμὸς δὲν θεωρεῖται ὡς θρησκεία ἀπλῶς ἀνεκτὴ ἔναντι τοῦ πλειοψηφούντος Προτεσταντισμοῦ. Ἡ Ρίγα καθίσταται ἔδρα Λέττονος καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑφ' ὃν ὑπάγονται εἰς ἡ δύο Ἐπίσκοποι ὁμόφυλοι αὐτοῦ, χαίροντες ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα ἐλευθέρας καὶ ἀνεξελέγκτου ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Πάπα. Ὁ Πάπας θὰ ἐκλέγει τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κοινοποιῶν ἀπλῶς τὴν ἐκλογὴν του πρὸς τὴν Λεττονικὴν Κυβέρνησιν πρὸς διαπίστωσιν τῆς μὴ ὑπάρξεως πολιτικῆς φύσεως κωλυμάτων.

Ἡ Λεττονικὴ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἰδρύσεως καθολικοῦ Πρεσβυτερίου (Chapitre) ἐν Ρίγα, ἀρχιεπισκοπικοῦ ναοῦ, καταλλήλου μεγάρου διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὰ γραφεῖά του. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μόνος διορίζει καὶ προάγει τοὺς κληρικούς, ἀπαλλάσσονται, δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ ὑποδιακόνου καὶ ἐφεξῆς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀσυμβιβάστων πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτῶν δημοσίων λειτουργιῶν.

Ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία διατηρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδρύσεως θρησκευτικῶν σχολῶν. Ἰδρυθήσεται Σεμινάριον διὰ τὸν Λεττονικὸν κλῆρον ἐνθα ἡ διδασκαλία θὰ γίνεταί εἰς τὴν Λεττονικὴν γλῶσσαν πλὴν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν καθαρῶς θεολογικῶν μαθημάτων. Ἡ Λεττονικὴ Κυβέρνησις θέλει συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Πάπα πρὸς ἵδρυσιν ἐν Ρώμῃ Λεττονικῆς θεολογικῆς Ἀκαδημίας καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἱεροσπουδαστῶν.

Ἐνεκα τοῦ περιορισμένου ἀριθμοῦ τοῦ Λεττονικοῦ κλήρου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξουσιοδοτεῖται νὰ μετακαλῇ εἰς Λεττονίαν κλορικούς ξένων ἐθνοτήτων καθ' ὧν δὲν θὰ ὑπάρχωσι πολιτικὰ κωλύματα· ἐν τούτοις οἱ κανονικοὶ, πρотоπρεσβύτεροι καὶ προϊστάμενοι ἐνοριῶν θὰ ὦσι πολῖται Λέττονες.

Τὰ καθολικὰ Σωματεῖα ἀναγνωρισθήσονται ὡς νομικὰ πρόσωπα. Αἱ ἐκκλησίαι, παρεκκλή-

σια καὶ νεκροταφεῖα ἀναγνωρίζονται ὡς ἀναπαλλοτρίωτος ἰδιοκτησία τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσύδοτα καθὼς καὶ τὰ εἰς τὴν θείαν λατρείαν προωρισμένα κτίρια, τὰ Σεμινάρια, τὰ πρεσβυτέρια, οἱ ἐπισκοπικοὶ οἴκοι. Ἀναγνωρίζεται νομικῶς ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ἐν θρησκευτικαῖς ὑποθέσεσιν ἀποκλείεται πᾶσα ἐκκλησις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

Ἐν ποινικαῖς δίκαις κληρικῶν, οὗτοι ὑπάγονται μὲν εἰς τὰ πολιτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δικαιούται νὰ ἀποστέλλῃ ὅπως παρίστανται κατὰ τὴν δίκην ἀντιπροσώπους αὐτοῦ. Οἱ καταδικαζόμενοι κληρικοὶ θὰ ἐκτίωσι τὴν ποινὴν αὐτῶν ἐν Μονῇ.

Οἱ καθαιρούμενοι τῆς ἱερωσύνης θὰ ἐξισῶνται πρὸς τοὺς λοιποὺς καταδίκους.

Ἐν δὲ τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Λεττονικοῦ Κράτους ἀναγράφεται πίστωσις τεσσάρων ἑκατομμυρίων διὰ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀναλογοῦνται πρὸς 10 λεττονικὰ ρούβλια κατὰ καθολικὸν ἄτομον.

Τοιοῦτον τὸ μετὰ τῆς παπικῆς Ἐδρας κογκορδάτον τῆς Λεττονίας, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότυπον φιλελευθέρας ἀμεροληψίας ἔναντι τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων, δι' οὗ, γράφει καθολικὸς, ἡ θέσις τοῦ καθολικισμοῦ ἐν Λεττονίᾳ ἀποβαίνει προνομιοῦχος καὶ κρείσσων τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν πολλαῖς καθολικαῖς χώραις· εἰῶ ὁ γερμανικὸς καὶ γενικώτερον ὁ προτεσταντικὸς τύπος κακίζει τὴν Λεττονίαν ἐπὶ ὑπερβολικῇ συγκαταβάσει καὶ ἀποδίδει τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ κογκορδάτου τούτου εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἑβραίων καὶ ἐλευθεροφρόνων μισούντων τὸν λουθηρανικὸν κλῆρον ὡς γερμανόφρονα καὶ τὸν ὀρθόδοξον ὡς ρωσσόφρονα καὶ ψηφισάντων ὑπὸ τὸ κράτος ἐθνικιστικῶν καὶ σοσιαλιστικῶν οὐχὶ δὲ θρησκευτικῶν λόγων.

Αἱ Ὀρθόδοξοι ἐνορίαι ἐν Λεττονίᾳ ἀνέρχονται εἰς 128 μετὰ 138 ἐκκλησιῶν καὶ 71 ἱερέων, ἐνῶ ὁ καθολικὸς κλῆρος ἀριθμεῖ 132 ἱερεῖς μετὰ 117 ἐνοριῶν.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τμήμα ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν ἀσχολεῖται μὲ τὰς ὑποθέσεις τῶν διαφόρων θρησκευμάτων, διατελοῦν εἰς σχέσεις μετὰ τῆς λουθηρανικῆς Εὐαγγελικῆς Συνόδου, τοῦ καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου καὶ τῆς Συνόδου αὐτοῦ καὶ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν Συμβουλίων τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων. Ἐπ' ἐσχάτων οἱ Λουθηρανοὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἐκλογὴν ἐπισκόπου. Ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία ἐν ταῖς σχολαῖς γίνεται τῇ αἰτήσει τῶν γονέων. Ἐν τῷ στρατῷ ὑπάρχουσιν ἱερεῖς ἀπάντων τῶν θρησκευμάτων. Ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὁρκομοσία γίνεται ἐνώπιον ἱερέως.

Οἱ Λέττονες εἰσὶ λίαν εὐσεβεῖς. Πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπρέσβενον τὸν Πανθεισμόν.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἰσῆχθη παρ' αὐτοῖς τὸ πρῶτον τὸν δέκατον αἰῶνα παρὰ κληρικῶν τῆς Ἑκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἀνελθόντων τὸν Δνεΐπρον ποταμὸν μέχρι Πσκόφ.

Τὸν ΙΒ'. αἰῶνα Δανοὶ καὶ Γερμανοὶ ἱεραπόστολοι εἰσήγαγον τὸν Καθολικισμόν τῇ συμπτᾶξει τοῦ Τευτονικοῦ Τάγματος καὶ τέλος τὸν ΙΣΤ'. αἰῶνα ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Λεττόνων ὑπὸ τὴν Γερμανικὴν ἐπίδρασιν ἡσπασθη τὸν Λουθηρανισμόν.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΕΠΙ Τῷ ΠΑΣΧΑ

Ἡ Ἑθνικὴ Προτεσταντικὴ Ἑκκλησία τῆς Γενεύης ἔχουσα τὴν πεποίθησιν ὅτι πρᾶξις κοινῆς μεσολαβήσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἑκκλησιῶν, κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν, ἣν διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, θὰ εἴχε μεγίστην σημασίαν ἀπηύθυνε πρὸς πάσας ταύτας τὸ κάτωθι Διάγγελμα ὅπως ἀναγνωσθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θείου Πάσχα. Ἐκτιμῶντες τὴν σημασίαν καὶ τὸ πρόσφορον τῆς ἀξιαγαστοῦ ταύτης πρωτοβουλίας εὐχόμεθα ὅπως αἱ πλήρεις ἀκραιφνοῦς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ μερίμνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ

τῆς ἀδελφοσύνης τῶν λαῶν ἐννοίας τοῦ ὠραίου τούτου Διαγγέλματος εὕρωσι τὴν προσήκουσαν ἀπήχησιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ.

* * *

Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ,

Καθ' ἣν στιγμὴν φαίνεται ὅτι διακυβεύεται σοβαρῶς τὸ μέλλον τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ, πεποιθήμεν ὅτι ἐπέστη διὰ τὴν εὐαγγελικὴν χριστιανωσύνην ἡ ὥρα νὰ ἀποδώσῃ δημοσίᾳ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου αὐτῆς, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν κόσμον διάγγελμα, ἐμπνευσμένον ἐκ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τῆς ἀγάπης.

Ὁ λιμὸς, μετὰ τῶν φοβερῶν αὐτοῦ συνεπειῶν, λυμαίνεται τὴν ἄχανῃ Ρωσσίαν, ἔνθα αἱ ἐπιδημίαι δεκατίζουν τὸν πληθυσμόν. Ἐν τῇ Κεϊτρώᾳ Εὐρώπῃ ἔτη ἀτροφίας ἐπληξάν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς τὴν νέαν γενεάν. Αἱ ἐρημωθεῖσαι ἐπαρχίαι τῆς Βορείου Γαλλίας καὶ τοῦ Βελγίου μαρτυροῦσι τραγικῶς περὶ τῶν φοβερῶν χρόνων, οὓς ἐζήσαμεν.

Ἐν τέλει, ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ, τῇ τόσον ἤδη δοκιμασθείσῃ, αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ πυρπολήσεις ἐπεσώρευσαν ἐκ ἰέου ἐρείπια. Ἡ Εὐρώπη ἐξαντληθεῖσα ἐκ τοῦ πολέμου, σφαδάζει ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς ἀθλιότητος.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ πᾶν: αἱ μέχρι τοῦδε μὴ δοκιμασθεῖσαι χῶραι, διέρχονται σήμερον μεγίστην κρίσιν ἀεργίας, πλήττουσαν ἐκυτομύρια ἐργατῶν.

Χιλιάδες οἰκογενειῶν εὐρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ ἀποθαρρύνσεως. Ἐνώπιον τῶν γεγονότων τούτων διανοίγονται δύο ὁδοί: οἱ λαοὶ, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἢ θὰ ἀριθρῶσι νὰ βοηθήσωσιν ἀλλήλους καὶ θὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἱκανοποίησιν τῶν φιλοδόξων αὐτῶν ὀνείρων, μεγαλείου καὶ εὐτυχίας, ἀποκλειστικῶς ὑλικῶν, ἐξακολουθοῦντες νὰ τρέφωσιν ἰδέας ἐκδικήσεως καὶ μίσους ἢ θὰ ἀκούσωσι τὴν ἑκκλησίαν τοῦ Σωτῆρος καὶ θὰ ὑποδεχθῶσι τὸ Διάγγελμα αὐτοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλπίδος τῆς ζωῆς. Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν: «Ἀγαπάτε

ἀλλήλους. Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες».

Ἐπὶ τῆς ἐρημωθείσης ταύτης γῆς, ὁ Κύριος ζητεῖ παρ' ἡμῶν νὰ γίνωμεν οἱ δοῦλοι, οἵτινες βαδίζουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου των. Μᾶς λέγει νὰ λάβωμεν οἶκτον διὰ τοὺς πεινῶντας καὶ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ νὰ φέρωμεν τὴν ἐλπίδα εἰς τοὺς εὐρισκομένους ἐν τῇ σκοτεινῇ κοιλάδι τοῦ θανάτου. Μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα τῶν παρόντων χρόνων καὶ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς λαοὺς τὴν ζωὴν καὶ τὴν εἰρήνην. Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, εἰς οἱ σκεπτικοὶ καὶ οἱ εἰρωνες ὑψοῦσι τοὺς ὤμους καὶ θεωροῦσι τὸ Διάγγελμα τοῦ Χριστοῦ, ὡς οὐτοπίαν καὶ ὡς παραφροσύνην, γνωρίζετε καὶ πιστεύετε, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος δύναται καὶ ὀφείλει νὰ σωθῇ καὶ ὅτι θὰ σωθῇ ἐν τῷ μέλλοντι ὡς ἐσώθη καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν διὰ τῆς μωρίας τοῦ Σταυροῦ, διὰ τῆς διαπύρου ἀγάπης, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς αὐτοπροαιρέτου θυσίας.

Ἀράγε αἱ φοβεραὶ δοκιμασίαι, αἱ ὑπέστη ἡ παροῦσα γενεὰ οὐδὲν ἐδίδαξαν εἰς αὐτήν;

Δὲν εἶδεν ἄραγε εἰς ποίας ἀβύσσους ἀθλιότητος καὶ ἀπελπισίας ἐβυθίζετο πολιτισμὸς ἐμπνευσμένος ὑπὸ ἀλαζυνείας καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπλήστου πάθους τοῦ χρήματος; Ἐὰν οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες τῆς σήμερον θέλουσι νὰ ἀνοικοδομήσωσιν ὅτι κατέστρεψαν οἱ ἄνθρωποι τῆς χθὲς, δέον νὰ ἐμπνευσθῶσιν ὑπὸ τοῦ νέου πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ αἱς λάβωμεν πλήρη γνώσιν τῶν ἐνθυμῶν μας· ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς γῆς αἱς ὑψώσωμεν πρὸς τὸν Θεὸν τὰς πρεσβείας μας ὑπὲρ τῶν ταλαιπωρουμένων, ὑπὲρ ὅλων τῶν θυμάτων τῆς ἁμαρτίας.

Αἱ ἐκκλήσεις ὅλων τῶν ἔργων τῆς βοηθείας εἶναι ἐπείγουσαι, εἰσηκούσθησαν ἤδη, ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι εἶναι ἄπειροι.

Σκεφθῶμεν, ἰδιαίτερος, τὴν ἀτελείωτον δυστυχίαν ἑκατομμυρίων παίδων, λιμωπτόντων, ἐγκατελελειμμένων, ὀρφανῶν καὶ ἀσθενῶν. Ἄνοιξωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτῆρος καὶ θὰ ἀκούσωμεν μετὰ χαρᾶς τὸν Κύριον λέγοντα ἡμῖν: «Ἐπείνασα καὶ ἐδώκατέ

μοι φαγεῖν, γυμνὸς ἦμην καὶ περιεβίλετέ με. Ὅτι ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μου, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐμπνεύσας τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, ὑψώθη ὑπὲρ τὸν ἀπηνῆ ἀγῶνα, ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπην διὰ τοὺς πληγωμένους, τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἐγοιμοθανάτους. Ἔστω μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τὸ ἐχέγγυον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ ὑπόσχεσις καὶ ἡ ἀπολύτρωσις. Αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ αἱς γίνωσιν, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, τὰ στερεὰ ἐρείσματα τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Εἰρήνης.

Καὶ ἡμεῖς πάντες, οἵτινες ὑπεραιρόμεθα διὰ τὸ ὠραῖον ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, ἐργασθῶμεν νὰ προετοιμάσωμεν νέον κόσμον καὶ νὰ προσεγγίσωμεν τὰς καρδίας. Ἄς ἀπέχωμεν παντὸς αἰσθήματος μίσους, πάσης κακολογίας κατὰ τῶν ἄλλων λαῶν. Ἐὐπιοὶ τῶν κατηραμένων ἀποτελεσμάτων τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς λατρείας τῆς κτηνώδους βίας, αἱς δείξωμεν εἰς τὴν νεολαίαν τὴν καλλιέραν ὁδὸν, ἣτις ἄγει εἰς τὴν τόσον ἐπιθυμητὴν γενικὴν κατεύνασιν. Ὁ καιρὸς ἐπείγει, ἡ ταλαιπωρουμένη ἀνθρωπότης ζητεῖ βοήθειαν..... Θὰ ἀρνηθῶμεν νὰ ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τῆς;

Εἴθε ὁ Ὑψιστος νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὴν συναντίληψιν τοῦ Πνεύματός του, νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις μας, καὶ αἱς ἦναι δεδοξασμένον τὸ ἅγιον ὄνομα Αὐτοῦ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Γενεύη, Φεβρουάριος 1923.

—❖—
ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ

ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐν τῷ ἱερῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν τῇ 10 Μαρτίου, συλλειτουργούντων τῶν Παν. Μητροπολιτῶν Σύρου, Ναυπακτίας καὶ Τρίκκης ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, οἱ πρεσβευταὶ Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Ρωσίας, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ πλεῖστοι ἀξιωματικοί, ἐκ μέρους δὲ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ ὑπασπιστὴς Αὐτοῦ κ. Βλάχος.

Ἐπίσης ἰδιαίτερος προσκληθεὶς παρέστη ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Χρυσόστομος. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐγένετο δεξίωσις ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς χειροτονίας, ἡ Α. Σεβασμιότης ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τὸν ὁποῖον παραθέτομεν κατωτέρω.

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν (Β' Κορ. 13, 13).

Τὴν ἀποστολικὴν ταύτην εὐλογίαν ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητοί, τὸ πρῶτον ἐμφανιζόμενοι ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν ἤγαγεν ἡμᾶς ἡ θεία χάρις, διὰ τῆς ψήφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἐγκρίσεως τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τοῦ εὐσεβεστάτου Ἀνακτος καὶ τῆς ὁμοφώνου πάντων ὑμῶν γνώμης, ἥτις θαυμάσια ἡμᾶς συγκινήσασα ἰδιαζόντως ἔλειψε νὰ στέρξωμεν τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, ὅπερ ἐπιμελῶς μέχρι τοῦδε εἶχομεν ἀποφύγει. Ἡττήθημεν, ἁληθῶς, ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. Ἐυλογοῦντες δὲ τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τοῦ εὐδοκῆσαντος νὰ καλέσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ποιμενικὴν ταύτην διακονίαν, ἀναδεχόμεθα αὐτὴν ἐν πλήρει καὶ βαθείᾳ ἐπιγνώσει τῶν μεγίστων καὶ βαρυτάτων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εὐθυνῶν. Κάλλιστα γινώσκομεν ὅτι καλούμεθα οὐχὶ εἰς ἐπάγγελμα ἀνθρώπινον, ἀλλ' εἰς ἀποστολὴν ἱερὰν, πρὸς τὸ μέγεθος δὲ καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἀποβλέποντες, εἰλικρινέστατα συναισθανόμεθα τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἡμετέρων δυνάμεων. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν πανσθενὴ θείαν ἀντίληψιν πεποιθότες ἐρχόμεθα προσκομίζοντες τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς τὴν πλήρει καὶ τελείᾳ καθοσιώσει τὴν θέλησιν ὅπως, κατὰ τὸ ἀνθρώπινως ἡγεῖν δυνατόν, μὴ ὑστερήσωμεν ἐν τῇ τιμίᾳ καὶ πιστῇ ἐπιτελέσει τῶν ἀνατιθεμένων ἡμῖν ἱερωτάτων καθηκόντων.

Καὶ πάντοτε μὲν τὰ καθήκοντα ταῦτα ἦσαν δυσχερῆ, δυσχερέστερα δὲ ἀπέβησαν ἐν τοῖς χαλεπωτάτοις τούτοις χρόνοις ἕνεκα τῆς ἥκιστα εὐαρέστου καταστάσεως, ἐν ἣ διατελεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἀναμφιβόλως δὲ μία τῶν σπουδαιότερων αἰτιῶν τῆς τοιαύτης αὐτῆς κατα-

στάσεως εἶνε τὸ διέπον αὐτὴν διοικητικὸν σύστημα.

Τὸ πολιτικὸν Σύνταγμα, τάσσον τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, ἀναγνωρίζει τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐδραζομένην αὐτοτέλειαν αὐτῆς ὡς πνευματικοῦ ὁργανισμοῦ, θείου καθιδρύματος καὶ αἰωνίου, ὑπερκειμένου τῶν ἐφημέρων καὶ διαρκῶς μεταβαλλομένων πολιτικῶν πραγμάτων. Ὡς τοιοῦτον καθίδρυμα ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἐμπλέκηται εἰς αὐτὰ χωρὶς νὰ παρεκτρέπῃται τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν δυσεπανορθώτως τὸ κύρος αὐτῆς.

Δυστυχῶς ὅμως, παρὰ τὰς Συνταγματικὰς διατάξεις δι' ὧν κατοχυροῦται ἡ διοικητικὴ αὐτοτέλεια τῆς Ἐκκλησίας, ἕνεκα τῆς πλημμελοῦς περὶ αὐτῆς πολιτικῆς νομοθεσίας, ἐστερήθη αὕτη παντὸς ἐρείσματος ἐκτὸς τῆς Πολιτείας τῆς ζητούσης νὰ καθιστᾷ αὐτὴν ὄργανον τῆς ἐκάστοτε ἰσχύουσας πολιτικῆς μερίδος. Ὁρθῶς δὲ πολλάκις, εἴτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου βήματος τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος ἐσχάτως ἐλέχθη ὅτι, ἀν ὑπάρχωσιν ἐν Ἑλλάδι ἀντισυνταγματικοὶ νόμοι, οὗτοι εἶνε οἱ περὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμοι. Τὸ ἄκρως συγκεντρωτικὸν σύστημα, ὅπερ ἐν γένει χαρακτηρίζει τὴν πολιτικὴν ἡμῶν νομοθεσίαν, ἐφηρμόσθη ἐν μεγάλῳ βαθμῷ καὶ ἐν τῇ περὶ τῆς Ἐκκλησίας νομοθεσίᾳ, οὐ μόνον πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐποπτείας τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς διοικήσεως αὐτῆς, τελείως ἐξαρτηθείσης παρὰ τῆς Πολιτείας καὶ μὴ στηριχθείσης ἐπὶ κανονικῶν βάσεων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Α. καὶ Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ.

Ἐγένετο δεκτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Φωτίου ὑποβληθεῖσα λόγῳ γήρατος οἰκειοθελῆς καὶ κανονικῆ παραίτησις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς οἰκείας ἐπαρχίας.

Πρὸς πλήρωσιν τῆς ὡς ἄνω χηρευσάσης ἐπαρχίας, ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ, Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης ἐξελέγη ὁ Παν. Μητροπολίτης Μετρώων κ. Ἰωακείμ.

— Ἀνετέθη εἰς τὸν Πανιερ. Μητροπολίτην Βερροίας κ. Κωνστάντιον ἡ διεξαγωγὴ ἀνακρίσεων ἐπὶ τῆς ὑπο-

θέσεως τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν, κατηγορουμένου ἐπὶ ὑπερβασίαις, διαπραχθείσαις ὑπ' αὐτοῦ, ὡς τοποτηρητοῦ τῆς ἱ. Μητροπόλεως Ἑλασσῶνος.

— Ἐνεκρίθη ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀρχιμ. Νικηφόρου Καλιαγκᾶ ὡς ἡγουμένου καὶ τῶν ἱεροδιακόνων Μ. Καλαμάρη καὶ Μελετίου μελῶν ὡς ἡγουμενοσυμβούλων τῆς ἐν Χίῳ ἱ. Σταυροπηγιακῆς Μονῆς «Νέας Μονῆς».

— Ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις τοῦ τε Ἀρχιεπισκόπου Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ περὶ τῶν ἐν ταῖς οἰκείαις αὐτῶν περιφερείαις ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Ἀνεγνώσθη ὑπόμνημα τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν ἀφορῶν εἰς τὰς διεθνεῖς ὑποχρεώσεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ περιέχον σκέψεις ἐπὶ διαφόρων προβλημάτων ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς φύσεως σχετιζομένας πρὸς τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ἐνεκρίθη κατ' ἀρχὴν ἡ ἴδρυσις Ἐπισκοπῆς ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ διωρίσθη πατριαρχικὸς ἐπίτροπος ὁ Πανοσιολογιώτατος ἐν Σύδνεϋ ἱερατικῶς προϊστάμενος Δημ. Μαρινάκης ἵνα ἐπωπτεύῃ προσωρινῶς τὰ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὰ καὶ κοινοτικὰ πράγματα.

Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Οἱ κ. Μιχ. Πασχαλίδης ἱατρός καὶ Σπ. Σισμάνογλους ἐξελέγησαν Ἐφοροὶ τῆς Π. Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

— Ὁ κ. Γ. Ζαρίφης δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὑποβάλλει εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς ἰσοβίου Προέδρου τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου τῆς κοινότητος Σταυροδρομίου, ὡς καὶ ὁ σεβαστὸς αὐτοῦ πατήρ, ὁ κ. Λ. Ζαρίφης, δι' ἐιέρας διαβεβαιοῖ ὅτι καὶ μακρὰν τῆς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας τελῶν δὲν θὰ παύσῃ κατὰ τὸ δυνατόν μεριμνῶν ὑπὲρ τοῦ Κ. Παρθεναγωγείου Σταυροδρομίου, ὅπερ τυγχάνει αὐτῷ προσφιλὲς ἴδρυμα.

— Πρὸς ἄλλοις τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας, ἃς διεξεπεραίωσε τὸ Συμβούλιον ἡσχολήθη διὰ μακρῶν καὶ ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, ἡτις προβάλλεται λίαν σοβαρὰ καὶ διεσκέπαστο περὶ τῶν μέσων ἐκείνων, ἅτινα ἔστω καὶ προσωρινῶς δυνατόν ἵν' ἀντιμετωπίσωσι τὰς τρεχούσας καὶ μᾶλλον ἐπείγουσας ἀνάγκας, καὶ δὴ ἐπὶ ταῖς ἡμέραις ταύταις, καθ' ἃς ὁ ὀρθόδοξος κόσμος παρασκευάζεται πρὸς ὑποδοχὴν τῶν σιωτηρίων παθῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ Πάσχα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Κατὰ πληροφορίας ληφθείσας ἐκ τοῦ Κυπριακοῦ τύπου, συνήλθεν ἡ ἐτησίᾳ Σύνοδος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου.

Κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς μεταξὺ ἄλλων ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῆς ὑποεπιτροπείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετέθη ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος τῆς ἀνακηρύξεως τῆς αὐτοκεφαλίου ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχεῖον. Ἡ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἐπίσημα γράμματα τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου κ. Κύριλλον καὶ ἐν ταῖς ἱστορικαῖς καὶ κανονικαῖς λεπτομερείαις ἐξετάσασα τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀπεφάσισεν, ἵνα ἀναγνωρίσῃ καὶ αὕτη τὴν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν βαθμὸν ἀνύψωσιν τοῦ αὐτοκεφαλίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Σερβίας, ἅμα δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀγγείλῃ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ.

— Ἐπίσης ὑπεβλήθη ἐνώπιον τῆς Συνόδου καὶ τὸ πόρισμα μελέτης τῆς ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν συστάσης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτροπεία μετὰ ἔρευναν ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ κρίσιν ἀπεφίνατο ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Κατέληξε δηλονότι ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα εἰς ὃ ἐν καιρῷ κατέληξε καὶ ἡ Ἀ. καὶ Ἱ. Σύνοδος ΚΠόλεως.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπεφυλάχθη ἵνα, ὁριστικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ὅλου ζητήματος, ἐξενέγκῃ εἰς ἄλλην συνεδρίαν.

— Πρὸς τοῖς ἄνω ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Παγκριστιανικῷ Συνεδρίῳ. Ἀπεφασίσθη δὲ ἵνα συμπληρωθῇ ἡ ἤδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁρισθεῖσα πρὸς μελέτην τῶν διαφόρων σχετικῶν ἐγγράφων ἐπιτροπὴ διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Κυρηνείας, τοῦ Παν. ἡγουμένου τῆς ἱ. Μονῆς Κύκκου, τοῦ Παν. Ἀρχιμ. τῆς ἱ. Μητροπόλεως Κιτίου κ. Μακαρίου καὶ τοῦ ἱεροκέρυκος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Φιλοθέου Ἱερείδου.

Νέα θύματα τῆς φοβεράς νόσου ἔπεσαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος αὐτῶν οἱ ἱατροὶ Σέργιος Τσορμπατζόγλου καὶ Νικόλαος Γιαννάκης.

Αἰωνία εἴη ἡ μνήμη τῶν ἐξ ἡμῶν μεταστάντων.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 42, ἀριθ. Πρωτ. 2919 καὶ ἡμερομηνίαν 19 Μαρτίου 1923 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί καὶ ἐκκλητῶς,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2904 καὶ ἡμερομην. 20 παρελθόντος Ἰανουαρίου ἀγωγὴν τῆς Κλειοῦς συζύγου Σωκράτους Δαμιανίδου (γένος Χατζησταύρου) κατὰ Σωκράτους Δαμιανίδου ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τὴν δικηγορικὴν κατὰ νόμον ἀμοιβὴν

Διατάσσει τὴν τρεῖς συνεχῶς δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθήμερόν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Τὰ μέλη

3

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

Ὁ Γραμματεὺς (ὑπ.) Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος τῇ 20 Μαρτίου 1923.

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 43, ἀριθ. πρωτ. 2897 καὶ ἡμερομ. 19 Μαρτίου 1923 ἐρήμην ἀποφάσεως

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Γεωργίου Βρετοπούλου κατὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας τὸ γένος Μπρίντζι, ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάσῃ καὶ ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τρεῖς συνεχῶς διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθήμερόν ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

Τὰ μέλη

2

Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, 22 Μαρτίου 1923

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2910.

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία Κ. Βιγκοπούλου (τὸ γένος Γ. Μαρμαρᾶ) τέως κάτοικος Χαλκηδόνος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα παραστῇ κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Κ. Βιγκοπούλου ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει δὲν προσέλθῃ ἢ ἐναγομένη αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ἢ ὑπόθεσις θεωρηθήσεται ἐρήμην.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1923.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Σεραφεῖμ Ἱεροδιάκονος

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 2 Μαρτίου 1923.

1

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1139

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 4 καὶ ἡμερομην. 24 Ἰανουαρίου 1923 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μετοξὺ Μαρίας Σταύρου Ὁρφανίδου (τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη) κατὰ Σταύρου Ὁρφανίδου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Παλτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὐξ. ἀριθ. Πρωτ. 8380 καὶ ἡμερομηνίαν 8 Δεκεμβρίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Ὁρφανίδου (τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη) κατὰ Σταύρου Ὁρφανίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου»,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογραφῶν, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑννεακόσια ἑξ (906) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακείμ

2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) Π. Ν. Κεσίσογλους

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1204.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 101 καὶ ἡμερομ. 7 Νοεμβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μετοξὺ τῆς Σοφίης Σωτηριάδου Φρυδᾶ, τὸ γένος Νικολαΐδου, καὶ τοῦ Χρήστου Σωτηριάδου ἢ Φρυδᾶ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Παλτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλητικῶς,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5571 καὶ ἡμερομ. 6 Σεπτεμβρίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Σοφίης Σωτηριάδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου»,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἔξοδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογραφῶν ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν πενήντα ἑξ (1156) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακείμ

2

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. σ. ὁ ἀναπληρωτὴς
(ὑπογρ.) Π. Ν. Κεσίσογλους

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον
τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

PHANAR
Constantinople.

Τὸ Πατριαρχ. Γρ. γραφείου

Ἐν Κ)πόλει τῇ 7 Ἀπριλίου 1923

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Ο Σταυρός, σύμβολον μιᾶς αἰωνίου ιδέας, ἑνὸς μεγάλου αἰσθήματος, ἡ ἀναπαράστασις τοῦ συμπλέγματος ἀμφοτέρων τούτων, ὑψοῦται μὲ ὅλην τὴν ἐπιβάλλουσαν σκιαγραφίαν πρὸς τοὺς θόλους τῶν ἱερῶν Ναῶν, ὅπου συντετριμμένη καὶ γονυκλινὴς ἡ θρησκευοῦσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔρχεται νὰ βρέξῃ, ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Εὐαγγελίου μὲ δάκρυα τοὺς ἀχράντους πόδας τοῦ Μεγάλου Ἑσταυρωμένου, καὶ πρὸς ἀνακούφισίν της νὰ χύσῃ ὅλον τὸ πολύτιμον μῦρόν της, τὴν νάρκον τὴν πιστικὴν, τὴν συντριβὴν τῆς καρδίας καὶ τοὺς στεναγμούς της, τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν της.

Ὁ Σταυρὸς, τὸ ἔκπαγλον ποίημα τῆς ἀπείρου ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως, τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς αὐτοθυοίας, ὁ Σταυρὸς, τοῦ ὁποίου τὸ ἅγιον ὄνομα προφέρουν ἀπὸ αἰώνων ἤδη μὲ τὴν ἱερωτέραν κατάνυξιν τὰ χεῖλη ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ τὸν μυστηριώδη Βωμόν, ὅπου λιτανεύουσιν ἡ Πίστις, ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Ἀγάπη, εἶναι τὸ ἱερὸν πεδῖον ὅπου συνεκροτήθη ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἡγάπησε καὶ

ἡγίασε, καὶ τοῦ καθήκοντος νὰ πάθῃ διὰ τὸ μέγα καὶ ἅγιον ἔργον οὗτοῦ, καὶ νὰ ἀποθάνῃ ὡς μάρτυς τῆς Ἀληθείας: «Νῦν ἡ ψυχὴ μευ τετάρακται καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην». Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ περὶ σκοπία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξηγγέλθη ἡ χαρμόσυνη ἀγγελία τῆς μεγάλης Νίκης τῆς ἀνθρωπότητος «τετέλεσται!»

Ὁ Βράχος τοῦ Γολγοθᾶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑψώθη ὁ Σταυρὸς, εἶναι τὸ τέρμα ἅμα καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς ἐπισήμου παγκοσμίου χρονολογίας τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐκεῖ τείνουσιν ἢ ἐκεῖθεν ἀναχωροῦσιν.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, ἡ σοφία, τὴν ὁποίαν ἐλάλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἡ σοφία ἡ ἀποκεκρυμμένη, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν, ἡ σοφία πρὸ τῆς αἴγλης τῆς ὁποίας ἀναφωνεῖ οὗτος: «Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου;» Οἱ Ἕλληνες σοφίαν ἐζήτουν, ἀλλ' ὁ Σταυρὸς περιέχει ἀσυγκρίτως περισσότερον τῆς ιδεολογίας, τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων καὶ ἡ Ἀκαδημία αὐτοῦ ἀπετύπωσαν εἰς τὰ ἀριστουργήματα αὐτῶν, ὁ Σταυρὸς ἐγκλείει ἀπείρως περισσό-

τερον ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἣτις ἔγκειται εἰς τὴν Λογικὴν καὶ τὴν Μέθοδον, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ Ἐπιστήμη, ἡ δὲ δόξα τῶν Στωϊκῶν, οἱ ὅποιοι ἔτεινον εἰς ἀνώτερον ἠθικὸν βίον, ὡς καταφύγιον τῶν ὑπερηφάνων καὶ ἰσχυρῶν ψυχῶν, ὠχρίᾳ πρὸ τοῦ μεγαλείου τῶν μαρτύρων τῆς χριστιανωσύνης.

Ἡ πολυθρύλητος ἀπάθεια τῶν Στωϊκῶν ἐξήγησε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὑπερηφάνως τὸν πόνον, ὅστις κυριαρχεῖ εἰς ὅλον τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακὸν, διότι δὲν εἶχε βάθος, ἀλλ' ἦτο ἀπλὴ προσποίησης, ἀπλὴ προσωπίς. Ἀλλ' αἱ χιλιάδες τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἠντλήσαν ὅχι μόνον τὴν ἐνίσχυσιν εἰς τὸ μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ οὐράνιον ἡδονὴν μέσα εἰς τὸν πόνον καὶ τὸ κορύφωμα τοῦ πόνου τὸν θάνατον, ὅπου, ἐὰν παύῃ ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων, ἀρχίζει ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Πόσον μεγαλειώδης, καὶ πρὸ παντὸς πόσον ἀληθὴς εἶναι ἡ ἐν ταῖς θλίψεσιν ἐγκαρτέρησις τοῦ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου γονυπετοῦντος χριστιανοῦ.

Ὅταν τὸ βλέμμα βυθισθῇ εἰς τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν, ὁ νοῦς ἀντικρύζει τὸ ἄπειρον καὶ σταματᾷ μεταίωρος, διότι ἀδυνατεῖ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὴν περαιτέρω ἔρευναν. Ἀλλ' ὅταν τὸ βλέμμα ἐπαναπαυθῇ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, παύει ἡ ἀγωνία τοῦ μεταωρισμοῦ ἐν τῇ ἐρείνῃ, δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην νὰ φθάσωμεν ἡμεῖς τὸ ἄπειρον. Τὸ ἄπειρον ἦλθε πρὸς ἡμᾶς. Ἐφόσον ὁ νοῦς διασχίζει τὸ διάστημα, προστίθεται ἀπόστασις ἐπὶ ἀποστάσεσιν, ἀνακαλύπτονται κόσμοι κατόπιν ἄλλων κόσμων, καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὅλον ἐν μικρότερον, ἀπλοῦν ἄτομον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ἐφόσον ὁ νοῦς εἰσδύει εἰς τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον ἐνώνει ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Θεὸν μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν ἀληθῶς μέγαν. Ἡ Φυσικὴ ὀνομάζει ἐμὲ ἄτο-

μον, καὶ ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ εἶμαι ψυχὴ ἀπολυτρωθεῖσα, ψυχὴ διὰ τὴν ὁποίαν ἔρρευσεν τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου! Ἐνόμισα ἑμαυτὸν ἐξουθένωμα καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἀπεκάλεσέ με φίλον καὶ ἀδελφόν!

Ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν συνηντήθη, ὁ Οὐρανὸς μὲ τὴν Γῆν καὶ ἀποκατέστη τελείως ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Κάτω ἀπὸ τὸ δράμα τῆς Ζωῆς προβάλλει μὲ ὅλην τὴν φρίκην τὸ παροδικὸν τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων καὶ ὁ θάνατος. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, τοῦ ἀποθνήσκοντος Θεανθρώπου, τὸ πᾶν ὁμιλεῖ περὶ ἀναστάσεως, περὶ ἀθανασίας καὶ ἀποθεώσεως.

Δωρόθεος Γεωργιάδης

Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ

ΚΑΣΙΑ

Ἔρχονται ἡμέραι ἐν τῇ χριστιανικῇ καὶ δὴ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν ζωῇ, τὰς ὁποίας καὶ ὁ ψυχρότερον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν θρησκείαν πρ σκείμενος καὶ διαφόρων λόγων καὶ περιστάσεων ἔνεκα ἀσυγκίνητος μένων εἰνοεῖ, ἀπαιτεῖ, ἐπιθυμεῖ, ἵνα ἀκούσῃ καὶ ἴδῃ ἐπανερχομένας καὶ ἀπὸ κοινοῦ μεθ' ὅλου τοῦ πληρώματος ἑορταζόμενας. Εἶναι ἡμέραι, αἵτινες φαίνονται, φθέγγονται, αἵτινες « τὰ ἀθύρωτα ἡμῶν στόματα, κατὰ τὸν Θεοδώρητον, ἐπιστομίζουσι καὶ τὰς ἀχαλινώτους ἡμῶν γλώσσας χαλινούσιν » θαυμάσιαι, συγκινοῦσαι. Ἔρχονται στιγμαὶ, καθ' ἃς ὁ ἐν πολλαῖς φροντίσιν, ἐν στενοχωρίαῖς, ἐν λύπαις, ἐπηρείαις τριβόμενος μιμνήσκειται τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν παῖς ἔτι ὢν ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ ἢ κηδεμόνων εἰς τὰς ἐκκλησίας, εἰς κατανυκτικὰς μάλιστα νύκτας, καὶ ἠκροᾶτο ἢ ἔβλεπε τὰ ὡραῖα τελούμενα καὶ ἀναγινωσκόμενα ἔστω καὶ ἂν δὲν

κατενόει ταῦτα. Τοιαῦται πρὸ πάντων εἶναι αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ πρόχθες σαββάτου, τῆς ἑρτῆς τοῦ φίλου τοῦ Θεοῦ Λαζάρου ἄγει ὁ ὀρθόδοξος κόσμος. Ἀπὸ τῆς πρώτης τουτίστικῃ ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου μέχρι τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Λαμ-προφόρου τοιαύτης, τοῦ ἱεροῦ Πάσχα. Τότε ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου συμπληροῦνται τὰ παθὴ τὰ πάντα, εὐλογία, πνευματικὴ νομοθεσία, ἐπαγγελίαι, προφητεῖαι συνολικῶς καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐν κοινῇ πανηγύρει αὐτὴν ὑποδεχόμεθα εἰς λιμένα, γαλήνην φέροντες.

Ἄλλ' ἵνα εἰς τὸν λιμένα τὸν Σωτήριον φθάσωμεν πρέπει ἵνα προετοιμασθῶμεν, ἵνα ἀπεκδυθῶμεν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς ἀπεβάλλομεν τὰ παλαιά, τὰ ρερυπωμένα ἡμῶν ἐν δύματα, οὕτω καὶ τὰς κακὰς ἡμῶν συνηθείας καὶ ἁμαρτίας κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν προασκούμενοι τουλάχιστον κατὰ τὸ στάδιον τῶν ὀλίγων τούτων ἡμερῶν, αἵτινες ἐτάχθησαν οὐ μόνον διὰ τὴν τοῦ σώματος ὑγείαν μετὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἕνεκα τῆς νηστείας καὶ ἀκορίης τροφῆς, ἵνα καθ' Ἱπποκράτην εἴπωμεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ δυνάμεθα ἵνα προετοιμασθῶμεν, ἐὰν μὴ προητοιμάσθημεν κατὰ τὸ διανυθὲν τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς διάστημα, καθαριζόμενοι καὶ νιπτόμενοι κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ θαυμασίοις τροπαρίοις διδασκόμενα καὶ μελωδούμενα, ἵνα οὕτω ἐτοιμασθῶμεν καὶ ἐορτάσωμεν τὴν εἰς τιμὴν τοῦ Κυρίου καθωρισμένην ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἡμέραν, τὴν **πρώτην Κυριακὴν**. Τὶ δὲν διδάσκουσι καὶ τί δὲν ὑποδεικνύουσιν εἰς ἀπλὴν μίμησιν; Ἐκάστη λέξις, ἐκείνη φράσις εἶναι καὶ μία διδασκαλία καὶ δύναται ἵνα δώσῃ ἀφορμὴν εἰς κήρυγμα καὶ εἰς παράδειγμα.

Κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἑβδομάδα, καθ' ἣν παριστάμεθα ἐν μέσῳ ὅλου τοῦ θείου μυστηρίου τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους Σταυρωθέντος καὶ πληγωθέντος ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ὑψώσωμεν τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ μετεωρίσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν πρὸς τὴν γῆν ἐκείνην, ἐν ᾗ ἐγεννήθη, ἐβαπτίσθη, ἐπάτησεν, ἐσταυρώθη, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη ὁ Λυτρωτὴς

ἡμῶν καὶ ἀπ' αὐτῆς στρέψωμεν τὰ ἐκεῖ θαυμαστωθέντα ἐφ' ἡμᾶς ἐδῶ, διότι ἐκεῖθεν τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας ἐξέλαμψεν, ἐκεῖθεν τὸ ἄμετρον ἔλεος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν ἡμῶν. Κατὰ τὴν **μεγάλην** ταύτην ἑβδομάδα τῶν σεπτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, καθ' ἣν **προδοσία, σταύρωσις, θάνατος** διαδέχονται ἀλλήλα, ὁ **θάνατος τεθανάτωται καὶ ἡμεῖς ζωοποιούμεθα**. Κατὰ τὴν **μοναδικήν** γαίτην ἑβδομάδα κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν βλέπομεν ἐν τῇ ἀνελίξει τοῦ θείου δράματος ἐν τῇ σκητῇ καὶ τὸν Ἰούδαν, ἀδικοῦντα τῇ γνώμῃ καὶ φιλαργυροῦντα, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀμοιβὴν εὐρίσκοντα ὧν ἔπραξε, καὶ παραδειγματιζόμεθα ἵνα προσέχωμεν καὶ μὴ ἐν ταῖς πολυμερίμναις τοῦ βίου καὶ ἡμεῖς **συμπνιγῶμεν**, ὡς αὐτὸς, καθὼς λέγει τροπάριον κατὰ τὴν Μ. Παρασκευὴν ψαλλόμενον. Ἀλλὰ μὴ ἀπομακρυνώμεθα πολὺ, παραδειγματισθῶμεν ὠραιότατα καὶ σοφώτατα ἐκ τῶν νυν δὴ περιστάσεων, ἐκ τῶν τροπαρίων τῶν Νυμφίων, ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων ἵνα ὦμεν ἔτοιμοι πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Νυμφίου καὶ εὐρεθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου εὐάρεστοι, ἐνόσω ἔχομεν καιρὸν ἀκόμη. Παραδειγματισθῶμεν ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν λοιπῶν γυναικῶν, αἵτινες παρελαύνουσι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἑβδομάδος ταύτης, τῆς θείας μητρὸς παρὰ τῷ Σταυρῷ, τῶν δύο, τῆς σώφρονος καὶ τῆς ἁμαρτωλῆς, ἐτι τῶν πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ Κυρίου παρευρεθεισῶν, τῶν μυροφόρων καὶ ἐξ αὐτῶν ἐτι τῶν τροπαρίων, ὧν καὶ γυνὴ ἡ ποιήτρια. Καὶ γυνὴ τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἔσω παιδείας ἐντριβῆς καὶ οὐχὶ ἄπειρος, ἡ **Κασσία[νῇ]**.

Ἡ [Ε][Ι] ΚΑ[Σ] ΣΙΑ[ΝΗ], ἥς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα κατὰ διαφόρους ἐκφορὰς τέως γραφόμενον, ἡκριβώθη τελευταῖον, ἐκ μελετηθέντων ἐν Εὐρώπῃ χειρογράφων ὅτι εἶναι **Κασσία, Κασσιανὴ** δ' ἐγένετο μεταγενέστερον καὶ γνωστότερον παρρηνὲν ἐκ τοῦ **Κασσιανὸς** (29 Φεβρουαρίου) τὸ κοινῇ προφερόμενον, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐξ εὐπατριδῶν σοφὴ καὶ παρθένος, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὴν αἱ πηγαί, ἡ εὐγενὴς καὶ εὐσεβὴς κόρη, καὶ μοναχὴ, ἡ ἐν μιᾷ καὶ μόνη στιγμῇ μιᾶς καὶ μόνης μεταμεσημβρινῆς **δοχῆς**

ἐν τοῖς βυζαντιακοῖς ἀνακτόροις ἕνεκα ἐγοι-
μόγητος πνεύματος καὶ ἀβυλεύτου παρρη-
σίας τὴν περίλαμπρον ἀνταλλάξασαν αὐτοκρα-
τορικὴν πορφύραν καὶ τὴν ἐν τῷ Χρυσοτρικλίνῳ
μεγαλοπρεπεστάτην παρουσίαν πρὸς τὸ μονα-
δικὸν σχῆμα, ὡς αὕτη αὕτη περιγράφει αὐτὸ,
αὕτη εἶναι μετὰ ἄλλων ἡ ποιήτρια, ἡ ἀναμ-
φισθητῆτως ποιήτρια τοῦ Τροπαρίου ἐκείνου,
ὅπερ ἡξιοῦται ἵνα φέρῃ ἀπ' αἰώνων τὸ ὄνομα
αὐτῆς: Τὸ: Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις
περιπεσοῦσα γυνή. Τίς ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν
τοῦ γεγονότος, τίς ὁ μὴ γνωρίζων τὸ ὄνομα τῆς
εὐσεβοῦς μοναχῆς, ἣτις τὸ μοναχικὸν ἐνδυμα
περιβληθεῖσα ἐν ἰδίῳ μοναστηρίῳ, τῷ Ἰκασίῳ,
διῆλθε τὸ λοιπὸν τοῦ βίου ἐν προσευχαῖς καὶ
μελέταις, ὧν ἡγενησάμεν κατὰ τὰ τελευταῖα
ἐτη ἵνα γνωρίσωμεν τινὰς ἐξ ἀνακοινώσεων ἰδίως
τοῦ Krumbacher ἐν τῇ Βαυαρικῇ Ἀκαδημίᾳ;
(1896). Ὅλοι καὶ ὅλοι κατὰ παράδυσιν, μὴ
συγκλονηθεῖσαν ἐνδομύχου κινήσεως κινούμενοι
ἀναμένομεν τὴν ἐσπέραν τῆς **Μεγάλης Τρίτης**,
ἵνα μετ' εὐλαβείας αὐτοκλήτου καὶ κατανύξεως
αὐτοκινήτου παρακολουθήσωμεν ἐν τοῖς ἱεροῖς
ναοῖς τὸ μυστούργημα τοῦτο τῆς Κασσιανῆς
καὶ δὴ περιμένομεν μέχρι τέλους χάριν αὐτοῦ
καὶ μόνου αὐτοῦ, διότι εἰς τὸ τέλος τῆς ὁλης
Ἀκολουθίας ψίλλεται. Καὶ δὲν ἀπερχόμεθα ἐκ
τῶν ναῶν ἐὰν δὲν ἐνωτισθῶμεν αὐτοῦ ψαλέντος
ἤδη. Αὐτὸ τὸ τροπάριον, τὸ ἰδιόμελον εἶναι ἄλλο
νικητήριον ᾄσμα τοῦ μεσαιωνικοῦ ἡμῶν ἐθνικοῦ
βίου, ὡς τὸ **ὑπερμάχω....** καὶ τὸ **Προστασία**
τῶν χριστιανῶν ἀκχαίσχυντε, ἅγινα δὲν παρ-
ακμάζουσιν οὐγ' ἀναμένομεν ποτε ἐν ὄσῳ ὑπάρ-
χει ἰδίως ἑλληνικὴ καρδιά ὅπου γῆς καὶ ἀν' ἧ,
ἵνα ἀπακμάσῃ. Εἶναι καὶ τὸ τροπάριον αὐτὸ,
ὅπερ ὅλοι θὰ τρέξωμεν τῇ ἐσπέρᾳ τῆς αὐριον
τρίτης ἵν' ἀκούσωμεν ἐκ τῶν συνεκτικῶν ἐκείνων
δεσμῶν τῶν **Θρησκευτικῶν** μὲν ἀλλ' ἅμα ἀδια-
φιλονεικῆτως καὶ ἐθνικῶν.

Β. Α. Μυστακίδης

Ἐγραψον τῇ ἀγίᾳ καὶ Μ. Δευτέρᾳ

20)2 Ἀπριλίου.

Σημ. — Περὶ τῆς Κισίας καὶ τῶν ἔργων αὐτῆς ἐς
ἄλλοτε, ἐὰν ὁ Ὑψίστος χαρίσῃται μοι ὑγείαν.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὴν Πατριαρχικὴν ἐγκύκλιον,
ἣτις ἀπελύθη ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰς τὴν Μ. Ἑβδομάδα,
ἑβδομάδα τῶν Παθῶν διὰ τὴν ἀναγνωσθῆναι ἐπ' ἐκκλη-
σίαις τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων μετὰ τὸ ἅγ. Εὐαγγέλιον.

* * *

+ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας χάριν καὶ
εὐφροσύνην ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται ἐπὶ τὸ Πάθος τὸ
ἐκούσιον καὶ τὸν Ζωοποιὸν Σταυρόν, ἵνα,
συμπληρῶν τὴν ἐκ Θεοῦ ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰσέλθῃ διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Τά-
φου εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ τὴν αἰώνιον, διανοί-
γων εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τοὺς
κόλπους τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τὰ τέκνα αὐτῆς ὅπως
παρακολουθήσωσιν ἐν ἀλληλουχίᾳ τελετῶν τὴν
θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν πό-
λιν Ἱερουσαλήμ, τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ πρὸς
τὰ πλήθη, τοὺς ἐπιτιμητικούς λόγους αὐτοῦ
κατὰ τῶν Σαδδουκαίων καὶ τῶν Φαρισαίων,
τὸν Δεῖπνον τὸν Μυστικὸν ἐν τῷ ὑπερφῶ τῆς
Σιών, τὴν προσευχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ Κήπῳ τῷ
πέραν τοῦ Χειμάρρου τῶν Κέδρων, τὴν προδο-
σίαν τοῦ ἀγνώμονος μαθητοῦ, τὴν σύλληψιν καὶ
τὴν ἀπαγωγὴν ἀπὸ κριτηρίου εἰς κριτήριον, τὰς
μάστιγας, τοὺς κολαφισμοὺς καὶ τοὺς ἐμπτυ-
σμοὺς καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, τὴν σταύρω-
σιν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν καὶ τὴν
ταφὴν αὐτοῦ ἐν τῷ μνημείῳ τῷ καινῷ, ἀλλὰ καὶ
τὴν Ἀνάστασιν. Αἱ τελεταὶ αὗται, ἀποτελοῦσαι
ἐν ἐνιαῖον σύνολον, πρέπει νὰ παρακολουθῶνται
ἐπιμελῶς καὶ μετὰ κατανύξεως ὑπὸ τοῦ πλη-
ρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρ-
χωσι μετὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων ὅμοιοι πρὸς
τοὺς παραπορευομένους τὴν ὁδὸν καὶ κινουν-
τας τὰς κεφαλὰς κατὰ τὴν σταύρωσιν καὶ λέ-
γοντας «οὐὰ ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν
ἡμέραις οἰκοδομῶν». Πάντες οἱ παρακολου-
θοῦντες τὸν Χριστὸν πάσχοντα ἐν τῇ τελετῇ τῆς
Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ᾔνε καταγενομένοι μέ-

χοι δακρύων, ὡς τότε αἱ θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ἄλλως ἢ προσευχὴ γίνεται εἰς ἁμαρτίαν.

Πρῶτοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὰ κύρια πρόσωπα τῆς τελετῆς, πρέπει νὰ δίδωσι τὸν τόνον τῆς κατανύξεως καὶ διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ τῆς κινήσεως καὶ διὰ τῆς στάσεως αὐτῶν. Μετ' αὐτοὺς οἱ χοροὶ τῶν ψαλτῶν ὀφείλουσι καὶ ἐν τῇ στάσει αὐτῶν καὶ ἐν τῇ κινήσει καὶ ἐν τῷ ψάλλειν νὰ καθιστῶσι κατάδηλον, ὅτι συναισθάνονται τὴν ἱερότητα τῆς διακονίας αὐτῶν. Μετὰ τούτους οἱ τῶν ναῶν εὐταξίαι ἐπιτελείτωσαν τὸ ἔργον αὐτῶν μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας. Τὸ πλῆθος ἔπειτα τῶν ἐκκλησιαζομένων ἃς προσέρχεται εἰς τοὺς ναοὺς μετὰ τῆς συναισθήσεως ὅτι μετέχει εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἰδίας αὐτοῦ σωτηρίας.

Ἀλλὰ καὶ ταῦτα πάντα μετ' ἀκριβείας ἐπιτελοῦντες δὲν θὰ ἐορτάσωμεν ἄξιως τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ἐὰν καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἁγίας ἡμέρας δὲν ἐνθυμώμεθα τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ. Κατ' ἐπανάληψιν οἱ χριστιανοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκλήθησαν εἰς βοήθειαν τῶν ἐν δυστυχίᾳ ἀδελφῶν, οὓς ἐσυνειθίσμεν νὰ ὀνομάζωμεν πρόσφυγας. Ἄς μὴ εἴπῃ μηδεὶς ὅτι ἔδωκεν ἤδη ἄρκετὰ διὰ τοὺς πρόσφυγας. Αἱ ἡμέραι αὗται τῶν Παθημάτων τοῦ Χριστοῦ προσκαλοῦσι πάντας καὶ ὅσοι ἔδωκαν καὶ δὲν ἔδωκαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς. Τριάκοντα καὶ πλεον χιλιάδες προσφύγων εἰς τὰς διαφόρους κατασκηνώσεις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχουσιν ἀνάγκην βοηθείας καὶ εἶνε καθήκον ἡμῶν νὰ ἀκούσωμεν τὸν Χριστόν, ὅστις βαδίζων πρὸς τὸν Γολγοθᾶν μετὰ τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, δεικνύει εἰς ἡμᾶς τὰ πλήθη τῶν προσφύγων καὶ λέγει «Ὅσα ἂν ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Μάρτιος 1923

† Θ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Α. Υ. Πανιερότητος τοῦ Πριμᾶτου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας κ. Μύρωνος συνεκροτήθη κατὰ Φεβρουάριον ἐ. ἔ. ἐν Βουκουρεστίῳ συνέδριον, τοῦ ὁποίου μετέσχον περὶ τοὺς 150 ἱερεῖς ἀντιπρόσωποι ἐξ ἀπάσης τῆς Ρουμανίας.

Κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ συνεδρίου τούτου τοῦ ὁποίου πρόεδρος ὠρίσθη ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου ἱερεὺς Πολέσκου παρίσταντο μεταξύ ἄλλων ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Βεσσαραβίας, ὁ Θεοφ. ἐπίσκοπος Ριμνικίου-Νέου Σεβερίνου καὶ ὁ ἐξοχωτ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βάνου. Ὁ σκοπὸς τοῦ συνεδρίου τούτου ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος ὡς ἑξῆς:

1) Θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ κράτει ἑναντι τῶν λοιπῶν Ὁμολογιῶν. 2) Δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας κατέχειν καὶ διαχειρίζεσθαι περιουσίαν. 3) ὑποχρεωτικότης τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου καὶ 4) ἴδρυσις παγκληρικῆς ἐνώσεως τῶν Ὁρθοδόξων Ρουμ. κληρικῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ χώρᾳ. Μετὰ τὰς εὐλογίας καὶ τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας παρέσχεν εἰς τοὺς συνεληθόντας ἱερεῖς ἡ Α. Υ. Πανιερότης καὶ τὸν χαιρετισμὸν τὸν ὁποῖον ἀπηύθυναν κατὰ σειρὰν οἱ παριστάμενοι ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βάνου, τὸ συνέδριον εἰσῆλθε κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ α) καὶ β) μέρους τοῦ καθορισθέντος σκοποῦ καὶ ἐνέκρινεν ὅπως προβῇ εἰς ἀνάλογα διαβήματα ὅπως ἐπιτύχῃ νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα τὸ ὑποβληθισμένον εἰς τὰ Νομοθετικὰ τοῦ Βασιλείου Σώματα πρὸς ψήφισιν καὶ τηρηθῇ τὸ ἀναφαίρετον τοῦτο δικαίωμα τὸ νὰ ἀναγνωρίζεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ρουμανίᾳ ὡς ἐπίσημος τοιαύτη τοῦ Κράτους.

Προσέτι ἀπεφάσισεν ὅπως συνταχθῇ ὑπόμνημα, δι' οὗ νὰ ζητῆται ὅπως διὰ τοῦ νέου Συντάγματος ἀναγνωρισθῇ ἡ αὐτονομία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ δικαίωμα ὅπως αὕτη διευθύνῃ τὰς ἐκκλησιαστικὰς περιουσίας ὑπὸ τὸν ἐλεγχον ὁμῶς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν.

Κατὰ δὲ τὴν Τρίτην ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου

τὴν καὶ τελευταίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν δύο τελευταίων μερῶν τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπεδίωκεν αὐτὸ καὶ ἔκρινεν, ὅτι δέον ὁ θρησκευτικὸς γάμος νὰ ᾖ ὑποχρεωτικὸς καὶ νὰ προηγῆται πάντοτε τοῦ πολιτικοῦ, ὅτι ἡ Κυριακὴ ἀργία δέον νὰ τηρῆται μετὰ τῆς μεγαλυτέρας αὐστηρότητος καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν νὰ διδάσκηται ἐν ἀπάσαις ταῖς σχολαῖς τοῦ Κράτους ὑπὸ κληρικῶν δις τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος.

Ἐν ἰέλαι ἐξέφρασεν εὐχὴν ὅπως τὸ τάχιστον δοθῇ, ὑπὸ τῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας, ἡ προσήκουσα λύσις εἰς τὸ ζήτημα τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν, ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν Παγκληρικῆς ἐνώσεως καὶ ἐνέκρινε καταστατικὸν τῆς Ἐνώσεως ταύτης.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

«Ἡ Νέα Σιών», ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, πληροφορεῖ ὅτι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ὡς ἄνω Ἐκκλησίας λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῇ ἀποφάσεως τῆς Ἐκ[κ]σίας Κων[σταντινουπόλεως] ἔκρινεν ἐγκύρους τὰς Ἀγγλικανικὰς χειροτονίας.

Παραλαμβάνοντες ἐκ τῆς Νέας Σιών παραθέτομεν κατωτέρα τὰς σχετικὰς πληροφορίας.

* *

«Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος τῆς πρεσβυγενοῦς ἐν Σιών Ἐκκλησίας τὴν ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῇ ἀποφάσεως τῆς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἀπὸ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ἐνέθετο εἰς εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Δοσιθέου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου καὶ Ἀρχιμανδρίτου Ἰππολύτου ἀπαρτισθεῖσαν, τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τοῦ ζητήματος. Ταύτης δ' ἐμπεριστατωμένως τὸ ζήτημα μελετήσας καὶ τὴν προσήκουσαν ὑποβαλούσης ἔκθεσιν, δι' ἧς εἰσήγησιν ἐποίησατο, ἵνα καὶ ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν

προέλθῃ εἰς ὀριστικὴν τοῦ ἐγκύρου τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἀναγνώρισιν, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, ὑπὸ τῇ προεδρείᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ὑμῶν καὶ Πατριάρχου, ἐξετάσασα ἐκ πασῶν αὐτοῦ τῶν ἀπόψεων τὸ προκείμενον ζήτημα ἀπεφάνετο γνώμην, ὅτι ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ὁμολογίας χειροτονίαι Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Διακόνων ἔχουσι τὸ αὐτὸ κύρος, ὅπερ ἔχουσι καὶ αἱ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἅτε ὑφισταμένων πάντων τῶν στοιχείων, ἅπερ κρίνονται ἀπαραίτητα ἀπὸ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως πρὸς ἀναγνώρισιν χαρίσματος ἱερωσύνης ἐξ ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξηγγέλθη τηλεγραφικῶς καὶ δι' ἐπιστολῆς εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κανταβρυγίας Σεβασμιώτατον κ. Ράνδαλλ».

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Κατόπιν ἀλοφάσεως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ συστήματος τῆς Πατριαρχικῆς ἐπιχορηγήσεως διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1923 καὶ τὸ παρελθὸν 1922 καὶ αὐξήσεως αὐτῆς εἰς 3000 ὀθωμανικὰς λίρας ἑτησίως, δι' ἐγκυκλίου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας προσκαλοῦνται αἱ Κοινοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως καταβάλωσι τὸ δι' ἕκαστον τῶν ναῶν ὀρισθὲν ποσόν.

Ἡ Μ. Πρωτοσυγκελλία ἀπέλυσε ἑτέρας δύο ἐγκυκλίους δι' ὧν συνιστᾷ ὅπως ἐν ἐκάστη ἐνορίᾳ καταρτισθῶσιν ἐπιτροπαὶ ἐκ κυριῶν ἔργων ἔχουσιν τὴν μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων τῶν ἱερῶν ναῶν συνεννόησιν πρὸς τοποθέτησιν καὶ ἐπίβλεψιν δίσκου ἐν τοῖς νάρθηξι τῶν ἱερῶν ναῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἀδελφῶν ἡμῶν κατὰ τὰς ἀκολουθίας τῆς Μ. Ἑβδομάδος, τὸ προῖόν δὲ τοῦτο παραδοθῇ Αὐτῇ μετὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα συλλέξωσι δὲ καὶ ὧς, ἅτινα θὰ ἀποσταλῶσι καὶ θὰ διανεμηθῶσι διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Π. Κ. Ε. Περιθάψεως προσφύγων κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας εἰς τοὺς διαφόρους προσφυγικοὺς καταυλισμούς.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Μὴ γὰρ οὐκ ἐπιβλέπει τὴν σιένωσιν ὁ Θεός; ἔχει τὴν τροφήν ἐν χερσὶ, καὶ ἀναβάλλεται τὴν δόσιν, ἵνα σου δοκιμάσῃ τὸ βέβαιον.

Μ. Βασιλείου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Α. καὶ Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ.

Ἠγγέλθη ὁ διορισμὸς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας κ. Ἀμβροσίου ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συγκαλουμένη Διορθοδόξῃ Ἐπιτροπῇ.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Γερμανὸς ἀνιγγεῖλε τηλεγραφικῶς τὴν εἰς τὴν ἑδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἄφιξιν καὶ τὴν γενομένην αὐτῷ θερμὴν ὑποδοχὴν.

Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Κατήρτισε Τελεταρχικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ κ. Π. Καραθεοδωρῇ καὶ Ι. Παπαδοπούλου μετὰ τῆς πληρεξουσιότητος, ἵνα προσλάβωσι καὶ ἔξωθεν πρόσωπα καὶ ἐκ τῆς ὑπαλληλίας τῶν Πατριαρχείων καὶ ἀνέθεσαν αὐτῇ τὴν διοργάνωσιν τῶν τῆς τελετῆς.

Ἐψήφισεν ὑπὲρ τῶν ἐν φυλακαῖς ὁμογενῶν τὸ ποσὸν λιρῶν ὁθωμ. 300 καὶ ἀνέθεσε τῇ Μ. Πρωτοσυγκελλίᾳ τὴν διανομὴν αὐτοῦ μεταξὺ αὐτῶν.

Ἀνέθεσαν εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Μητρ. Δυρραχίου, καὶ τοῦ κ. Ν. Φερμάνογλου τὴν διανομὴν εἰς τὰ διάφορα φιланθρωπικὰ Σωματεῖα τοῦ ψηφισθέντος κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν συνήθειαν κονδυλίου βοηθημάτων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα.

Ι. ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

—Ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσίπῳ Πα]χικῷ ναῷ μετὰ τῶν Σεβ. Μητρ]λιτῶν Φιλίππουπόλεως, Ρόδου, Κοριτσᾶς καὶ Δυρραχίου. Τὴν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰς τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν ἐξαπολυθεῖσαν ἵνα ἀναγνωσθῇ εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον, ἀπ' ἁμβωνος ἀνέγνωσεν ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μ. Ἀρχidiaconίας Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ Κοινωνικοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης πρὸς τὸ ἀπειροπληθὲς εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα καὶ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς Μ. Δευτέρας, τῆς Μ. Τρίτης καὶ Μ. Τετάρτης, ὅτε ἐχοροστάτει ἐν τῷ παραθρονίῳ.

Ἐπίσης τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ κατὰ τὴν

θεῖαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης χοροστάτησασα ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Κατὰ δὲ τὴν ἑσπέραν ἐν τῷ ὄρθρῳ τῆς Μ. Παρασκευῆς ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης συμπαραστατομένη ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητρ]λιτῶν Καισαρείας κ. Νικολάου, Νικαίας κ. Βασιλείου, Φιλίππουπόλεως κ. Βενιαμίν, Ρόδου κ. Ἀποστόλου, Κοριτσᾶς κ. Ἰωακείμ, Δυρραχίου κ. Ἰακώβου καὶ Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ. Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Διαθήκης ἀνέγνω ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὰ δὲ ὑπόλοιπα κατὰ σειρὰν οἱ χοροστατοῦντες ἅγιοι ἄρχιερεῖς, οἱ Πανοσιολ: Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Παντελεήμων, Ἀρχιμανδρ. κ. Γερμανὸς Ἀρχιερατικοὶ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ὁ Μ. Ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος δὲ τὸ δωδέκατον ἀνέγνω ὁ Δευτερεύων κ. Χρυσόστομος.

—Χθὲς Μ. Παρασκευὴν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Μ. Ὁρῶν ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν Σεβ. ἁγίων Καισαρείας, Νικαίας, Φιλίππουπόλεως, Κοριτσᾶς, Δυρραχίου καὶ Βελεγράδων, κηρύξασα μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καὶ τὸν θ. λόγον.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς Μ. Παρασκευῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν ὡς ἄνω Σεβ. ἁγίων Ἀρχιερέων, ἐν πλήρει ἀρχιερατικῇ στολῇ, προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μ. Σαββάτου, σήμερον δὲ ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν.

Ἐπισκέψεις

Ὁ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Παντελεήμων, ἐν συνοδείᾳ τοῦ διερχομένου κ. Σπ. Κωνσταντινίδου ἐπεσκέφθη τοὺς ἑορτάζοντας ἐπισήμους ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ διεβίβασε τὰ συγχαρητήρια Αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα παρὰ τοῖς Δυτικοῖς.

—Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα παρ' Ἑβραίοις τὸν Σοφ. Ἀρχιερατὴν ἐπεσκέφθη, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μ. Ἀρχidiaconίας Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος καὶ διεβίβασε τὰ συγχαρητήρια Αὐτῆς.

* * *

—Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Βελιγραδίου καὶ πάσης Σερβίας κ. Δημήτριος διὰ γράμματος αὐτοῦ συνεχάρη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις ἑορταῖς τοῦ Πάσχα.

ΓΝΩΜΑΙ

Πίστις μόνη κρατεῖ τὸ ἀκράτητον· πίστις μόνη κατανοεῖ τὸ ἀθέατον· πίστις μόνη προσπελάζει τῷ ἀπροσπελάστῳ, ὅσον ἐγγωρεῖ καὶ ὅσον ἐνδέχεται.

Γρηγορίου Νύδου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1139

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 4 καὶ ἡμερομην. 24 Ἰανουαρίου 1923 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Μαρίας Σταύρου Ὁρφανίδου (τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη) κατὰ Σταύρου Ὁρφανίδου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Παλτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὐξ. ἀριθ. Πρωτ. 8380 καὶ ἡμερομηνίαν 8 Δεκεμβρίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Ὁρφανίδου (τὸ γένος Ἀποστόλου Ταπούδη) κατὰ Σταύρου Ὁρφανίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου»,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἐννεακόσια ἑξ (906) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ**

1

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Π. Ν. Κεσίσουγλους**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Π. Ν. Κεσίσουγλους

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη
λέραι τουρκ. 2 1/2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος **Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1204.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 101 καὶ ἡμερομην. 7 Νοεμβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Σοφίης Σωτηριάδου Φρυδᾶ, τὸ γένος Νικολαΐδου, καὶ τοῦ Χρήστου Σωτηριάδου ἢ Φρυδᾶ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Παλτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλητῶς,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5571 καὶ ἡμερομην. 6 Σεπτεμβρίου 1922 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Σοφίης Σωτηριάδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου»,

Καταδικάζει τὸν ἐναγομένον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἔξοδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν πενήκοντα ἑξ (1156) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ**

1

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. σ. ὁ ἀναπληρωτὴς
(ὑπογρ.) **Π. Ν. Κεσίσουγλους**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Π. Ν. Κεσίσουγλους

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον
τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

PHANAR
Constantinople.

Ἐν Κ)πόλει τῇ 14 Ἀπριλίου 1923

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΗΜΩΝ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ παρέχων τὰς τελευταίας αὐτοῦ υποθήκας τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις καὶ οἶονεὶ προπαρασκευάζων αὐτοὺς εἰς ὑποδοχὴν τῶν μελλόντων συμβαίνειν ἐπληροφόρησε μὲν ὅτι μετ' οὐ πολὺ δὲν θὰ εἶναι μετ' αὐτῶν, δὲν παρέλιπεν ὅμως νὰ προσθέσῃ ὅτι ὀλίγον χρονικὸν διάστημα θὰ μεσολαβήσῃ μεθ' οὗ καὶ πάλιν θὰ ἴδωσι αὐτόν, «Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με». Τὴν ὑπόσχεσιν δὲ ταύτην ἐκπληρῶν λύσας τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ τριήμερος ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καταγαγὼν τὴν περιφανῆ κατὰ τοῦ θανάτου νίκην καὶ ὤφθη μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, ὡς αἱ ἅγιοι διαμνημονεύουσι Γραφαί, τῇ τε Μαρίᾳ τῇ Μογδαληνῇ καὶ τῇ ἄλλῃ Μαρίᾳ, τοῖς ἑνδεκα μαθηταῖς καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς ἐπαγγειλάμενος αὐτοῖς τὴν αἰωνίαν μεθ' ἡμῶν παρουσίαν αὐτοῦ, «Ἴδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη', 20). Τῆς ἐπαγγελίας ταύτης τοῦ Κυρίου στερεῶς ἐχομένη ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ ταῖς συστάσεσιν τοῦ Δομήτορος αὐτῆς Σωτῆρος Χριστοῦ ἀπ' ἀρχῆς

τῆς συστάσεως αὐτῆς ἀείποτε στοιχοῦσα τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ αὐτὸ τοῦτο ἔνωσιν τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπεξήτησε καὶ μυστηριωδῶς ταύτης ἐπέτυχε διὰ τῆς χάριτος τῶν θεοσυστάτων μυστηρίων. Καὶ ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ παρουσία αὕτη τοῦ Κυρίου καθίσταται ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιτακτικωτέρα, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος, περιδινόμενος καθ' ἡμέραν ἐν τῷ κλύδωνι τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν ζητεῖ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ καὶ αἰσθανόμενος ἑαυτὸν τελείως, ἐγκαταλελειμμένον ζητεῖ ἔρμα ἐφ' οὗ νὰ στηριχθῇ, ἵνα κατευθυνθῇ εἰς λιμένα σωτήριον. Ποθεῖ τὴν ἐπικοινωνίαν ταύτην καὶ ἀπαίτησιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ θεωρεῖ αὐτὴν γνωρίζων ἀσφαλῶς ὅτι ἡ παρ' αὐτῷ παρουσία τοῦ Κυρίου δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν αἰσθημάτων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ παρέχουσα οὐράνιον χαρὰν καὶ γλυκυτάτην παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν καὶ εἰς τὰς μᾶλλον συντετριμμένας καρδίας.

Αἰσθάνεται ἐναργέστατα ὅτι διὰ τῆς ἐν αὐτῷ καὶ παρ' αὐτὸν παρουσίας τοῦ Κυρίου θὰ ἐπιτύχῃ τῆς λύσεως τῶν δυσεπιλύτων τῷ ἀνθρώπῳ αἰνιγμάτων καὶ προβλημάτων, ἐφ' ὅσον μόνον δι' αὐτῆς εἶνε δυνατόν νὰ ἀντικαταστήσῃ ἡ ἀφθαρσία τὴν φθοράν, νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς ὕλης,

καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲν εἶνε ἀπλῶς φαινόμενον πρόσκαιρον ἀλλὰ ὃν μετέχον ἀθανασίας καὶ ἐκπληροῦν ἐν τῷ κόσμῳ ὑψηλὸν τινα προορισμόν. Καὶ ἐνῶ τὸν κόσμον θεωρεῖ ὡς κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶντος, ἐπὶ τὸ ἄγνωστον χωροῦντα καὶ εἰς οὐδὲν ἐλπίζοντα, ἐνῶ ἐκλαμβάνει αὐτὸν ὡς κατοικίαν θρῆνων καὶ ἀπογνώσεως, ἐφ' ὅσον νοεῖται οὗτος ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, τούναντίον ὄντος Αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καθ' ἃ ἐπηγγέλατο, ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν ὁ κόσμος ἀρμονικόν τι ὅλον ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσα ζωὴ εὐρίσκει τὴν ἡθικὴν αὐτῆς ὠφέλειαν καὶ πᾶν ἐν αὐτῷ συμβαῖνον ἔχει μέγα καὶ εὐγενῆ σκοπόν. Ἡ ζωὴ αὐτῷ προσμειδιᾷ καὶ καθίσταται προσφιλεστέρα. Ἀλλ' ἐνῶ τοιαῦτα αἰσθήματα τῷ θρηκεύοντι γεννῶνται, ἡ Γενικὴ ἱστορία οἶονεὶ διαψεύδουσα τοὺς πάντας παρουσιάζει ἐποχὰς, καθ' ἃς ὁ Σωτὴρ φαίνεται τελείως ἐγκαταλιπὼν τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς κατὰ τὴν ὥραν τῶν διωγμῶν, ὡς τοῦτο συνέβη κατὰ τε τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους διωγμοὺς τῆς Ἑκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν πρώτων αἰώνων καὶ τοὺς νεωτέρους τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν ἔτι καὶ νῦν ὅτε ὑπὸ ἐτέρου ἀπειλοῦνται φοβεροῦ πολέμου. Καὶ ὅταν μὲν αἱ εὐαγγελικαὶ ἀρχαὶ ἔμελλον νὰ θριαμβεύσωσιν ἐβλέπομεν ἐγγὺς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Αἴφνης ὁμως τὴν ἡμέραν διεδέχθη ἡ νύξ, ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη καὶ νεφέλαι ζοφεραὶ ἐκώλυσαν τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἴδωσι αὐτόν. Πλὴν ἐκ τῶν γεγονότων τούτων οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ὁ Κύριος δὲν παρίσταται παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς δυστυχίαις αὐτῶν. Διότι καὶ οἱ δύο μαθηταὶ οἱ πορευόμενοι εἰς Ἐμμαοὺς οὐδαμῶς αὐτὸν ἀμέσως ἀνεγνώρισαν εἰ καὶ μετ' αὐτῶν βαδίζων μετὰ συμπαθείας ὠμίλει καὶ διηρμήνευεν αὐτοῖς τὰς ἀγίας Γραφάς. «Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν». (Λουκ. κδ'. 16). Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία ἐγγὺς αὐτῶν ὄντα

τὸν Κύριον ἐξέλαβον ὡς κηπουρόν, οἱ δὲ ἑνδεκα μαθηταὶ «ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν» (Λουκ. κδ'. 37) ὅτε ἐνεφανίσθη αὐτοῖς μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, καὶ ἐδέησε νὰ ἐνισχυθῇ αὐτῶν ἡ πίστις διὰ νὰ ἐννοήσωσι τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Κάλλιστα ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας καὶ ψηλαφήσαντες νὰ ἴδωσιν ὅτι αὐτὸς ἦν, ἀλλ' ἔμεινεν αὐτοῖς ἀόρατος ὁ Κύριος ἕως οὔ ἐνισχυθῇ αὐτῶν ἡ πίστις. Ἐὰν δὲ εἰς ἐγγὺς τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς χρόνους ἀπαιτεῖτο ἰκανὴ πίστις ἵνα καταστῇ ἐπαισθητὴ ἡ παρουσία αὐτοῦ, εἰς χρόνους οἱοί, οἱ σήμερον, οἵτινες πολὺ ἀφίστανται χρονικῶς ἐκείνης ἀπαιτεῖται πολὺ περισσότερα πίστις, ἵνα καταστῇ ἀντιληπτὴ εἰς τοὺς πάσχοντας χριστιανούς ἡ ἐν μέσῳ αὐτῶν παρουσία τοῦ Κυρίου. Ἐφ' ὅσον δὲ ρητῶς ὑπέδειξεν ἐπὶ γῆς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τοὺς πτωχοὺς λέγων «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε» ἀπὸ τινος ἀπόψεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι τότε ἀντιλαμβάνεται ὁ χριστιανὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς ὅταν διακατέχῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθημα εἰλικρινοῦς ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τῆς ὁποίας ἐναργῆς ἐκδήλωσις εἶναι ἡ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀγαθοεργία. Ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἐν μέσῳ ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλῆ θεωρία. Εἶναι γεγονός.

Ἀπὸ αἰώνων οἱ Χριστιανοὶ γνωρίζουσι μίαν δύναμιν μυστηριώδη, ἣτις συγκρατεῖ αὐτοὺς εἰς δυσκόλους στιγμὰς καὶ καθιστᾷ κοινωνοὺς ἐνεργείας, ἣν οὐδαμῶς κέκτινται. Καὶ ἡ δύναμις αὕτη δὲν εἶναι ἄλλη τις ἢ ὑπὸ τοῦ ἐγγὺς ἱσταμένου Σωτῆρος ἡμῶν παρεχομένη διότι δύναμις ἀνθρωπίνην ἔχουσα τὴν προέλευσιν δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τοσοῦτον νὰ παρηγορήσῃ, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τοσοῦτον νὰ ἐμπνεύσῃ δὲν ἠδύνατο τοσοῦτον φιλοσοφικὰς σκέψεις νὰ παραγάγῃ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐπὶ τῶν καθημέραν ἐπ' αὐτοῦ διανοιγομένων πληγῶν. Παρὰ πάντα δὲ τὰ ἀντίξοα, ἅτινα κατ' ἐπανάληψιν πλήττουσι τὸν χρι-

στιανικὸν κόσμον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι καταφανεστέρα ὁσημέραι καθίσταται ἢ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν παρουσία τοῦ Κυρίου. Ἐκδήλωσις αὐτὸ τοῦτο τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος εἶνε ἢ ἀπὸ τινος ἀνδρουμένη τάσις πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν ἢ ὑπὸ διαφόρους ἐκφάνσεις ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐκδηλουμένη. Ἐκδήλωσις ἀκραιφνοῦς χριστιανικοῦ πνεύματος εἶναι τὰ διάφορα ὁμοσπονδιακὰ Συμβούλια τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ διάφορα Συνέδρια τῆς φιλίας τῶν λαῶν διὰ τῶν ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ τὸ κορύφωμα τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ κρατοῦντος τὴν σήμερον χριστιανικοῦ πνεύματος τοῦ διακηρύττοντος τὴν ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίαν τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ Ἀμερικανικὴ φιλανθρωπία, ἥτις ἐκ βεβαίου θανάτου λυτροῦσα χιλιάδας χριστιανικῶν ὑπάρξεων ἀνέλαβε τὸ ἔργον τοῦ Σαμαρείτου καὶ ἐπέδεσε τὰς πληγὰς τοῦ ἡμιθανοῦς τυγχάνοντος χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Ἀνατολῆς. Μεθ' ἡμῶν λοιπὸν ἦν ἔστι καὶ ἔσται ὁ Κύριος ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Διάκονος

Γερμανὸς Γαροφαλίδης

Αἱ Εορταὶ τοῦ Πάσχα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν συλλειτουργούντων Αὐτῇ τῶν Σεβ. Μηλιτῶν Καισαρείας κ. Νικολάου, Νικαίας κ. Βασιλείου, Φιλιππουπόλεως κ. Βενιαμίν, Ρόδου κ. Ἀποστόλου, Κοριτσᾶς κ. Ἰωακείμ, Βάρνης κ. Νικοδήμου, Δυρραχίου κ. Ἰακώβου καὶ Βελεγράδων κ. Ἰωακείμ ἐν μέσῳ ἱκανοῦ ἐκκλησιάσματος. Παρίσταντο ἐν μὲν τῷ ἁγίῳ Βήματι ὁ Σεβ. Μηλίτης Προύσης κ. Κωνσταντῖνος, ἐν δὲ τῷ σωλέᾳ ὁ ἐκ τῶν Συμβούλων ἐντιμὸς κ. Ν. Φερμάνογλους καὶ ὁ ἄρχων Μ. Πρωτέκδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος, ὅστις καὶ ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν προσευχήν.

Μετὰ τῆς συνήθους μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως

ἐτελέσθη καὶ ὁ ἑσπερινὸς τῆς Ἀναστάσεως περὶ ὥραν 10 π. μ. Τῇ ὁρισθείσῃ ὥρᾳ προσήλθον ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰσπανίας μετὰ τῆς κυρίας αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Γάφου, ὁ ναυτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας μετὰ τῆς κυρίας αὐτοῦ καὶ τοῦ Α' γραμμ. κ. Σὼ, ὁ πλοίαρχος τῆς Ἀμερ. φιλακίδος «Σκορπίων» κ. Χάρριγκτων, ὁ ἐνταῦθα Ρῶσος διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος κ. Νεράτωφ, ὁ Α' γραμματεὺς τῆς Σερβικῆς πρεσβείας κ. Λαζάρεβιτς μετὰ τοῦ διερμηνέως κ. Δεκὸκ ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀσθενοῦντος πρεσβευτοῦ τῆς Σερβίας, ὁ Α' καὶ ὁ Β' γραμματεὺς τῆς Ὁλλανδικῆς πρεσβείας ἐκ μέρους τοῦ πρέσβους, γραμματεῖς τῆς Γαλλικῆς Ἀρμοστείας μετὰ τῶν κυριῶν αὐτῶν, ἡ κ. Σαρτέλ, ὁ λοχαγὸς κ. Τουλόρζ ἐκ μέρους τοῦ γάλλου στρατηγοῦ Σαρπὺ, ὁ Α' γραμματεὺς τῆς Πολωνικῆς πρεσβείας κ. Ρουμπίνσκη μετὰ τοῦ συμβούλου κ. Παπαζιάν, ἐκ τῶν Συμβούλων οἱ ἐντιμὸι Ν. Φερμάνογλου, Β. Μυστακίδης, Λ. Καζανόβας καὶ Π. Καραθεοδωρῆ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐταιρείας τῶν τηλεφώνων κ. Δούγκλας Οὐάτ-σον, ἐν Σκωτικῇ στολῇ, πολλὰ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτρ. τῶν Ἀμερικανικῶν Βοηθημάτων, τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφότητος τῶν Νέων, ὁ καθηγητὴς καὶ ἀναπληρωτὴς διευθυντὴς τῆς Ἰ. Θεολογ. Σχολῆς κ. Π. Κομνηνὸς, ὁ Ἐπίτροπος τοῦ Ὁρους Σινᾶ Ἀρχιμ. κ. Νικόδημος, καὶ πλείστοι Ρῶσσοι καὶ Ἀγγλικοὶ κληρικοὶ καὶ ἄλλοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἡμέτεροι καὶ ξένοι, οἵτινες καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Θρόνου.

Ἀκολούθως προσήλθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν διακόνων, ἥτις καὶ ἐνεδύθη τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτῆς στολὴν μετὰ τοῦ σάκκου τῆς Τιβεριάδος, τῶν χορῶν ψαλλόντων ἀργῶς τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

Συμπληρωθείσης τῆς ἀμφιέσεως προσήλθον ἐνδεδυμένοι τὰς ἀρχιερατικὰς αὐτῶν στολὰς οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Καισαρείας, Νικαίας, Φιλιππουπόλεως, Ρόδου, Κορυτσᾶς, Δυρραχίου, Βελεγράδων, ὁ Ρῶσος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Βεσσαραβίας κ. Ἀναστάσιος, μεταξὺ δὲ τῶν Πατριαρχικῶν ἐφημερίων θέσιν ἔλαβε καὶ ὁ πρωθιερεὺς τῆς Σερβικῆς πρεσβείας ἐνδεδυμένος τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ στολὴν.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν πομπῇ κατήλθε διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας εἰς τὸν περίβολον τῶν Πατριαρχείων διήλθε διὰ τῆς ὀπισθίας Πύλης εἰσῆλθε καὶ αὐθις εἰς τὸν περίβολον καὶ εἶτα εἰς τὸν ναόν.

Τῶν ἐπισήμων καταλαβόντων τὰς οἰκείας θέσεις ἐν τῷ Σωλέᾳ ἤρξατο ἡ τελετὴ, καθ' ἣν ἡ ὠρισμένη περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου ἀνεγνώσθη εἰς διαφόρους

γλώσσας, ἤτοι ἑλληνιστὶ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπὸ τοῦ ἱ. Συνθρόνου, τουρκιστὶ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μ. Καισαρείας, λατινιστὶ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μ]του Νικαίας, ἰταλιστὶ ὑπὸ τοῦ Σ. Μ. Ρόδου, γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ Σ. Μ. Δυρραχίου, ἄλβανιστὶ ὑπὸ τοῦ Σ. Μ. Βελεγράδων, ἀπάντων ἱσταμένων ἐν τῷ ἁγίῳ Βήματι, Ρωσσιιστὶ ὑπὸ τοῦ Σ. Ἀρχ. Κισνοβίου, ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ Σ. Αρχιεπισκ Β. Ἀμερικῆς, σερβιστὶ ὑπὸ τοῦ σέρβου πρωθιερέως, ἱσταμένων ἐν τῷ σωλέα, καὶ αὖθις ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ Δευτερέοντος ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος.

Μετὰ τὸ «Καταξίωσον Κύριε» ἡ πομπὴ σχηματισθεῖσα ὡς καὶ πρότερον ἀνῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν

αἴθουσαν τοῦ Θρόνου ἔνθα, γενομένης ἀπολύσεως, ἤρξατο ἡ ὑποβολὴ συγχαρητηρίων καὶ ἡ εἰθισμένη διανομὴ τῶν ὧν, ἥις καὶ ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὡς καὶ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην. Τὴν Δευτέραν μ. μ. ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀντεπεσκέφθη κατ' οἶκον τοὺς ἐν Φαναρίῳ Σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ ἐντιμοτάτους Συμβούλους. τὴν δὲ Τρίτην μ. μ. τοὺς ἐν Πέραν.

Ὡσαύτως ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀντεπεσκέφθησαν πολλοὺς ἐπισήμους ὁμογενεῖς καὶ ξένους, ὃ τε Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Παντελεήμων καὶ ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας κ. Καλλίνικος ὡς καὶ οἱ Πατριαρχικοὶ διάκονοι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην τηλεγραφικῶς καὶ διὰ γραμμάτων συνεχάρησαν οἱ πρόεδροι τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Τσεχοσλοβακίας καὶ Σιναίου, οἱ Σεβασμ. Μητροπολῖται τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ ἄλλοι. Παραθέτομεν κατωτέρω τὰ ἐπισημότερα ἐξ αὐτῶν.

* * *
Βηρυττός 10 Ἀπριλ. 1923.

Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κ. Μελετίῳ

Κων]πολιν

Χαιρετίζομεν Ὑμᾶς γηθοσύνως διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη. Εἴθε ἡ θεία ἀπολύτρωσις νὰ ἀξιώσῃ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ ἄψαλαν τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως ἐορτάσωσι καλλίτερον Πάσχα εἰρηνικὸν, χαρμόσυνον καὶ εὐτυχές.

Ἀντιοχείας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Μακαριώτατῳ Πατριάρχῃ κ. Γρηγορίῳ

Βηρυττὸν

Ἀντασπαζόμενοι ἐν Χριστῷ ἀναστάντι Ὑμετέραν Μακαριότητα εὐχόμεθα ἀπάσῃ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας χαρὰν Ἀναστάσεως.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Βελιγράδιον 14)27 Μαρτίου

Παναγιώτατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε κ. Μελέτιε,

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσεγγιζούσης μεγάλης

ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἱ. Χριστοῦ χαιρετίζω τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ὡς τὸν πλέον ἀγαπητὸν μου ἀδελφόν, ἀσπαζόμενος Αὐτὴν ἀδελφικῶς καὶ προσφωνῶν Αὐτῇ τὸ: Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἐπευχόμενος δὲ Αὐτῇ ὑγείαν καὶ πᾶν ἀγαθὸν διατελῶ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ἀφωσιωμένος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ θεράπων

† Ὁ Πατριάρχης Σερβίας ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Μακαριώτατε καὶ ἁγιώτατε Πατριάρχα Βελιγραδίου κτλ.

Μετ' ἰδιαιτέρας ὅλως χαρᾶς ἐδεξάμεθα τὸν ἐν Χριστῷ ἀναστάντι ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν τῆς Ὑμετέρας λῖαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Μακαριότητος. Ἀνταποδίδομεν τὸν ἀσπασμὸν ἐξ ἴσου θερμῶς ἰναφωνοῦντες «Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος». Ἡ πρὸς ἡμᾶς καὶ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ἐκδηλουμένη συμπάθεια τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐν ἡμέραις θλίψεως ἡμῶν ἀποτελεῖ πηγὴν ἀνεκφράστου παραμυθίας. Δόξη Ὑμῖν καὶ τῷ λαῷ Ὑμῶν ὁ Κύριος πᾶσαν χαρὰν.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αὖθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ περιπτυσσόμενοι Αὐτὴν διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

αἰκγ' Ἀπριλίου ια.

Λευκωσία 8.

**Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τῷ Οἰκουμενικῷ
Πατριάρχῃ κ. Μελετίῳ**

Κων]πολιν

Ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ ἀδελφικὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους.

Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου

**Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου
κ. Κυρίλλῳ**

Λευκωσία

Ἀνταποδίδομεν ἀσπασμὸν ἀναστάσεως εὐχόμενοι Ὑμετέρῳ Μακαριότητι καὶ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου πᾶν δῶρημα τέλειον παρὰ Χριστοῦ ἀναστάντος.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀθῆναι 9 Ἀπριλ. 1923.

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον

Κων]πολιν

Χριστὸς Ἀνέστη. Εὐχὰς ἀδελφικὰς ὑπὲρ ὑγείας Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ εὐσταθίας τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας.

Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Μη]λίτην Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον

Ἀθῆναι

Ἀληθῶς Ἀνέστη. Αὐτὸς δωροῖτο Ὑμετέρα ἀγαπητῇ Σεβασμιότητι καὶ παντὶ τῷ πληρώματι τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας πᾶν δῶρημα τέλειον.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Τύραννα 10 Ἀπριλ. 1923.

Τῇ Α. Θ. Παναγ. τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ

Κων]πολιν

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα λαμβάνω τὸ θάρρος ὅπως παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἵνα, εὐαρεστουμένη δεχθῇ

τὰ βαθύτατα καὶ εὐλαβῇ σέβῃ τῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ τολμῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ δεχθῇ εὐμενῶς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀλβανικοῦ Συμβουλίου εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποστελλομένην Ἐπιτροπὴν διευκολύνουσα αὐτῇ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ
Συμβουλίου τῆς Ἀλβανίας

Α. ΖΟΓΟΥ

11 Ἀπριλίου 1923

Ἐξοχώτατον Α. Ζογού

Πρόεδρον Κυβερνήσεως

Τύραννα

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχὰς Ὑμῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα. Ἀντευχόμεθα Ὑμῖν καὶ τῷ Ἀλβανικῷ λαῷ πᾶσαν εὐτυχίαν. Ἡ ἐρχομένη πρὸς ἡμᾶς Ἐπιτροπὴ Ὁρθοδόξων ἀκουσθήσεται μετὰ πολλῆς εὐμενείας.

Πατριάρχης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ

ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 87)

Πρόσφατα καὶ παλαιότερα θλιβερά γεγονότα ἀπέδειξαν τὸ λίαν ἐπιβλαβὲς τοῦ κρατοῦντος συστήματος, ἐπιβλαβὲς οὐ μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν. Ὅθεν οἱ εὐσεβεῖς πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῆς, οἱ ἀγαπῶντες καὶ τιμῶντες τὴν Ἐκκλησίαν ὥς μὴ ἀρνηθῶσιν εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς διοικητικῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ ἀνασυντάξεως.

Ἀλλὰ βεβαίως διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ διοικητικὴ ἀναδιοργάνωσις αὐτῆς. Ἀπαιτεῖται, πρὸ παντός, παρὰ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς ἀγνὸς καὶ σταθερὸς χα-

ρακτήρ, ζήλος καὶ ἱερὸς ἐνθουσιασμός, πεφωτισμένη ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, πλήρης καὶ ἀπερίσπαστος εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολὴν ἀφοσίωσις.

Ἰδιάζουσα δὲ ὑπάρχει ἀνάγκη ὅπως καταβληθῇ πᾶσα προσοχὴ καὶ μέριμνα περὶ τῆς μορφώσεως καὶ ἐξυψώσεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπεύς συντηρήσεως τοῦ κλήρου. Δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν εὐσεβῇ Ἑλληνικὴν κοινωνίαν δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἴσης πρὸς τὸ τοῦ Κλήρου σοβαρότητος καὶ σπουδαιότητος καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπιλύσεως αὐτοῦ ἐξαρτᾶται, τὸ πλεῖστον, ἡ πραγματικὴ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀνόρθωσις.

Κρίνομεν περιττὸν κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας νὰ εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερείας, ἀλλ' εἶνε προφανὲς ὅτι διὰ Κλήρου ἀνταξίου τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσιν αἱ δυνάμεις αὐτῆς ὡς πρωτίστου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ παράγοντος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ. Ἐξ ἴσου μεγάλη ἐπιβάλλεται μέριμνα περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὅστις δυσάρεστον ἐμφανίζει θέαμα.

Τὸ κύριον ἔδαφος τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶνε βεβαίως ὁ ναὸς, τὸ πρῶτον καὶ κύριον βῆμα αὐτῆς ὁ ἱερὸς αὐβων. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε μόνον θεωρητικὴ ἀλήθεια ἀλλὰ καὶ ζωὴ, ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ εἶνε μόνον κοινωνία λατρείας, ἀπλοῦν τελετουργικὸν σύστημα οὐδὲ νὰ περιορίζηται ἐν τῷ ναῷ, ἀλλ' ἀφ' ἑτηρίαν ἱερὰν αὐτὸν καθιστῶσα νὰ συμπεριλαμβάνῃ πᾶσας τὰς ἀπόψεις τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας, εὐρύτατον διανοίγουσα στάδιον δράσεως ἐν αὐτῇ, ἀγιάζουσα μὲν καὶ διδασκίτουσα καὶ χειραγωγούσα ἀλλὰ καὶ πρωτοστατοῦσα πάσης οὐ μόνον θρησκευτικῆς ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς, γενικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς κινήσεως.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Κρεῖσσον τὸ κατὰ δύναμιν εἰσενεγκεῖν, ἢ τὸ πᾶν ἑλλείπειν· οὐ γὰρ ὁ μὴ δυνηθεὶς, ἀλλ' ὁ μὴ βουλευθεὶς ὑπαίτιος.

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΙΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΣΩΜΑΣΙ

Ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον ὁλόκληρον τὸν Ὀρθόδοξον τῆς Ρουμανίας κόσμον συνετάραξε τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Βρατιάνου ὑποβληθὲν πρὸς ψήφισιν εἰς τὰ Νομοθετικὰ Σώματα νέον Σύνταγμα, καθ' ὃ, τὸ σχετικὸν πρὸ τὴν ἐν τῷ Κράτει θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας 21ον ἄρθρον τοῦ παλαιοῦ τοιούτου, ἐτροποποιεῖτο καὶ κατὰ τὸ νέον, αὕτη ἀπὸ κυριάρχου κατετάσσετο πρώτη μεταξὺ ἴσων, τῶν λοιπῶν ὁμολογιῶν, καίτοι ἡ μὲν Ὀρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ περὶ τὰ 13 ἑκατομμύρια πιστῶν, ἡ τῶν Οὐνιτῶν 1300000 μεθ' ἑνὸς Μητροπολίτου, τριῶν Ἐπισκόπων καὶ δύο τιτουλαρίων τοιούτων (ἀρχιερέων), ἡ δὲ τῶν Καθολικῶν 1200000 μετὰ τριῶν Ἐπισκοπῶν.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἐξήγειρε τοὺς ὀρθοδόξους, οἵτινες διὰ διαφόρων μέσων προσεπάθησαν νὰ τηρήσωσιν ἀμείωτα τὰ δίκαια καὶ τὸ κῦρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Ἐν τῇ Βουλῇ εὔρε τὸ νομοσχέδιον μεταξὺ ἄλλων ἰδίᾳ σφοδρότατον πολέμιον τὸν ἐπιφανῆ καθηγητὴν τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βουκουρεστίου καὶ πολιτευτὴν κ. Ν. Γιόργκαν, ὅστις ὑπερημύνθη ἀποτελεσματικῶς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συζήτησις διεξήχθη ἀσυγκρίτως διεξοδικώτερον λαβόντων τὸν λόγον σχεδὸν ἀπάντων τῶν Γερουσιαστῶν Μητροπολιτῶν, Ἐπισκόπων καὶ ἱερέων Ὀρθοδόξων, Οὐνιτῶν καὶ Καθολικῶν, ὑποσηριζάντων τὴν ἀποψιν αὐτῶν δι' ἀγορεύσεων, ὧν τὰς σπουδαιότερας προσεχῶς στέλλω ἐν μεταφράσει. Ἐκ τούτων ἰδίᾳ ἡ τοῦ Πριμάτου τῆς Ρουμανίας συνεκίνησε βαθύτατα μέχρι δεκρῶν τὴν παμψηφίαν σχεδὸν τῶν γερουσιαστῶν, οἵτινες ἐν τέλει ἀπορρίψαντες τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ νομοσχεδίου ἐψήφισαν τὰ ἑξῆς:

Α') Ἡ Ὁρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία εἶναι κυρίαρχος Ἐκκλησία τοῦ Κράτους (Biserikâ dominantă) ἡ δὲ τῶν Οὐνιτῶν κέκτηται προτε-
ραιότητα μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὁμολογιῶν (de in-
tâietate).

Β') Αἱ μέχρι τοῦδε δι' ἰδίων ὀργανικῶν νόμων διοικούμεναι ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι τοῦ παλαιοῦ βασιλείου, Τρανσυλβανίας, Βουκοβίνης καὶ Βεσσαραβίας ἐνούμεναι θὰ διοικῶνται διὰ κοι-
νὸν ὀργανισμόν.

Γ') Ἡ Ρουμανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κα-
θίσταται αὐτόνομος, μὴ δικαιουμένου τοῦ Κρά-
τους νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς,
διεξαγομένης συνεργασίας κλήρου καὶ λαοῦ.

Ἡ ψήφισις τούτων θεωρεῖται, καὶ δικαίως, ὡς ὅλων ὡς σχεδὸν ἀπροσδόκητος θρίαμβος τῆς Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀσμενέ-
στατά μοι ἐτόνισε σήμερον καὶ ἡ Α. Τ. Π. ὁ
Πριμὰτος τῆς Ρουμανίας.

Ἐν Βουκουρεστίῳ τῇ 26ῃ Μαρτίου 1923.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης

Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Ἑλλην. Κοινότητος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Παν. Μητρ[η]λίτης Μιτυλήνης κ. Κύριλλος ἀφίκε-
το εἰς τὴν ἑδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τῷ Σαββάτῳ
τοῦ Λαζάρου.

—Ὁ Παν. Μητρ[η]λίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἰω-
ακεῖμ εὐχαριστεῖ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν γενομένην
μετάθεσιν αὐτοῦ.

—Ἀφίκετο ἐξ Ἀλβανίας ἑπταμελὴς ἐπιτροπὴ ἀπο-
τελουμένη ἐκ τῶν Αἰδεσιμ. ἱερέων Βασιλείου Μάρκου
καὶ Χαραλ. Τάρκα, τῶν κυρίων Δημητρίου Κατσίμ-
πρα βουλευτοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ Πρεμετῆς, Τά-
κη Κύρκα βουλευτοῦ Κοριτσᾶς, Βασιλ. Ραφαήλ Ἀβρα-
άμ δημάρχου Κοριτσᾶς, Θωμᾶ Ὁρολογᾶ δικηγόρου,
καὶ Θεοδόσ. Χαβιάρη διευθυντοῦ Σχολῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐπισκεφθεῖσα σήμερον τὴν Α. Θ.
Παναγιότητα, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀλβανι-
κοῦ Ζητήματος ἐκ Συνοδικῶν ἐπιτροπῆς, ὑπέβαλε τὰ
σέβη αὐτῆς καὶ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξων χριστι-
ανῶν καὶ ἀντήλλαξε σχετικὰ περὶ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ
ἐκκλησιῶν πραγμάτων. Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν διαρύθ-
μισιν αὐτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κανονικῆς τάξεως.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1558

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 104 καὶ ἡμερομ.
5 Δεκεμβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δι-
καστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης με-
ταξὺ τῆς Κατίνης Ι. Καραδήμου, τὸ γένος Βασιλείου
Νούση, κατὰ Ἰωάννου Καραδήμου),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207
τῶν Παλ[η]κῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον
παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6655 καὶ ἡμερομην.
4 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Κα-
τίνης Ι. Καραδήμου (τὸ γένος Βασιλείου Νούση) κατὰ
Ἰωάννου Καραδήμου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὐξ. ἀριθ. Πρωτ. 6655 καὶ ἡμερο-
μηνίαν 4 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν
τῆς Κατίνης Ι. Καραδήμου (τὸ γένος Βασιλείου Νούση)
κατὰ Ἰωάννου Καραδήμου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδε-
δειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφι-
στάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς
παρούσης ἀποφάσεως εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς
τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς
Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ
τὰ δικαστικὰ ἐξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως
καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα
εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν τριάκοντα ἑξ (ἀρ. 1136) προ-
καταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωακεῖμ

2

Ὁ Α'. Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) Π. Ν. Κεσίσογλους

ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Π. Ν. Κεσίσογλους

Ἐν τοῖς Παλ[η]χείοις τῇ 13 Μαρτίου 1923.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη
λέραι τουρκ. 2 1/2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 42, ἀριθ. Πρωτ. 2919 καὶ ἡμερομηνίαν 19 Μαρτίου 1923 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί καὶ ἐκκλητῶς,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2904 καὶ ἡμερομην. 20 παρελθόντος Ιανουαρίου ἀγωγὴν τῆς Κλειοῦς συζύγου Σωκράτους Δαμιανίδου (γένος Χατζησταύρου) κατὰ Σωκράτους Δαμιανίδου ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι τὰ δικαστικά τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τὴν δικηγορικὴν κατὰ νόμον ἀμοιβὴν

Διατάσσει τὴν τρις συνεχῶς δημοσιευσὶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Τὰ μέλη

2

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

Ὁ Γραμματεὺς (ὑπ.) Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος τῇ 20 Μαρτίου 1923.

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 43, ἀριθ. πρωτ. 2897 καὶ ἡμερομ. 19 Μαρτίου 1923 ἐρήμην ἀποφάσεως

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Γεωργίου Βρετοπούλου κατὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας τὸ γένος Μπρίντζι, ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικήσασα καὶ ἡττηθείσα τὰ δικαστικά τέλη τῆς δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἐκατὸν προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Διατάσσει τὴν δημοσιευσὶν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τρις συνεχῶς διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

Τὰ μέλη

1

Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, 22 Μαρτίου 1923

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2317

Καλεῖται ὁ Τακτὸς Τσεγκελιάν, Ἀρμένιος, τέως κάτοικος Βουλγαρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκηδόνι Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀγγελικῆς τὸ γένος Μπογὸς Σολακιάν, ὀρθοδόξου, ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανισθεὶς δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται τρις κατὰ συνέχειαν ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἐφημερίδι «Ἑκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Χαλκηδόνι, 12 Μαρτίου 1923.

1

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

(ὑπ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερὸν.

(ὑπογρ.) Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

PHANAR

Constantinople.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Τὸν Πατριάρχ. Τὸν Γραφεῖον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΓ'
ΑΡΙΘ. 14

Ἐν Κ)πόλει τῇ 21 Ἀπριλίου 1923

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙ ΤΗ
ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Γυνή, ἡ ὁποία μὲ πόνους γεννᾷ τὸν ἄνθρωπον, μὲ ἀφοσίωσιν δὲ περιλάλητον γαλουχεῖ καὶ ἀνατρέφει αὐτὸν ὡς παιδίον, ἡ ὁποία περιβάλλει αὐτὸν μὲ στοργὴν ὡς νεανίαν καὶ ἐνισχύει ὡς ἄνδρα εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ καθημερινοῦ βίου, αὕτη ἡ ὁποία παραμυθεῖ αὐτὸν εἰς τὰς ἀποτυχίας του, καὶ δαπανᾷ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας της, περιθάλλουσα τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας, τοὺς ταλαιπωρουμένους καὶ γέροντας, καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀποθνήσκοντος, ἄγει αὖριον, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, τὴν τιμητικὴν αὐτῆς ἑορτήν.

Ἡ Γυνή, ἡ ὁποία ἐδέχθη τὸν κρῖνον ἀπὸ τὸν ἄγγελον καὶ ἐγέννησε τὸν Χριστόν, αὕτη ἡ ὁποία παρέστη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Κανᾷ γάμον καὶ ἤκουσε παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ τοὺς ὑψηλοὺς ἐκείνους περὶ Θεοῦ καὶ θείας λατρείας λόγους, ἡ Γυνή ἥτις ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα, καὶ ἔχυσε μαζὶ μὲ τὰ δάκρυά της τὸ πολύτιμον μῦρον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου, τοὺς ὁποίους ἀπέμαξε κατόπιν μὲ

τοὺς βοστρύχους τῆς κεφαλῆς της, αὕτη ἡ ὁποία μόνη μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς συνώδευσε εἰς τὸν βράχον τοῦ Γολγοθᾶ τὸν Σωτῆρα, καὶ ἔρρανε ἐσπέρας καὶ πρωὶ μὲ ἄνθη ἔαρινά τὸν τάφον αὐτοῦ, ἡ Γυνή εἰς τὴν ὁποίαν ἐφανερώθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἀνάστασίν του καὶ ἀπηύθυνε τὴν ὠραίαν ἐκείνην πρόσρησιν: «Μαρία!», κατέλαβε διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξέχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν.

Ἡ Γυνή, τῆς ὁποίας χαρακτηριστικαὶ ιδιότητες εἶναι ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀφοσίωσις, ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ αὐτοθυσία, ἐὰν ὑστερῇ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ὁρμὴν, ἀναμφισβητήτως ὑπερέχει αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἠθικῆς, τῶν ὁποίων τὸ πλήρωμα εἶναι ἡ Ἀγάπη.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Χριστιανισμὸς, ὁ ὁποῖος ὡς ὕψιστον ἐπὶ Γῆς ἡρωϊσμὸν ἐκήρυξε τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἀγνείαν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν, τὴν αὐταπάνησιν καὶ τὴν παθητικὴν δύναμιν τοῦ Μαρτυρίου, ἐτίμησε τόσον πολὺ τὴν γυναῖκα.

Ὅποιον κάλλος θρησκευτικῆς ζωῆς, ὁποίαν δύναμιν καὶ ἔκφρασιν ἡθικοῦ μεγαλείου ἀποπνέουσιν ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ὠραῖαι σκηναὶ τῶν γυναικῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ὅλης ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου φαίνεται ὅτι ἡ Γυνή

περισσότερον ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Θεανθρώπου, διότι ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εὗρεν ἄφεςιν πολλήν, διότι ἠγάπησε πολύ.

Ἀντανεκλῶσα δὲ εἰς τὸ περιβάλλον της ὅλην τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ἠθικῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ὅλου ἐσωτερικοῦ της κόσμου, ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος τὴν βαθυτέραν ἐξανθρωπιστικὴν αὐτῆς ἐπίδρασιν, ὅποιαν δὲν κατορθώνει οὔτε ἡ Φιλοσοφία οὔτε ἡ Τέχνη, οὔτε τὸ Σχολεῖον οὔτε ἡ Πολιτεία, ἐξασκεῖ δὲ αὐτὴν οὐχὶ διὰ βιβλίων οὔτε διὰ κηρυγμάτων, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνέκφραστον αὐτῆς χάριν, περὶ τῆς ὁποίας δύνανται νὰ ὁμιλήσωσι τόσον οἱ σύζυγοι ὅσον καὶ οἱ πατέρες, τόσον οἱ υἱοὶ ὅσον καὶ οἱ ἀδελφοί.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἔχουσιν ἐξάρα οὐ μόνον αἱ φιλολογίαι ὅλων τῶν Ἑθνῶν καὶ ὅλων τῶν χρόνων, αἱ παροιμίαι, τὰ δημώδη ᾄσματα, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες ἀσχοληθέντες σοβαρῶς μὲ τὴν ἔρευναν τοῦ ψυχικοῦ βίου τῆς Γυναικὸς ὁμιλοῦσι μετὰ θαυμασμοῦ περὶ τῆς ψυχολογικῆς καὶ τῆς ὅλης αὐτῆς συνθέσεως καὶ ἀξίας.

Διάκονος Δωρόθεος Γεωργιάδης
Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ

Γυναῖκα ἀνδρεῖαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη.

— Ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον.

— Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ ἠὺφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις.

— Τὸ στόμα δὲ ἀνοίγει σοφῶς καὶ νομοθέσμως.

— Ἡ ἐλεημοσύνη αὐτῆς ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐπλούτησαν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν.

— Ψευδεῖς ἀρέσκειαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικὸς, γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω.

— Σοφαὶ γυναῖκες φκοδόμησαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέστρεψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς.

(Παροιμίαι Σολομῶντος)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Η ΕΣΘΟΝΙΑ

Μεταξὺ τῆς Φινλανδίας πρὸς βορρᾶν καὶ τῆς Λεττονίας πρὸς νότον εὗρηται ἡ ἀνεξάρτητος δημοκρατία τῆς Ἑσθονίας. Ἡ Ἑσθονία, ἀποτελοῦσα καὶ αὐτὴ μέρος τοῦ ρωσσικοῦ Κυβερνείου τῆς Λιβονίας, ἅμα τῇ καταλύσει τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ρωσσίας ὡς ἀνεξάρτητον κράτος. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, 300,000 μπολσεβικικοῦ στρατοῦ, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν πληρωμάτων τοῦ ἐν τῷ λιμένι τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑσθονίας Ρεβάλης ναυλοχοῦντος ρωσσικοῦ στόλου, κατέλυνον τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑσθονίας, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου γερμανικὸς στρατὸς εἰσέβαλε πρὸς κατάληψιν αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ Ἑσθονοὶ δὲν ἀπηλπίσθησαν· ἐβελοντικὰ σώματα ἀπαρτίσαντα βαθμιαίως στρατὸν ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν βοηθούμενον καὶ ὑπὸ Φινλανδῶν ἐθελοντῶν συνέτάχθησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ ἐξώσωσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἐπιδρομεῖς ἐκ τῆς χώρας· ἡ δὲ σοβιετικὴ κυβέρνησις κατιδοῦσα τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς πρὸς καθυπόταξιν τῆς Ἑσθονίας, ἀνεγνώρισε μετὰ τριετὴ πάλιν τῷ 1920 τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς, ὅπερ ἔπραξε καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν· τῷ δὲ 1921 συνδιάσκεψις τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν Βαλτικῶν Κρατῶν κατέληξεν εἰς οἰκονομικὴν μετ' αὐτῶν συνεννόησιν, ἐνῶ ἐτέρα τοιαύτη, ἐν Βαρσοβίᾳ συνελθοῦσα τῷ 1922, ἐδημιούργησε καὶ πολιτικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ Πολωνίας, Λεττονίας, Ἑσθονίας καὶ Φινλανδίας. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος ἐπατάχθη καὶ ἐξεμηδενίσθη ἐν Ἑσθονίᾳ ὁ κομμουνισμός.

Οἱ Ἑσθονοὶ εἰσὶ Φοινικῆς καταγωγῆς καὶ συνεπῶς ὁμαίμονες τῶν Φινλανδῶν καὶ Οὐγγρων. Ἡ Ἑσθονία ἀριθμεῖ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον κατοίκων ἐξ ὧν 1,365,000 Ἑσθονοί, οἱ δὲ λοιποὶ 135 χιλιάδες εἰσὶ Γερμανοί, Ρῶσ-

σοι, Σουηδοί, Ἑβραῖοι καὶ Λέττονες. Χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς προοδευτικότητος τῶν κατοίκων τῆς εἶναι ὅτι ἐν Ἑσθονίᾳ δὲν ὑπάρχουσιν ἀναλφάβητοι· ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν ἐν τῷ περιωνύμῳ Πανεπιστημίῳ αὐτῆς τῆς Δορπάτης (Tartu) ἐξεπροσώπει 1000 φοιτητὰς ἐπὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων, ἐνῶ ἐν τῇ λοιπῇ Ρωσσίᾳ ἡ ἀναλογία αὕτη ἀνήρχετο μόνον εἰς 150.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία διεδόθη τὸ πρῶτον καθὰ καὶ ἐν τῇ ὁμόρῳ Λεττονίᾳ ὑπὸ Ἑλλήνων κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως· ἀπὸ τοῦ ΙΒ. ὁμῶς αἰῶνος, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ γερμανικοῦ Τευτονικοῦ τάγματος, οἱ Ἑσθονοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ δὲ τὴν Μεταρρύθμισιν ἡσπάσθησαν κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τὸν Λουθηρανισμόν. Παρέμειναν ὁμῶς ἐν τῇ χώρᾳ ἱκαναὶ χιλιάδες Ὁρθοδόξων ὑπὸ ἀρχιεπίσκοπον ἐπικοινωνήσαντα ἐπ' ἐσχάτων μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς καὶ ἀρκετοὶ καθολικοί.

Ἐν Ἑσθονίᾳ, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Βαλτικῆς ἐφηρμόσθησαν εἰλικρινῶς αἱ περὶ μειονοτήτων προστατευτικαὶ διατάξεις τῶν Σουηθικῶν Βερσαλλιῶν, ἀγίου Γερμανοῦ, Τριανὸν καὶ Νεϋλλί (Neuilly) Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ἀποτελούσας νόμον θεμελιώδη ἀναλλοίωτον καὶ ἀμετάτρεπτον ἐκάστου Κράτους.

α'.) Ἐξασφαλίζεται ἡ πλήρης καὶ ἀκεραία προστασία τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων τῶν κατοίκων ἄνευ διακρίσεως γεννήσεως, ἐθνικότητος, γλώσσης, φυλῆς καὶ θρησκείας.

β'.) Ἀπαντες οἱ εἰς τὰς μειονότητας ἀνήκοντες πολῖται θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως ἐνασκήσεως πάσης θρησκείας μὴ ἀντικειμένης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ τὰ χρηστὰ ἥθη.

γ'.) Ἀπαντες οἱ εἰς τὰς μειονότητας ἀνήκοντες πολῖται θὰ ἀπολαύωσι τῶν αὐτῶν πολιτικῶν καὶ ἀστικῶν δικαιωμάτων ἄνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκείας, καὶ θὰ γίνωνται δέκτοί εἰς πάσας τὰς δημοσίας θέσεις, βαθμοὺς καὶ ἀξιώματα.

δ'.) Οὐδεὶς περιορισμὸς τεθήσεται ὡς πρὸς τὴν ἐλευθέραν χρήσιν οἵασδήποτε γλώσσης ἐν ταῖς σχολαῖς, τῇ θρησκείᾳ, τῷ τύπῳ καὶ ταῖς δημοσιεύσεσι παντὸς εἴδους, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐν ταῖς δημοσίαις συναθροίσεσι.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων ἀπορρέουσι 1) Τὸ δίκαιον τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων τοῦ ιδρύειν, διευθύνειν καὶ διοικεῖν ἰδίᾳ δαπάνῃ ιδρύματα φιλανθρωπικὰ, θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικὰ, ἐκπαιδευτικὰ μετὰ τῆς ἐλευθέρως χρήσεως τῆς ἰδίας γλώσσης. 2) Ἐν αἷς πόλεσι καὶ κόμαις ὑπάρχει σημαντικὸς ἀριθμὸς μειονοτήτων, ἡ Κυβέρνησις θὰ παρέχῃ πᾶσαν εὐκολίαν πρὸς διδασκαλίαν ἐν ταῖς δημοτικαῖς σχολαῖς τῆς μητρικῆς γλώσσης, διδασκομένης ἐν ταυτῷ ὑποχρεωτικῶς καὶ τῆς γλώσσης τοῦ Κράτους, παρεχομένων ἅμα ἀναλόγων ἐπιδομάτων ἐκ τῶν καθωρισμένων ὑπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, τῶν δημαρχιῶν καὶ ἄλλων διαχειρίσεων πρὸς ἐκπαιδευτικούς, φιλανθρωπικοὺς καὶ θρησκευτικούς σκοπούς.

Αἱ διατάξεις αὗται ἐφηρμόσθησαν ὡς ἀνεγράψαμεν εἰς τὰ Βαλτικὰ Κράτη, ἐσχάτως δὲ ἐψηφίσθη ἐν Λιθουανίᾳ καὶ ὁ συνταγματικὸς νόμος περὶ ἐθνικῆς αὐτονομίας τῶν Ἑβραίων. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς μικροδιαφορὰς τινὰς περὶ μειονοτήτων αὗται καθορισθήσονται προσεχῶς ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ἐν Ἑσθονίᾳ λειτουργοῦσι **δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως** πολυπληθεῖς σχολαὶ τῆς πρώτης καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἐν αἷς παρέχεται ἡ παιδείσις εἰς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν ἐκάστης μειονότητος. Κατὰ τὰς δημοσιευθείσας δὲ ἐπισήμους στατιστικὰς ὑφίστανται ἐθνικαὶ σχολαὶ δι' ἐκάστην ἐθνικότητα κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν:

Δημοτικὴ ἐκπαίδευσις

Διὰ τοὺς Ἑσθονας	μία σχολὴ ἐπὶ	881 κατ.
» » Ρώσους	» » »	870 »
» » Λέττονας	» » »	1411 »
» » Σουηδοὺς	» » »	449 »
» » Ἑβραίους	» » »	2500 »
» » Γερμανοὺς	» » »	2660 »

Μέση ἐκπαίδευσις

Διὰ τοὺς Ἑσθονας μία σχολὴ ἐπὶ 19376 κατ.

» » Ρώσους » » » 5479 »

» » Γερμανοὺς » » » 1066 »

» » Λέττονας » » » 8465 »

Κατὰ τάξεις δὲ σχολικὰς ἀναλογοῦσιν ἐπὶ 1000 κατοίκων.

Διὰ τοὺς Ἑσθονας τάξεις 4, 8.

Διὰ τοὺς Ρώσους τάξεις 8, 3.

Διὰ τοὺς Λέττονας τάξεις 4.

Διὰ τοὺς Σουηδοὺς τάξεις 8.

Διὰ τοὺς Ἑβραίους τάξεις 1, 8.

Διὰ τοὺς Γερμανοὺς τάξεις 11, 2.

Τέλος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δαπάνης στοι-
χίζουσιν εἰς τὸ Κράτος κατὰ τὸ παρὸν σχο-
λικὸν ἔτος.

Ἐκαστος μαθητ. Ἑσθονὸς 341 μάρκ. Ἑσθονικὰ

» » Γερμανὸς 593 » »

» » Ρώσος 350 » »

» » Λέττων 344 » »

» » Σουηδὸς 300 » »

» » Ἑβραῖος 580 » »

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑσθονίας ἰδρύθη
γαλλικὸν Λύκειον, ἐν Δορπάτῃ δὲ παρὰ τὸ πα-
νεπιστήμιον ἰδρύθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ
γαλλικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Ἑσθονίας, ἀναγνω-
ρισθὲν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ὁποίου τὰ
μέλη θὰ ᾧτι μόνον καθηγῆται καὶ φοιτηταί.
Σκοπὸς τοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι ἡ διάδοσις τῶν
γαλλικῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ,
διαιρεῖται δὲ τοῦτο εἰς τμήματα ἱατρικῆς, δι-
καίου, φυσικῶν ἐπιστημῶν, παιδαγωγίας καὶ
θεολογίας.

Τὸ περιώνυμον Πανεπιστήμιον τῆς Δορπά-
της ἐπανέλαβε μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑ-
σθονίας τὴν φιλολογικὴν αὐτοῦ δράσιν δημο-
σιεῦσαν ἐν δυσὶ τόμοις τὰ acta et commenta-
tiones universitatis Dörpatensis. Ἐν τῷ δευ-
τέρῳ τόμῳ ἀπαντᾷ ἐκτενὴς μονογραφία περὶ
τῶν συγγραμμάτων τοῦ Προυδεντίου.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἔλαβε χώραν καὶ Διάσκε-
ψις μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιεπισκόπων Φιν-
λανδίας, Λιθουανίας, Ἑσθονίας, Λεττονίας, μὴ κα-
ταλήξασα ὁμως εἰς συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ

ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 104 καὶ τέλος)

Δέον δὲ νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ
δράσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς
ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη.
Διότι ζωτικώτατα παρουσιάζει καὶ σοβαρώτατα
ζητήματα ἡ σύγχρονος ζωὴ, ἅτινα ἀνάγκη νὰ
μὴ ἀγνοῇ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ρυθ-
μίσῃ διὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, μεταγγίζου-
σα αὐτὰς εἰς τὴν ζωὴν. Πρὸς τοιοῦτον δὲ συγ-
χρονισμόν τῆς δράσεως αὐτῆς, ἐπιβάλλεται ἡ
ἀναθεώρησις τῶν τρόπων τῆς ἐνεργείας τῆς Ἐκ-
κλησίας καὶ τῆς καθόλου θρησκευτικῆς ζωῆς,
κατὰ τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου, «ἐγενόμην τοῖς Ἰου-
δαίοις ὡς Ἰουδαῖος ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω·
τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον..... ἵνα τοὺς ὑπὸ
νόμον κερδήσω· τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος... ἵνα
κερδήσω ἀνόμους· ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς
ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι
γέγονα τὰ πάντα ἵνα πάντως τινὰς σώσω» (Α'.
Κορ. 9, 20-22).

Πᾶς λειταυργὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ πνευμα-
τικὸς ποιμὴν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὡς ἀκριδέστατον
γνώμονα τοὺς λόγους τούτους καὶ τὸ παρά-
δειγμα τοῦ θεσπεσίου Ἀποστόλου, οὔτινος τὸ
μεγαλήγορον κήρυγμα ἀντήχησέ ποτε ἐν Ἀθή-
ναις καὶ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, νὰ πράττῃ δὲ πᾶν τὸ
ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ ὅπως ἀνταποκρίνηται πρὸς
τὰς πραγματικὰς πνευματικὰς, ἀνάγκας τῆς
σύγχρονου ζωῆς καὶ προσαρμόζῃ αὐτὴν πρὸς
τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων εἶνε παρήγορος ἡ ὑ-
πὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σύμπαντος
σχεδὸν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου θερμὴ συνη-
γορία. Ἐντονωτέρα δὲ ὑπῆρξεν, ὡς ἦτο ἀκό-
λουθον καὶ θερμότερα ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ φωνὴ τῶν
ὀρθοδόξων. Ἀλλὰ παρίσταται ἀνάγκη ὅπως ἐπι-
διωχθῇ ἡ στενὴ συνένωσις καὶ συνεργασία πα-
σῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν γενικοῖς

ζητήμασιν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς ὑπὸ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐκκλησίας.

Πλεῖστα τοιαῦτα ζητήματα ὑφίστανται σήμερον, ὧν ἡ λύσις ἐξαρτᾶται ἐκ τακτικῶν Συνοδικῶν Διασκέψεων ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἑκκλησιῶν. Ζητοῦντες δὲ τὴν ἑνῶσιν τῶν λοιπῶν Ἑκκλησιῶν καὶ Χριστιανικῶν Κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας, δεόν, πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἐνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων Αὐτοκεφάλων Ἑκκλησιῶν, τὸν συντονισμόν τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἑκκλησίας καὶ Χριστιανικὰς Κοινότητας.

Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶνε ἀναγκαῖα προϋπόθεσις ἢ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἑνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἑνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε, δύναται νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τελείαν ἑνωσιν τὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην.

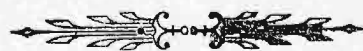
Ὅλως διάφορος ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ ὁψις τοῦ κόσμου, ἐὰν ἐπεκράτει ἐν αὐτῷ τὸ ἀληθές καὶ γνήσιον τοῦ Χριστιανισμοῦ πνεῦμα καὶ μερικώτερον ὅλως διάφορος τῆς παρουσίας ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐὰν ἐπεκράτουν ἐν αὐτῇ αἱ θεῖαι καὶ σωτήριαι ἀρχαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὐδεμία δὲ ἄλλη δύναμις πνευματικὴ ἐκτὸς τῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ σώσῃ καὶ ἀνορθώσῃ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν κόσμον.

Ὅθεν καθῆκον παντὸς λειτουργοῦ τῆς Ἑκκλησίας εἶνε ἡ παντὶ τρόπῳ μετάδοσις καὶ ἐφαρμογὴ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς, τῆς Κοινωνίας, διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Δι' αὐτῶν δύναται νὰ καταστῇ ἡ ζωὴ ὄντως χριστιανικὴ, νὰ ἐξαγιασθῇ, νὰ ἐξυψωθῇ ἠθικῶς τὸ ἄτομον καὶ ἡ οἰκογένεια, ν' ἀναθάλλωσιν αἱ μεγάλαι ἀρεταί, αἵτινες κοσμοῦσι

τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν καὶ προάγουσιν αὐτήν.

Σελτὴ τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱεραρχία, ἀγαπητοὶ συμποίμενες, πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον καθόλου, πρὸς τοὺς λειτουργοὺς καὶ διακόνους «τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης» (Β. Κορ. 13, 12) τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὁ εὐσεβὴς τῆς Ἑλλάδος λαὸς ἔχει μετ' ἀγωνίας ἐστραμμένα τὰ βλέμματα. Παρ' ἡμῶν ἀπεκδέχεται τὴν ἐν αὐτῷ ἀποκατάστασιν τῆς φυγαδευθείσης, δυστυχῶς, εἰρήνης, τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανσιν τῆς κοινωνίας, τὴν θεραπείαν μυρίων πνευματικῶν αὐτῆς ἀναγκῶν. Κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου τὸ ἐξ ἡμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων καὶ ἐν ἑαυτοῖς εἰρηνεύοντες (Ρωμ. 12, 18 Α'. Θεσσαλ. 5, 13) «τὰ τῆς εἰρήνης διώκομεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους» (Ρωμ. 14, 19). Τὰ ἡμέτερα ἔργα, ὡς καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὰ «ἐκ Θεοῦ καὶ κατενώπιον Θεοῦ» τελούμενα δεόν νὰ φέρωσι τὴν σφραγίδα τῆς ἱερότητος ὑφ' οἵανδ ὅποτε μορφήν κἂν ἐκδηλοῦνται καὶ εἰς οἵανδ ὅποτε λεπτομέρειαν τῆς ζωῆς κἂν ἀναφέρονται.

Ἐξαρθῶμεν εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ὕψος, εἰς ὃ καθώρισε τὴν Ἑκκλησίαν ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς ἵνα συνεξυψώσωμεν τὸν Κλῆρον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Λαοῦ καὶ καταστήσωμεν αὐτὸν τῆς ἀγιωτάτης μὲν Ἑκκλησίας ἀντάξιον, ἱκανὸν δὲ, διὰ πνευματικῆς, καὶ ἠθικῆς δράσεως, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν μεγάλην θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν κρίσιν, ἣν ἡ κοινωνία διέρχεται. Δεσθῶμεν τοῦ Ὑψίστου ὅπως φωτίζῃ καὶ ἐνισχύῃ πάντας ἡμᾶς.

ΓΝΩΜΑΙ

Εἰ γὰρ γυμνὴ προέκειτο ἡ κακία τῷ βίῳ, καὶ μήτινι καλοῦ φαντασία προσκεχωρασμένη, οὐκ ἂν ἤτομόλησε πρὸς αὐτήν τὸ ἀνθρώπειον.

Ὁ τῇ φύσει ἀγαθὸς καὶ ἀγαθῶν πάντως παρεκτινὸς γίνεται.

Τὸ κεφάλαιον τῶν εὖ φρονούντων ἡ εἰρήνη ἐστὶ.

Γρηγορίου Νύδου

ΠΑΝΤΟΛΕΩΝ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

Μετ' ἀγωνίαν ὀλοκλήρου ἐβδομάδος, καθ' ἣν ἡ Ὁμογένεια τῆς ἡμετέρας Πόλεως καὶ πολλοὶ τῶν ξένων μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας παρηκολούθουν τὴν ἀσθένειαν τοῦ διαπρεποῦς Καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Παντολέοντος Κομνηνοῦ, ἐπῆλθε προχθὲς ὁ θάνατος αὐτοῦ, βυθίσας εἰς πένθος ἰδίως τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. Ἐπέπρωτο νὰ πέσῃ θῦμα τῆς ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Σχολῇ στεγαζομένων προσφύγων ἀδελφῶν ἡμῶν μερίμνης ὁ φιλοτίμως ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Θεολογίας ἐργασθεὶς καὶ χρήσιμον ἑαυτὸν παρασχὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἑκκλησίας ἀνὴρ.

Ἐκ Βάρνης ὀρμώμενος μετὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ γράμματα ἐμαθήτευσεν ἐν τῇ παρὰ τὸ Φανάριον λειτουργούσῃ τότε Ἱερατικῇ Σχολῇ συνεπλήρωσε δὲ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐντὶ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ Πετροπόλεως, μεθ' ὃ τῷ 1897 ἥνοιξεν αὐτῷ, ἀγοντι τὸ 30ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, τὰς πύλας ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἥς ἐκόσμησε δύο ἑδρας, τῆς Ἑξηγητικῆς τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ τῆς Ἀπολογητικῆς, ἀφιερῶσας εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τὰς καλλίστας αὐτοῦ δυνάμεις καὶ προσελκύσας τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδελφῶν του, οὗς πάντας ἐξέπληττεν ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας, τὸ ἀπέριττον τοῦ ἡθους καὶ ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων.

Τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας τοῦ Καθηγητοῦ τρανὰ δείγματα πρόκεινται ἡμῖν τὰ διάφορα αὐτοῦ κατὰ καιροὺς δημοσιευθέντα ἐρμηνευτικὰ καὶ ἄλλα ἔργα, πολλοῦ λόγου ἄξια.

Δικαίως ὁθεν θρηνοῦσι τὴν ἀπώλειαν ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἐν ἣ ἐπὶ εἴκοσιν ἐπτὰ ἔτη εὐδοκίμως ἐδίδαξεν, ἡ Μ. Ἑκκλησία, ἥτις πολλάκις ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν καταλλήλως, καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Κοινωνία, ἥς ἐπίλεκτον διετέλει μέλος.

Εἴη αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

* * *

Ἐπιβλητικὴ ἐτελέσθη χθὲς περὶ ὥραν 10 π. μ. ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ. Προΐστατο ὁ Σεβ.

Μητροπολίτης Γέρων ἅγιος Νικαίας Βασίλειος, πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ρόδου Ἀποστόλου καὶ Βελεγράδων Ἰωακείμ μελῶν τῆς Ἐφορείας καὶ τοῦ ἱ. κλήρου τοῦ ναοῦ. Ἡ Α. Θ. Π. μετὰ συμπαθείας παρακολουθήσασα τὴν πορείαν τῆς βραχυχρονίου νόσου τοῦ μεταστάντος ἀντιπροσωπεύθη διὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. Καλλινίκου. Παρῆσαν πάντα τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου Ἀναστάσιος καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ μαθηταὶ τοῦ ἀειμνήστου, μέλη τοῦ Ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑπάλληλοι τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς, ἐν στολῇ ἱερατικῇ ὁ πρωθιερεὺς τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικανικῆς παροικίας αἰδ. Μπόρρου, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας τῶν Τηλεφώνων κ. Δούγκλας Οὐάτ-σον, ὁ κ. Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας μετὰ τῶν φοιτητῶν, ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων Π. Μ. Γ. Σχολῆς, Ζαππείου Παρθεναγωγείου, Ζωγραφείου Γυμνασίου, Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων αὐτῶν, ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου καὶ πλειστοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ ὀτρηροῦ θεράποντος τῆς Θεολ. Ἐπιστήμης.

Τῆς ἐπικηδείου ἀκολουθίας μετέσχον καὶ οἱ παριστάμενοι Ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ, οἵτινες ἀνέγνωσαν καὶ ἔψαλαν ἐν κατανύξει εὐχὰς ἐπικηδείους.

Ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς ἐν βραχεὶ ἀλλὰ βαθυστοχάστῳ ἐπικηδεῖῳ ἔξηρε τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος. Γνωρίσας αὐτὸν ἀπὸ τῶν μαθητικῶν ἐδωλίων τῆς παρὰ τὸ Φανάριον Ἱερατικῆς Σχολῆς, ὅτε ἐσχολάρχει αὐτῆς καὶ παρακολουθήσας αὐτὸν μετὰ ταῦτα ὡς ἱεροκῆρυκα καὶ διδάσκαλον ἐν Σμύρνῃ, εἴτα δὲ ὡς φοιτητὴν τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως καὶ τελευταῖον ὡς καθηγητὴν τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας Χάλκης δυσκόλως συνεκράτει τὴν ὁδύνην αὐτοῦ, ὅτι εἰς αὐτὸν πολλῷ πρεσβύτερον, ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ προστῇ τῆς κηδείας προσφιλοῦς μαθητοῦ καὶ καλλίστου φίλου. Ἡ μετριοφροσύνη, προσέθηκεν, ἡ φιλοπονία καὶ ἡ ἀγνότης τοῦ χαρακτηῖρος, αἵτινες διέκρινον τὸν μεταστάντα ὡς μαθητὴν, ἡ αὐτὴ μετριοφροσύνη καὶ φιλοπονία ἐκόσμηι αὐτὸν καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἐπιστήμονα, ὅστις διὰ τοῦτο μεγάλως ἐξετιμᾶτο οὐ μόνον παρ' ἡμῖν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ξένοις. Ἐν γένει, ἐπεῖπεν ἡ Α. Σεβασμιότης, ὁ Παντολέον Κομνηνὸς καταλείπει μνήμην ἀρίστου διδασκάλου καὶ ἐπιστήμονος.

Προσεφώνησαν ὡσαύτως ὁ καθηγητὴς κ. Β. Ἀντωνιάδης ἐξ ὀνόματος τῆς Σχολῆς, ὁ ἐκ τῶν φοιτητῶν Ι. Παπασωτηρίου ἐξ ὀνόματος τῶν φοιτητῶν καὶ ὁ κ. Θ. Βεγλερῆς ἰδιαιτέρως αὐτοῦ φίλος. Τὸν νεκρὸν συνώδευσεν εἰς Χάλκην ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀγαθάγγελος ἐνθα καὶ ἐτάφη παρὰ τοὺς τάφους τῶν ἀοιδίμων τῆς Σχολῆς καθηγητῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ Δ. ΣΩΜΑΤΑ

Συνεδρία 18 Ἀπριλίου (Τετάρτη)

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξῆρε πρὸ τῆς Συνελεύσεως τῶν Δύο Σωμάτων τὴν ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς τοὺς πρόσφυγας ἀδελφοὺς συμπαθείας ὅλων τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Μητροπόλεων Χαλκηδόνος καὶ Δέρκων. Χάρις εἰς τὰ φιλάδελφα ταῦτα αἰσθήματα οἱ εἰς τοὺς 12 καταυλισμοὺς περιωρισμένοι πρόσφυγες εἰς 23000 περίπου συμποσούμενοι, τὴν στιγμὴν ταύτην ἡσθάνθησαν τὰς ἱερὰς συγκινήσεις τῶν ἁγίων ἡμερῶν τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Δυστυχῶς προσέθεσε περαιτέρω ἡ Α. Θ. Παναγιότης, τὰ θύματα τῶν περιθάλπόντων τοὺς πρόσφυγας ἐξακολουθοῦν ἀλλεπάλληλα. Οὕτως ἀπέθανον ἐκ τύφου ἐξανθηματικοῦ ἐν Χάλκῃ μὲν ὁ ἱατρὸς Προκόπιος Παπαμιχαήλ, ὄγδοος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐκ τύφου ὑπὲρ τῶν προσφύγων πεσόντων ἱατρῶν, ἐν δὲ Ἀγίῳ Στεφάνῳ ὁ ἐκ τῶν κοινοτικῶν παραγόντων Νικόλαος Γεωργιάδης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐκεῖ Καταυλισμοῦ προσφύγων καθωσιωμένος, εὐρίσκεται δὲ καὶ ἐν Νοσοκομείῳ παλαίων κατὰ τοῦ θανάτου ὁ Καθηγητὴς καὶ προσωρινὸς Διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Π. Κομνηνὸς ὢν καὶ αὐτὸς ὑπὸ τύφου ἐξανθηματικοῦ προσβεβλημένος. Ἡ Συνέλευσις ἠῤῥατο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν τεθνεώτων καὶ ἀναρρώσεως τῶν ἀσθενούντων.

— Ἡ Συνέλευσις μετὰ λύπης ἐπίσης ἀκούσασα τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἱατροῦ Ν. Φερμάνογλου Ἐθνικοῦ Συμβούλου καὶ ἐπόπτου τοῦ ἱατρικοῦ τμήματος τῆς περιθάλψεως τῶν προσφύγων ἠῤῥατο ὑπὲρ ταχείας αὐτοῦ ἀναρρώσεως.

— Ἀνεγνώσθη ἀντίγραφον ἐκθέσεως πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ἀπευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου αὐτῆς κ. Τσαϊλδ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐνταῦθα προσφύγων. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν ἀπὸ τῆς 14 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ἀπέθανον ἐν ὅλῳ 2675 πρόσφυγες ἔμειναν δὲ ἔτι εἰς δώδεκα Καταυλισμοὺς ἐν ὅλῳ 20325. Ἡ κατάστασις περιγράφεται οἰκτρὰ ὑποδεικνύονται δὲ διάφορα μέτρα πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς. Οἱ θάνατοι τῆς τελευταίας ἐβδομάδος εἶχον κατέλθει εἰς 440 ἀπέναντι 580 οἵτινες εἶχον σημειωθῇ δύο ἐβδομάδας πρότερον. Ἡ συνέλευσις ἐψήφισεν εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Τσαϊλδ διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἐνεργείας του.

— Ἀνεκοινώθη ὅτι ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων Καρδινάλιος Δυμποᾶ ὡς πρόεδρος Ἐπιτροπῆς περιθάλψεως ἐξεδήλωσεν ἐπανεπιλημένως ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν ἐξ Ἀνατολῆς προσφύγων.

Ἐνεκρίθη νὰ ἐκφρασθῶσιν τῇ Α. Σεβασμιότητι διὰ γράμματος Πατριαρχικοῦ αἰ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας.

I. ΣΥΝΟΔΟΣ.

Συνεδρία 17 Ἀπριλίου (Τρίτη)

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοινώσατο τὰ τῆς ἀφίξεως ἐνταῦθα τῆς ἐξ Ἀλβανίας ἐπιτροπῆς τῶν ὀρθοδόξων πρὸς διακανόνισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτῶν ζητήματος καὶ τὰ ἀνταλλαγέντα κατὰ τὴν μετ' Αὐτῆς ἐπικοινωνίαν, γενομένην εἰς δύο συνομιλίας.

— Ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐξ Ἀλβανίας ἐκθέσεις τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐξάρχου Θεοφ. Ἐπισκόπου Μιλητιουπόλεως περιγράφοντος διὰ μακρῶν τὴν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν.

— Αἱ Ἐκκλησίαι Σερβίας καὶ Ρουμανίας ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν ἐνταῦθα συγκαλουμένην Διορθόδοξον Ἐπιτροπὴν, ἐπὶ μελέτῃ τοῦ ζητήματος τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου καὶ ἑορτολογίου. Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἀνέθηκε τὴν ἀντιπροσωπείαν αὐτῆς ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Νικαίας Βασίλειον. Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐπιτροπῆς ἄρχονται τῇ 1 Μαΐου (ν. ἡμ.), προβλέπεται δὲ ὅτι θὰ διαρκέσουν περὶ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας.

Συνεδρία 19 Ἀπριλίου (Πέμπτη)

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας **Παντελεήμονος Κομνηνοῦ**, θύματος τῆς προνοίας του ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ ἐγκατεστημένων ὑπὲρ δισχιλίων προσφύγων. Ἡ Σύνοδος ἠῤῥατο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

— Ἐνεκρίθη ὅπως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαος ἐξακολουθήσῃ κατέχων τὴν ἐν τῇ Συνόδῳ ἔδραν μέχρι τῆς προσελεύσεως τοῦ εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ κληθέντος Σεβ. Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως Πολυκάρπου.

— Ἐξελέγησαν μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Νεοκαισαρείας Ἀγαθάγγελος καὶ Φιλίππουπόλεως Βενιαμίν, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ τὸ Συνταγμάτιον πρότερον κληθέντων ἀλλὰ κωλυθέντων νὰ προσέλθωσι Σεβ. Μητροπολιτῶν Καλλιουπόλεως Κωνσταντίνου καὶ Φλωρίνης Πολυκάρπου.

— Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τοῦ ἁγιάσματος τοῦ Ἀγίου Θεράποντος διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππουπόλεως Βενιαμίν.

— Ἀνεγνώσθη ἡ εἰρηνικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου.

— Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Κύριλλος διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ περὶ αὐτὸν

Σύνοδος ἀπεδέξατο ἐγκύρους τὰς Ἀγγλικανικὰς χειροτονίας ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

—Δι' ἐτέρου δὲ γράμματος ἡ Α. Μακαριότης διαβιβάζει ἀπόφασιν τῆς περὶ αὐτὴν Ἱερᾶς Συνόδου, ἀποφηνάμενης ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 42, ἀριθ. Πρωτ. 2919 καὶ ἡμερομηνίαν 19 Μαρτίου 1923 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί καὶ ἐκκλητῶς,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2904 καὶ ἡμερομην. 20 παρελθόντος Ἰανουαρίου ἀγωγὴν τῆς Κλειοῦς συζύγου Σωκράτους Δαμιανίδου (γένος Χατζησταύρου) κατὰ Σωκράτους Δαμιανίδου ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι τὰ δικαστικά τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τὴν δικηγορικὴν κατὰ νόμον ἀμοιβὴν

Διατάσσει τὴν τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

Τὰ μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

Ὁ Γραμματεὺς (ὑπ.) Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος τῇ 20 Μαρτίου 1923.

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεῖμ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

PHANAR

Constantinople.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΛΕΩΝ

Τὸ Πατριάρχ. Τὸ Γραφεῖον

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1558

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 104 καὶ ἡμερομ. 5 Δεκεμβρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μετὰ τῆς Κατίνας Ι. Καραδήμου, τὸ γένος Βασιλείου Νούση, κατὰ Ἰωάννου Καραδήμου),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Παλτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγίων,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6655 καὶ ἡμερομην. 4 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Κατίνας Ι. Καραδήμου (τὸ γένος Βασιλείου Νούση) κατὰ Ἰωάννου Καραδήμου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὐξ. ἀριθ. Πρωτ. 6655 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Κατίνας Ι. Καραδήμου (τὸ γένος Βασιλείου Νούση) κατὰ Ἰωάννου Καραδήμου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἑκατὸν τριάκοντα ἑξ (ἀρ. 1136) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Κορυτσᾶς **Ἰωακείμ**

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Π. Ν. Κεσίσογλους**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Π. Ν. Κεσίσογλους

Ἐν τοῖς Παλτικαῖς τῇ 13 Μαρτίου 1923.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη

λίραι τουρκ. 2 1/2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ἐν Κ)πόλει τῇ 28 Ἀπριλίου 1923

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Τὸ βρέφος μόλις γεννηθῇ ἀρχίζει νὰ κλαυθμηρίζῃ καὶ νὰ κραυγάζῃ θρηνωδῶς, ὡσὰν νὰ προαισθάνηται τὴν φορίκην τῶν δεινῶν τοῦ βίου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἰδίου νηπίου συχνὰ παρατηρεῖ τις νὰ ἐπανθῇ, καθ' ἣν ὥραν μάλιστα κοιμᾶται, μειδίαμα ἀσυνήθους ἐκφραστικότητος.

Προσεκτικωτέρᾳ ἔρευνᾳ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μᾶς πείθει, ὅτι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς τόσης αὐτῆς ἀθλιότητος ἐξορμᾷ ἀκάθεκτος ὁ πόθος πρὸς ἀπαλλαγὴν καὶ λύτρωσιν, καὶ ἡ τάσις πρὸς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν. Ὁ Παραλυτικὸς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὀδυνώμενος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπάνω εἰς τὸν κράββατον τῆς ἀσθενείας του ἐζήτηε ἄνθρωπον πρὸς βοήθειάν του: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν Κολυμβήθραν» εἶπεν εἰς τὸν Χριστὸν, ὅστις τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν θέλῃ νὰ γίνῃ ὑγιής.

Πόνος καὶ χαρὰ, ἀσχημία καὶ ὡραιότης, παραφωνία καὶ ἁρμονία, τρικυμία καὶ γαλήνη, ἀδυναμία καὶ δύναμις, ἰδοὺ ἐν κράμα φρικτῶν καὶ παραδόξων ἀντιθέσεων καὶ ἀντινομιῶν, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν.

Νομίζει ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος κύριον τῆς Κτίσεως, καὶ ἐν τούτοις μία σταγὼν ὕδατος, ἐν μικρόβιον δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν του· θέλει νὰ ζήσῃ, καὶ ἀποθνήσκει· ὅσον βαθύτερον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς, τόσον δριμυτέραν δοκιμάζει τὴν φρικτίαν τοῦ πόνου, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ γήρατος καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου.

Καὶ ἡ ἀντίθεσις αὕτη εἰσέρχεται βαθύτερον εἰς τὴν ὑπόστασίν του. «Φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγεται», καὶ εἶναι χοάνη ἀβεβαιότητος καὶ πλάνης καὶ ἀγνοίας. Πόσον σκεπτικισμόν, πόσον μελαγχολίαν δὲν κρύπτει τὸ περίπυστον ἐκεῖνο τοῦ Σωκράτους: «Ἐν οἶδα ὅτι οὐδ' ἐν οἶδα». «Ποῖος, ἀναφωνεῖ ὁ Πασκάλ με λυρισμὸν ἀπότολμον, θὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος, καὶ δὲν θὰ αἰσθανθῇ ρῖγος εὐρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀβύσσων: τοῦ ἀπείρου μεγάλου καὶ τοῦ ἀπείρου μικροῦ!..... ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάλαμος, τὸ ἀσθενέστερον πρᾶγμα τῆς φύσεως· ἀλλὰ εἶναι κάλαμος σκεπτόμενος· τὸ Σύμπαν δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ κινηθῇ διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀτμός τις, σταγὼν ὕδατος ἀρκεῖ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ Σύμπαν ἤθελε κατασυντρίψῃ αὐτὸν, ὁ ἄνθρωπος, θὰ ἦτο

εὐγενέστερος αὐτοῦ, διότι θὰ ἐγνώριζεν ὅτι ἀποθνήσκει, ἐνῶ τὸ Σύμπαν οὐδεμίαν ἔχει συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ ταύτης ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου».

Καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἀντινομία τοῦ ἀνθρώπου προχωρεῖ ἔτι βαθύτερον εἰσδύουσα εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ φύσιν. Ζητεῖ τὴν δικαιοσύνην καὶ συναντᾷ τὴν ἀδικίαν, θέλει νὰ εἶναι δίκαιος καὶ εἶναι ἀδικός. «Τὸ γὰρ θέλουν παράκειται αὐτῷ, ἀλλὰ τὸ κατεργάσασθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκει» Ξεύρει ἡ ἀνθρωπότης ὅτι ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι στυγερόν ἔγκλημα, καὶ αὐτὴ, ὡς ἄλλη Μήδεια, φονεύει τὰ ἴδια τέκνα της.

Ἡ Φιλοσοφία καὶ ἡ Ποίησις, ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Ἠθικὴ, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον νὰ ἐρευνήσωσι τὰ βάθη τῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀναλύσωσι τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ σύνθεσιν, διεπίστωσαν παρὰ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ καὶ τὴν ἀντίθετον κατὰστασιν: τὴν ματαιότητα δηλονότι καὶ τὴν ἀδυναμίαν, τὴν παροδικότητα καὶ τὴν ἀθλιότητα.

Ὁ Ἰώβ ἐπὶ τῆς κοπρίας καθήμενος καὶ ξέων τὰς πληγὰς του, ὁ Προμηθεὺς καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ Καυκάσου καὶ στενάζων: «Οἶα πρὸς Θεῶν πάσχω Θεὸς ὦν!», ἡ Ραχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἡ Νιόβη ἀπολιθουμένη, ὁ Χάμλετ ἀναφωνῶν: «Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ!», καὶ ὁ Φάουσι «Μήτε ὁ κύων νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν μου!», ἰδοὺ ἡ πελιδνὴ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἰδίαν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καθόλου.

Ποῦ θὰ εὕρῃ ὅμως ὁ ἄνθρωπος τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσῃν δίψῃ ζητεῖ; Εἰς ἑαυτόν; ἀδύνατον, καὶ ἀπόδειξις ἀρίστη ὅτι βδελύσσεται τὴν μόνωσιν καὶ τὴν αὐτοθεωρίαν, καὶ διὰ τοῦτο καταφεύγει εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς μετὰ τῶν ἄλλων διαχύσεις· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς δὲν εὐρίσκει παρὰ μόνον τὴν λήθην ἑαυτοῦ, ὅπερ δὲν εἶναι βεβαίως τὸ ζητούμενον, ὁ δὲ κόρος: αἱ ἡ χαύνωσις ἀποκαλύπτουσι τὸ κενὸν καὶ μάταιον αὐτῶν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀτενίσῃ ἀπὸ τὸ βάραθρον ὅπου εὐρίσκεται εἰς σφαῖραν ὑψηλοτέραν καὶ ἐνστίκτως νὰ φέρεται εἰς ἐξύψωσιν εἶναι τοῦτο μία ἄλλη ἀπόδειξις τῆς εὐγενείας καὶ τοῦ μεγαλείου του, ἀσφαλὲς ἐχέγγυον ὅτι θὰ εὕρῃ καὶ τὴν λύτρωσιν, θὰ εὕρῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς του, τὸ κενὸν τὸ ὅποιον οὔτε ὁ Πλοῦτος οὔτε αἱ Ἀπολάυσεις οὔτε ἡ Δόξα τοῦ Κόσμου τούτου δύνανται νὰ πληρώσωσιν.

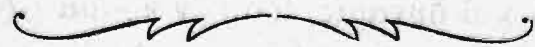
Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀνεκφράστῃ αὐτοῦ ἀγάπῃ εὐσπλαγχνισθεὶς τὸν ἄνθρωπον ἔκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη εἰς τὴν Γῆν, ἵνα ἐνώσῃ τὸ ἄπειρον μὲ τὸ πεπερασμένον. Ὁ Χριστὸς ἐνηνθρώπησε γενόμενος Μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, Διδάσκαλος αὐτοῦ καὶ Λυτρωτής. Ὁ Παραλυτικὸς εὗρε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἐζήτει διὰ τὴν σωτηρίαν του, Ἐκεῖνον ὅστις ἐδίδαξεν καὶ ἵδρυσεν εἰς τὸν Κόσμον τὴν θρησκείαν τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης, τὴν θρησκείαν τὴν μόνην δυναμένην νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς αὕτη διετερανώθη ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Ἀπολυτρώσεως, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀπορρέουσα ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πλησίον ἀποκαθιστῶσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀριότητα.

Ὁ παράλυτος τῆς Κολυμβήθρας τῆς παρὰ τὴν Πύλιν τὴν Προβατικὴν δὲν εἶχεν ἄνθρωπον νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ὥραν τὴν κατάλληλον. Μετὰ τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς θείας Ἀγάπης ὅλα τὰ τέκνα τοῦ Ἀδάμ ἔχομεν τὸν δυνάμενον «συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν». Διὰ τοῦτο καὶ προσερχόμεθα πρὸς αὐτὸν μετὰ παραρησίας ἵνα λάβωμεν ἔλεος καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Διάκονος Δωρόθεος Γεωργιάδης

Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΡΩΜΗ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ καθολικῷ Ἰταλικῷ περιοδικῷ «L'Europa Orientale».

«Ὁ αἰδεσιμώτατος Chaptal, Γάλλος ἱερεὺς, χειροτονήθη Ἐπίσκοπος μετὰ τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς ὅπως διενεργῇ καθολικὴν προπαγάνδαν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐν Παρισίοις ρωσικῆς παροικίας. Κατὰ τὴν Europe Nouvelle εἶναι τὸ καταλληλότετον διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν πρόσωπον, καθὼς οὐμίλει τὴν ρωσικὴν καὶ ἐγεννήθη ἐκ μητρὸς Ἑβραίας μεταναστευσάσης ἐκ Ρωσσίας. Οἱ δὲ Ρῶσοι, προσθέτει εἰρωνικῶς τὸ μνησθὲν περιοδικόν, δὲν ἀνθίστανται εἰς τὰς Ἑβραϊκὰς ἐπιχειρήσεις». Ταῦτα ἡ Europa Orientale.

«Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ παλαιὰν ἐπωδὸν ἐπαναλαμβανομένην διερχῶς κατ' ἔτος ἀπὸ 300 ἔτων» ἔγραφε κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1432 πρὸς τὸν πάπαν Εὐγένιον Δ', ὁ ἰσχύων παρ' αὐτῷ καρδινάλιος Cesarini. Ἡ ρήτρα αὕτη τοῦ Cesarini δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ σήμερον, ἐπιπροστιθεμένων τῶν ἔκτοτε διερρευσάντων πεντακοσίων ἔτων. Καὶ ἐπαναλαμβάνεται. Βλέπε τὰ διαφωτιστικὰ ἄρθρα τῆς Europa Orientale «Τὸ Βατικανὸν καὶ ἡ Ρωσσία». «Ἡ πολιτικὴ διαπάλη περὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ (conversione) τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν Καθολικισμόν». Ἡ Ἀλβανία καὶ αἱ σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῆς ἁγίας Ἐδρας» καθὼς καὶ τὰ ἐν γένει γραφόμενα τοῦ περιοδικοῦ τούτου προσθέσατε μερικὰ ἄλλα γεγονότα. οἷον τὴν ἵδρυσιν Ἀλβανικῆς ἐπισκοπῆς ἐν τῇ Κάτῳ Ἰταλία, τὴν ἵδρυσιν ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἐνορίας διὰ τοὺς προσηλυτισθησομένους Ὀρθοδόξους Ἕλληνας Κων]πόλεως, τὴν ἵδρυσιν ἐν Ρώμῃ τοῦ Instituto Pontificio Orientale, καθὼς καὶ τὰς πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Ἀλβανούς ἀμέσους καὶ ἡμέρους παροτρύνσεις πρὸς ἵδρυσιν Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι αὕτη ἔσται εὐάλωτος λεία τῶν προπαγανδῶν ἀφ' ἑνὸς, καὶ τὰς κατ' ἐντολὴν ἐνεργείας κατὰ τὴν Διάσκεψιν τῆς Γενεύης τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς πόλεως ταύτης ἀφ' ἑτέρου, πρὸς δὲ καὶ τὰς ἀποπείρας πρὸς σύναψιν διπλωματικῶν σχέσεων, μεταβάσεως κληρικῶν καὶ συνομολογήσεως Συμβάσεως μετὰ τῶν Μπολσεβίκων, καὶ τὸ συμπέρασμα ἐκ πάντων τούτων ἀπορρέει αὐτόματον. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Ρώμης δὲν ἔπαυσεν ἀσχάλλουσα καὶ βαρέως φέρουσα τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ὁποῖον χωρισμὸν πρου-

κάλεσε τὸ ἐξωφρενικὸν πραξικόπημα τοῦ ἀπεσταλμένου αὐτῆς καρδινάλιου Οὐμβέρτου καταθέντος τῇ 16 Ἰουλίου 1054 ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης τῆς ἁγίας Σοφίας τὸ σωζόμενον γνωστὸν ἔγγραφον ἐν τῷ ὁποίῳ κατηγορῶν τὸν Οἶκον. Πατριάρχην καὶ σύμπασαν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς αἱρετικούς Σιμωνιανούς, Βαλδενσίους, Ἀρειανούς, Δονατιστάς, Σευηριανούς, Πνευματομάχους Νικολαίτας, Μανιχαίους, Ναζωραίους, ἀφώριζε καὶ ἀναθεμάτιζεν αὐτοὺς, προκαλέσαντος, οὕτω τοῦ Οὐμβέρτου τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν ἀπόφασιν τῆς 20 Ἰουλίου 1054 καὶ τὸν ὁριστικὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν. Δυνάμεθα νὰ εἰμεθα πλέον ἢ βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε τὴν σήμερον Ρωμαῖος Ποντίφηξ θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τινὰ τῶν καρδινάλιων τοῦ τοιοῦτον ἀπονενωμένου πραξικόπημα, ἢ θὰ προσῆπτεν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τοιαύτας παντελῶς ἀβασίμους κατηγορίας, ἢ θὰ ἐτήρει τὴν στάσιν τὴν τηρηθεῖσαν ὑπὸ τῆς παπικῆς Ἐδρας κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν Συνόδων Λουγδούνου καὶ Φλωρεντίας χρονικὸν διάστημα (1274-1438) στάσιν κατακριθεῖσαν αὐστηρῶς παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ διατρίβοντος γενικοῦ Ἡγουμένου τῶν Δομινικανῶν μοναχῶν Umberto de Romans (Migne 24). Παράβαλε καὶ σχετικὴν μονογραφίαν ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ καθολικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λουναίη «Revue d'histoire ecclesiastique» Τόμ. XVII καὶ ἐφεξῆς «L'union des Eglises entre Grecs et Latins».

Ἐκτοτε, ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ρήξεως, ἡ Παλαιὰ Ρώμη δὲν ἔπαυσεν ἐπιποθοῦσα καὶ ἐπιζητοῦσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ἄρσιν τοῦ μεσοτοίχου τοῦ φραγμοῦ· ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὴν δογματικὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς —διότι καὶ τὰ δόγματα ἐξελίσσονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως κατὰ τὸν Ἀγγλον καρδινάλιον Νιούμαν— τῶν θεωριῶν καὶ τοῦ διοικητικοῦ, καθ' ἃ ὁ πάπας τυγχάνει, θείῳ δικαίῳ, ἢ ὁρατῇ κεφαλῇ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀλάθητος Βικάριος τοῦ Χριστοῦ καὶ διάδοχος τοῦ Πέτρου, ὑπερέχων καὶ αὐτῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἑνασκῶν ἀπεριόριστον ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν καὶ δικαιοδοσίαν ἐπὶ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλ' ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποβαίνει ἀσύλληπτος φευγαλέα σκιά, ἀπλοῦν ὄνειρον θερινῆς νυκτός. Αἱ δύο Ἐκκλησίαι ἐπισήμως καὶ ἐν σώματι περιελθοῦσαι εἰς διάστασιν, μόνον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἶναι δυνατόν νὰ συννενοηθῶ-

σι καὶ συνδιαλλαγῶσιν, ἐπὶ τῇ βάσει πάντως τοῦ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ χωρισμοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος (statu quo ante) καὶ οὐχὶ ἐκ σποραδικῆς ἀγρεύσεως διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ὀλίγων προσηλύτων κατὰ τὴν μέθοδον τὴν μὴ ἐπιδοκιμαζομένην ὑπὸ τοῦ Κυρίου (Ματθ. ΙςΓ'. 15), ἐνῶ ταυτοχρόνως ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνεται ἐπ' ἐλπίδι προσηλυτιστικῶν ὀφελειμάτων πρὸς τοὺς Μπολσεβίκους ἀπαντήσαντας διὰ τῆς τραγωδίας τῶν ἐπισκόπων Σίεπλακ καὶ Μπουδιέβιτς. Ἐγένετο μάλιστα καὶ λόγος ὅπως παραπεμφθῇ εἰς δίκην καὶ καταδικασθῇ ἐρήμην εἰς θάνατον αὐτὸς ὁ πάπας, ἀνατιθεμένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τοὺς Ἰταλοὺς μπολσεβίκους. Οὔτε θὰ προαγάγῃ εἴπω καὶ κατὰ βῆμα αὐτὴν αἱ προσηλυτιστικαὶ ἐνέργειαι τοῦ ἐπισκόπου Chaptal, οὔτε ἡ δῆθεν ἐκδηλουμένη τάσις τῶν Ρώσων Κων]πόλεως πρὸς τὴν Οὐνίαν καθὰ δραματίζεται ἡ Prager Presse μὴ βλέπουσα τὰ συμβαίνοντα πέριξ τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ, οὔτε ἡ χρησιμοποίησις τῶν Πωλωνῶν καὶ τῶν Οὐνιτῶν τῆς Γαλικίας ἐριζόντων περὶ τῆς δορᾶς τῆς ἄρκτου καθὼς καὶ τῶν ζηλωτῶν τῶν λοιπῶν καθολικῶν χωρῶν πρὸς ἄγραν τῆς Ρωσσίας (Euror Orient, Φεβρ. 1923), οὔτε ὁ σχηματισμὸς ἰδιαιτέρου σώματος Οὐνιτικοῦ κλήρου ἀπαγορευομένης πάσης ἀποπείρας ἐκλατινισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς, καθὰ ὑποστηρίζει τὸ περιοδικὸν τῆς παρὰ τὴν Ρώμην Μονῆς τῆς Κρυπτοφέρρης, οὔτε ἡ ἀρθρογραφία τῶν Echos d'Orient τοῦ Καδίκιοι, τὸν ὑπέριμετρον πολεμικὸν χαρακτῆρα τῶν γραφομένων τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἐξερεθιστικὴν δριμύτητα τοῦ ὕφους των κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων κακίζει αὐτὴ ἡ Euror. Orient οὔτε τὰ παρεμφερῆ τούτοις μέτρα(1).

Ἀτυχῶς, οἱ ἐν τῇ Δύσει ἀρχαῖοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν μετοξὺ ἡμῶν παροικοῦντες καὶ ἀναστρεφόμενοι κληρικοὶ πρὸ πάντων ἐξ αὐτῶν, οὐδέποτε ἐψηχολόγησαν τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν, ἐπὶ τῆς γρανιῶδους ἀντοχῆς τῆς ὁποίας ἐθραύσθησαν καὶ ἐναυάγησαν πᾶσαι αἱ προσηλυτιστικαὶ ἐνέργειαι, καθὼς θραύονται ἀφρίζοντα ἐξ ἀνισχύρου λύσσης τὰ κύματα ἐπὶ τῶν βράχων τῆς παρολίας. Ἐὰν δὲ τοῦτο συνέβη ἐν ἐποχαῖς, καθ' ἃς ἡ Ὁρθόδοξία

ὡς ἐκ τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν ἦτο εὐεπίφορος εἰς ἐπιβουλὰς, εἰς ἃς ὀφείλεται ὁ ἐν Τρανσυλβανίᾳ καὶ Γαλικίᾳ τῆς τέως Αὐστροουγγρικῆς Μοναρχίας κλονιζόμενος νῦν Οὐνιτισμὸς, κατὰ πολλῶν μείζονα λόγον θὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ εἰς τὸ μέλλον νῦν ὅτε ἡ μεγίστη μοῖρα τῶν Ὁρθοδόξων ἀποκατεστάθη πολιτικῶς εἰς ὁμόφυλα καὶ ὁμόδοξα Κράτη, ἐνθα δὲν εὐδοκίμοῦσι προπαγάνδαι· τὰ δὲ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἐκσφενδονισθέντα συντρίμματα τοῦ ρωσσικοῦ τυφῶνος, πλὴν τοῦ ὅτι τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων αὐτῶν ἔχουσιν Ὁρθόδοξον συνείδησιν, δὲν ἀποτελοῦσι εἰμὴ ὀλίγας σταγόνας ὕδατος ἐν τῷ Ὠκεανῷ τῶν ἄνω τῶν 150 ἑκατομμυρίων Ὁρθοδόξων, μία δὲ χελιδὼν ἕαρ οὐ ποιεῖ, λέγει ἀρχαῖον λόγιον.

Τὴν ἀσφαλῆ ταύτην θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἤρχισαν νὰ ἀντιλαμβάνωνται ἐν τῇ Δύσει. «Ἡ Σερβία εἶναι θυγάτηρ τῆς Ἀνατολῆς — γράφει ἡ Eur. Orient. — καὶ ἐννοεῖ νὰ παραμείνῃ πιστὴ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς παραδόσεις. Ὁ λατινικὸς πολιτισμὸς δύναται νὰ ἐπιζήσῃ ὡς λείψαιον ἀνεκτὸν μετὰ δυσφορίας. Ἐν τῷ ἐλευθέρῳ Νοτιοσλαβικῷ Κράτει, ἡ Σερβία ἀποφράττει τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ εἰσβάλλει διὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἐν τῷ Κροατικῷ καθολικῷ ἐδάφει. Ὁ Καθολικισμὸς ἄρχειται ὑποχωρῶν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἐνώπιον τοῦ μὴ χριστιανικοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀναζωογονήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ θρησκευτικὴ αὐτὴ, οὕτως εἰπεῖν, χρεωκοπία περιλαμβάνει ἐν ταυτῷ πολιτικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν χρεωκοπίαν. Καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἡ Ρουμανία εἶναι σχισματικὴ καὶ ἐννοεῖ νὰ παραμείνῃ τοιαύτη». Τὰ σχόλια εἶναι περιττά.

Ἐπάναγκες λοιπὸν ἀποβαίνει ὅπως οἱ ἐκ τῶν καθολικῶν ἐπιποθοῦντες εἰλικρινῶς τὴν ἔνωσιν Α'. ἀποσκορρίσωσιν ὀριστικῶς τὰς περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας κυριαρχούσας εἰσέτι ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν ἀντηλήψεις περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς διὰ τῶν προσηλυτιστικῶν μεθόδων προσελκύσεως καὶ καθυποτάξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Παλαιᾶς Ρώμης, καὶ Β' ὅπως ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολὴ δὲν εἶναι χώρα βάρβαρος τὴν ὁποίαν μόνος ὁ λατινικὸς πολιτισμὸς δύναται νὰ ἐκπολιτίσῃ, παρωδοῦντες τὸ ἀρχαῖον ἀπόφθεγμα «πᾶς μὴ Ἑλλήν βάρβαρος» εἰς τὸ «πᾶς μὴ Λατῖνος βάρβαρος» καὶ γράφοντες ἐν τῇ Eur. Or. «Ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἰλλυρίας εἶναι ἱστορία τῆς αἰωνοβίου ἐπικρατήσεως τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ Κροατίᾳ, Σλοβενίᾳ, Δαλματία, Βοσνίᾳ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπάρνησις ἱστορικοῦ παρελθόντος τοσοῦτον ἐνδόξου πρὸς ἐπιζήτησιν

(1) Βλέπε καὶ τῶν αὐτῶν «Les Eglises Orientales et les rites Orientaux» ἐνθα αἱ οἰσιώδεις ἀνακριδειαὶ ἀνθραμιλλῶνται πρὸς τὴν βιαιότητα τῆς γλώσσης. Καὶ ὥς μὲν τὸ βιβλίον φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «pro unione ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως. διὰ τοιούτων, ἐρωτῶ, γραφομένων θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἔνωσις;

νέων σπινθήρων ζωῆς ἐν ἐσβεσμένῳ πυρὶ, τουτέστιν ἐν τῷ θρησκευτικῷ καὶ πολιτικῷ Βυζαντινισμῷ, ὅστις ἐκράτησε τὴν Σερβίαν μακρὰν τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς πόλιτισμός τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς, παρὰ τὰς μακραίωνας δυσχειμέρους ἡμέρας αἱ διήλθε, πᾶν ἄλλο εἶναι παρὰ «ἐσβεσμένον πῦρ» τὸ ὁποῖον προῶριστα νὰ ἀναζωπυρήσῃ ἡ λατινικὴ ἐπικράτησις, ὃ δὲ βαυκαλισμὸς ὑπὸ τοιαύτης χιμαιρικῆς φρεναπάτης, μόνον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα τῶν ἐλπιζομένων ἀποτελέσματα δύναται νὰ ἔχῃ. Εὐτυχῶς τοῦτο ὡς φαίνεται κατέστη ἐπὶ τέλους ἀντιληπτὸν ἐν Ρώμῃ, ἀφοῦ τὸ αὐτόσε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βατικανοῦ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν τῆς Κρυπτοφέρρης συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐστηρᾶς ἀπαγορεύσεως πάσης ἀποπειράς ἐκλατινισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

Μόνον δὲ ὅταν οἱ ἐν τῇ Δύσει παλαιοὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν, μεθ' ὧν μᾶς συνδέουσι τὰ ἀλησμόνητα δεσμὰ χιλιετοῦς συνεργασίας — παρὰ τὰς παροδικὰς προστριβὰς — ἐν τῷ χριστιανικῷ ὀρίζοντι, ἐμποτισθῶσιν ὑπὸ

τῶν ἀληθειῶν τούτων, ἐπικρατήσῃ δ' ἅμα ἐν τῇ πράξει μείζων δόσις ἐφαρμογῆς τῶν εὐαγγελικῶν διδαγμάτων περὶ τῆς ἀγάπης τῶν ἐχθρῶν, τῶν μισούντων, διωκόντων καὶ ἐπηρεαζόντων ἡμᾶς, διότι «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» θὰ γείνη δυνατόν νὰ ἀπαμβλυνθῶσι βαθυμυθὸν καὶ ἀποχρωματισθῶσιν αἱ ἀλγεινὰ ἀναμνήσεις καὶ αἱ ἀδιάλλακτοι ἐχθρότητες αἵτινες, ἀπὸ τῶν Σταυροφοριῶν δημιουργηθεῖσαι, (βλέπε ἐπιστολὴν τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Δ.' πρὸς τοὺς Σταυροφόρους Κων]πόλεως ἢ τὰς προρρήσεις τῆς Σουηδῆς μοναχῆς Βριγίτης) δὲν ἔπαυσαν ὑποθαλπόμεναι ἢ καὶ ἀπροκαλύπτως ἐκδηλούμεναι (βλέπε π. χ. προσφάτους δηλώσεις καὶ ἐνεργείας καρδ. Γάσπαρη) καὶ θὰ ἀρχίσῃ πρᾶλειαινόμενον τὸ ἔδαφος τῆς προσεγγίσεως καὶ συμφιλιώσεως τῶν δύο Ἑκκλησιῶν. Ἄν δὲ ἡμεῖς οἱ ζῶντες δὲν παρασιτῶμεν αὐτόπται ταύτης, θὰ ἔχωμεν τουλάχιστον τὴν παρηγορίαν ὅτι ἐγενόμεθα οἱ Προδρόμοι.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΛΟΚΑΡΑΒΗΣ

(1466 μ. Χ.)

Χρυσόναυς—Ξυλόναυς

Μάρκος ὁ Β'. ὁ πέμπτος μετὰ τὴν Ἀλωσιν πατριάρχης ΚΠόλεως γράφεται καὶ γινώσκεται ὑπὸ τὸ ἐπωνύμιον **Ξυλοκαράβης**. Ἀναγινώσκοντες ἄλλοτε τὰς ἐπιστολάς **Μιχαὴλ Ἀποστολίου** τοῦ Βυζαντίου, τὰς ἐκδοδομένας παρὰ Legrand, πληρέστερον δὲ ἐκ νεωτέρων χειρογράφων παρὰ τοῦ Noiret(2) ἀνεύρομεν ὅτι ἐπωνυμεῖται καὶ **Χρυσόναυς**(3). Ὁ αὐτὸς λόγιος, ὁ Ἀποστόλιος, ὁ τῇ τιάρᾳ λατινικῇ προσκολληθεὶς καὶ τῷ Βησσαρίωνι δουλεύων διδάσκοντα τὸν Μάρκον ἐν Κρήτῃ συντυχὼν ἐν ἐτέρᾳ ἐπιστολῇ συνίστη αὐτὸν ὡς **σχισματικόν**, ἥτοι ὀρθόδοξον. Ἐν τῷ συστατηρίῳ ἔγραψεν ὅτι «οἱ τοιοῦτοι (οἱ τῆς ὀρθοδοξίας δῆλα δὲ ἐν Κρήτῃ στερεῶς ἀντεχό-

μενοι) οὔτε ἀφ' ἑαυτῶν κινούμενοι οἱ πανδεύλαιοι... ἀπειροὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξ ἀμαθίας ὑπ' ἀνδρῶν φιλοδόξων.... καὶ μισθὸν ἡγουμένων τὴν κατὰ Λατίνων γε βλασφημίαν πείθονται.....»

Εἰς τούτων, λέγει καὶ «**χεῖριστος ἦν Μάρκος Βυζάντιος ὁ Ξυλόναυς**, ἀνὴρ φιλόχρυσος, κακόδοξος, κερκοπίθηκος, ὃς τὴν Κρήτην πᾶσαν συνέχεε τε καὶ συνεκύκνησεν....».

Τοιοῦτος ὁ χαρακτὴρ τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὸν Ἀποστόλιον. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ Ξυλοκαράβης ἦτο ἀκραιφνὴς τῆς ὀρθοδοξίας ὑπερμαχος (4) πανταχοῦ καὶ ἐν Κρήτῃ αὐτῆς ὑπερμαχίσεως. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν τοιαύτην καλὴν κατὰ τῶν οὐνιτῶν καὶ τὴν ὀρθόδοξον στάσιν αὐτοῦ ἅμα εἰς ΚΠολιν ἐλθὼν ἡμεῖς ἦν ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας καὶ προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Ἀδριανουπόλεως, ἐπομένως δὲν ἐγένετο ἀπὸ τῆς τάξεως τῶν ἱερομονάχων **ἀμέσως** πατριάρχης, ὡς φέρεται.

Τὰ κατὰ τὸν πατριάρχην τοῦτον ἡκρίβωσε παντὸς ἄλλου κάλλιον ὁ μακαρίτης Κεραμεύς, ὅστις ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ **Ἱεροσολυμ. Βιβλιοθήκῃ** (τ. Δ') ἔχει δημοσιεύσει, εὐτυχῶς ἐλληνιστῇ, διατριβὴν σπουδαίαν ἐν τοῖς **Βυζαντ. Χρονι-**

(1) Bibliogr. Hellénique B. σελ. 234-259.

(2) «Lettres inédites de Michel Apostolis» Τευχ. 54 τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Γαλλικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν Ρώμης, ἐν Πορισίῳ 1889.

(3) Ἐπιστολ. 25η.

(4) Αὐτόθι.

(5) Ἐπιστολ. 75η.

κοῦς τοῦ 1903 ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Μάρκος ὁ Εὐλοκαράβης πατριάρχης οἰκουμενικὸς καὶ εἴτα πρόεδρος Ἀχριδῶν» σ. 402 κ. ἐ. ὥστε πᾶς ἄλλος λόγος ἐμοὶ περιττός.

Ὁ Μάρκος καθρέθη μετὰ βραχὺν χρόνον πατριαρχίας πολυταράχου τῇ 15 Ἰανουαρίου τοῦ 6975 ἥτοι τοῦ 1467.

Χρήσιμος νομίζω ἡ σημείωσις.

B. A. M.

(6) Ὅρα καὶ Κρουσίου, Turcograec: 22 καὶ σ. 124 καὶ Σάθα M. B. τόμος 7. σ. 578, ἀλλὰ καὶ Γεδεών, Π. Π. σ. 481 πρὸς διόρθωσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Ἐγράφη ἐξ ἀποφάσεως τῷ ἐν Μόσχᾳ Ἀντιπροσώπῳ Ἀρχιμ. Ἰακώβῳ νὰ διαψεύσῃ τὴν εἶδησιν ὅτι δῆθεν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρόκειται νὰ ἀποστείλῃ ἀντιπρόσωπον ὅπως μετὰσχῇ Ἑκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου σκοποῦντος τὴν δίκην τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Τύχωνος.

ΔΥΟ Δ. ΣΩΜΑΤΑ

Συνεδρία 24 Ἀπριλίου (Τρίτη)

Ἡ Α. Θ. Π. ἐξέφρασε τὴν χαρὰν Αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει καὶ προσελεύσει εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Ν. Φερμάν-ογλου, ὅστις ἀπαντῶν ὑπέβαλε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τε τὴν Α. Θ. Π. καὶ τὰ δύο Σώματα διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπέδειξαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ

— Ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ ἀναπληρωτοῦ διευθυντοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς Π. Κομνηνοῦ καὶ ἠΰξατο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

— Ἐξῆρε τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ φιλανθρώπου Δρος Στρήτ. ἱατροῦ τοῦ ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ ἀγγλικοῦ ἀεροπορικοῦ σώματος, ὅστις προσβληθεὶς ὑπὸ ἐξανθηματικοῦ τύφου ἐν τῇ περιθάλψει τῶν ὁμογενῶν προσφύγων, ἐκηδεύθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν. Ἡ Συνέλευσις ἐψήφισε πρότασιν ὅπως διαβιβασθῶσι συλλυπητήρια πρὸς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ.

— Πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν προσφύγων ἐνεκρίθησαν διάφορα μέτρα τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις ἀνετέθη εἰς τὴν Π. Κ. Ε. Περιθάλψεως.

Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ.

Συνεδρία 21 Ἀπριλίου (Σάββατον)

Μετὰ τὴν δικαστικὴν συνεδρίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Ἰκονίου Προκοπίου

καὶ ἠυχήθη μετὰ τῶν ἁγίων Συνοδικῶν ἀρχιερέων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

— Ἐνεκρίθη ὅπως ἀπολυθῇ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ ἐγκύκλιος πρὸς πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἐντελλομένους ἵνα ἀποστείλωσι στατιστικὰς τῶν ἐν ταῖς οἰκείαις αὐτῶν ἐπαρχίαις συναφθέντων κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν μικτῶν γάμων μετὰ σημειώσεων περὶ τηρήσεως ἢ μὴ τηρήσεως τοῦ ὅρου τοῦ ἀφορῶντος τὴν περὶ τοῦ γάμου γραπτὴν ὑπόσχεσιν ὅτι τὰ τέκνα θὰ βαπτισθῶσι καὶ θὰ ἀνατραφῶσιν ἐν τῇ ὁρθοδόξῳ πίστει.

— Ἀνετέθη εἰς μὲν τὸν ἐν Κολωνίᾳ Πανοσ. Ἀρχιμ. Νεόφυτον, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐν Wittenberg τῆς Γερμανίας συνερχομένην προσεχῶς ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Γενικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περὶ ζωῆς καὶ ἔργων τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπ. Οἰψάλης λειτουργοῦντος. Εἰς δὲ τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. Κ. Βασιλάδην ὅπως παρακολουθήσῃ τὰς ἐργασίας τῆς ἐν Ζυρίχῃ συνερχομένης διοικητικῆς ἐπιτροπῆς περὶ φιλίας τοῦ κόσμου διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Συνεδρία 21 Ἀπριλίου (Τρίτη)

— Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καισαρείας Νικολάου καταθέσαντος λόγῳ ὑγείας τὴν ἐντολὴν τῆς εἰς Πολωνίαν ἐξαρχικῆς μεταβάσεως ἀνετέθη ἡ ἀποστολὴ αὕτη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας Ἀγαθαγγέλῳ.

— Ἀνεβλήθη ἐπὶ ἓνα μῆνα ἡ δίκη τοῦ Παν. Μητροπολίτου πρόφην Μελενίκου Χρυσοστόμου ἐγκαιρομένου ἐπὶ μὴ ἀναγνωρίσει τῆς ἀνωτάτης αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

Συνεδρία 26 Ἀπριλίου (Πέμπτη)

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος διὰ γράμματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ἐξαιτεῖται ὅπως ἀποσταλῇ διὰ τὴν αὐτόθι Ἐκκλησίαν ποσότης ἁγίου Μύρου.

— Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σκοπέλου Γεννάδιος διωρίσθη ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Συνεδρία 20 Ἀπριλίου (Παρασκευή)

Παραπέμφθη εἰς τὸν ἐντιμ. κ. Π. Καραθεοδωρῇ πρὸς μελέτην καὶ γνωμοδότησιν προϋπολογισμὸς τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ ἔτους 1923 τῶν Ἑθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων. Ὁ προϋπολογισμὸς οὗτος παρουσιάζει προσόδους μὲν ἐκ λιρ. Τουρκ. 71380 δαπάνας δὲ ἐκ λιρ. 135350 καὶ καταλείπει ἔλλειμμα ἐκ λιρῶν Τουρκίας 63970.

— Ὁ κ. Μ. Μανωλακάκης ἱατρὸς ἐξελέγη μέλος τῆς Ἐφορείας τῆς Ἑθνικῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Α. Ἀνανιάδου.

— Ἐνεκρίθη ἵνα παρακληθῇ εἰς ἀνάκλησιν τῆς ὑποβληθείσης παραιτήσεώς του ὁ ἐκ τῶν τελευταίως ἐκλεγέντων Ἐφόρων τῆς Π. Μ. Γ. Σχολῆς κ. Σ. Σισμάνογλου.

— Ἀνετέθη εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐπιτροπὴν νὰ προκηρύξῃ πλειστηριασμὸν διὰ τὴν πύκτωσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ τυπογραφείου. Διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ διαγωνισμοῦ θέλει μετᾶσχει τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου κ. Β. Α. Μυστακίδης.

— Ἐνεκρίθη ὅπως ἡ Π. Κ. Ε. Περιθάλψεως προσέλθῃ ἐπίκουρος εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν πεσόντων ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος ἀοιδίμων ἱατρῶν, Τσορμπατζόγλου, Πρίγκου καὶ Γιανακίδου καὶ τοῦ ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ Ν. Γεωργιάδου.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Β. Ν. ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος ὑπέβαλε κατάλογον ἐκλεξιμῶν δι' ἀρχιερωσύνην συμφώνως τῷ Πατριαρχικῷ Τόμῳ, ὅστις καὶ ἐγκριθεὶς ἐπεστράφη τηλεγραφικῶς. Ἦδη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνεργεῖ διὰ πλήρωσιν τῶν τριῶν Ἐπισκοπῶν πρὸς καταρτισμὸν Ἐπαρχιακῆς Συνόδου.

Ἡ ἐκλογή κατὰ τὸν κείμενον Τόμον θὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου ἐκ τριῶν ὑποψηφίων προβαλλομένων ὑπὸ τῆς κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἐκάστης χηρευούσης Ἐπισκοπῆς.

— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν ἀποδοκιμάζων τὴν ἀπόπειραν ἰδρύσεως ἐκκλησιῶν μὴ ἀναγνωρίζουσῶν ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν καὶ καλῶν τοὺς πλανηθέντας ὅπως ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ αἰρετικοῦ αὐτῶν ὀλισθήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Θωμᾶ συνήλθεν ἐν Ἀθήναις εἰς Σύνοδον Γενικὴν ἅπασα ἡ Ἱεραρχία τῆς ἐν Ἑλλάδι Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ εἰργάσθη ἐπὶ ὀκταή-

μερον συνεχῶς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπλίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκλήσεως τῆς ἐκτάκτου ταύτης Συνόδου ἀντηλλάγησαν τὰ ἀκόλουθα τηλεγραφήματα.

Παναγιώτατον Οἶκ. Πατριάρχην Μελέτιον

Κων]πολεν

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνει ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, ἐκφράζουσα συμπάθειαν καὶ ἄπειρον σεβασμὸν ἅμα δὲ καὶ δεομένη τοῦ Θεοῦ ὅπως μὴ ἐπιτρέψῃ πειρασθῆναι ταύτην ὑπὲρ ὃ δύνатаι.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Τῇ Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀθήνας

Ἀποδίδομεν συνοδικῶς τὸν Ὑμέτερον συνοδικὸν ἀσπασμὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς ἐν Κων]πόλει Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας διὰ τὰς ἀπευθυνθείσας ἐκφράσεις ἀδελφικῆς συμπαθείας. Χαίροντες διὰ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισιν τῆς Ἱεραρχίας διαπιστοῦσαν τὴν ἀποκατασταθεῖσαν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας ὁμόνοιαν, ἱκετεύομεν τὸν ἀναστάντα Χριστὸν ὅπως τὴν ἁγίαν ταύτην «ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» ἐπεκτείνῃ ἀπὸ τῶν ποιμένων ἐπὶ τὸ πλήρωμα ἅπαν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος

— Ἡ Γενικὴ Σύνοδος ἐπεκύρωσε τὰς ἀποφάσεις τῆς τε τακτικῆς καὶ τῆς μερίζουσας Συνόδου τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πλήρωσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων θρόνων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ὑπὸ καταδίκην Ἀρχιερέων. Ἐπιληφθεῖσα τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς προσθήκης εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν, διατηρήσεως ὅμως τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πασχαλίου. Κατὰ ταῦτα αἱ μὲν ἀκίνητοι ἑορταὶ θὰ συμπέσωσι πρὸς τὰς ἀντιστοιχοῦς ἡμερομηνίας τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου,

τὸ δὲ Πάσχα ὅμως κοὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρθόμεναι κινήται ἔορται δὲν θὰ συμπίπτωσι πρὸς τὰς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἀποφάσεων τῆς Γεν. Συνόδου, ἃς δὲν γνωρίζομεν ἔτι ἐν λεπτομερείᾳ ἐξαίρουμεν ἀπὸ τοῦδε τὴν θεσπίζουσαν ἀπὸ τοῦδε τὴν θεσπίζουσαν ὅπως τοῦ λοιποῦ λογίζεται ὡς ἀνωτάτη τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Ἀρχὴ ἡ Γεν. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνερχομένη ἀπαραιτήτως ἀπαξ τοῦ ἔτους, δὲ νῦν πενταμελὴς συνοδικὴ ἀρχὴ θεωρεῖται ὡς ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Γεν. Συνόδου. Καθωρίσθη ὡσαύτως ὅπως ἡ ἐκλογὴ τοῦ τε Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων ἐνεργῇται ὑπὸ τῆς Γεν. Συνόδου.

— Ἡ Γενικὴ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ἡ μᾶλλον ἐπεκύρωσε προϋπάρχουσαν ἀπόφασιν, καθ' ἣν πάντες μὲν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας θὰ ὀνομάζωνται Μητροπολίται, ὁ δὲ πρῶτος αὐτῶν ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν θὰ τιτλοφορῇται «Μακαριώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

— Τῇ 29ῃ Μαρτίου ἐγένετο ἐκλογὴ ἐξ νέων Ὁρθοδόξων Ρωμούνων Ἐπισκόπων ὑπὸ τῆς Μεγάλης ἐκλογικῆς Συνελεύσεως ἀπαρτιζομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν, Γερουσιαστῶν, Βουλευτῶν, τῶν μελῶν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κονσιστορίου (consistorium bisericese), ὡς καὶ ἐξ ἀπεσταλμένων ἐκ Βεσσαραβίας ἐξαιρετικῶς διὰ τὴν περιπίπτωσιν ταύτην, προκειμένου νὰ γίνῃ ἐκλογὴ δύο Ἐπισκόπων διὰ τὴν Ἐπαρχίαν ἐκείνην. Τῆς Συνελεύσεως ταύτης προήδρευσεν ἡ Α. Υ. Π. ὁ Πριμᾶτος τῆς Ρουμανίας.

Ἐν ὅλῳ παρέστησαν 242 ἐκλογεῖς, ἀνεδείχθεισαν δὲ ἐκ τῆς ψηφοφορίας οἱ ἑξῆς. **Ἐπίσκοπος Ρώμαν**, ὁ Βοηθὸς Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Συμπίῳ Μητροπόλεως Τρανσυλβανίας Λουκιανὸς Τριτεάνου, **Ἐπίσκοπος Βουζαίου**, ὁ Ἱερεὺς **Γρηγόριος** Νικολεάνου διευθυντῆς τοῦ ἐν Γαλαζίῳ Σεμιναρίου, **Ἐπίσκοπος Κάτω Δουνάβεως**, ὁ βοηθὸς Ἐπίσκοπος (Arhiepiscop) τῆς Μητροπόλεως Ἰασίου **Ἰακώβ** Ἀντώνοβιτς.

Εἰς δὲ τὰς ἡδη συσταθείσας Ἐπισκοπὰς **Κωνσταντίνης**. ἐξελέγη ὁ Ἱερεὺς **Ἡλίας** Θεοδωρέσκου ἐφημέριος ἐν Βουκουρεστίῳ συγγραφεὺς πολλῶν Θεολογικῶν Συγγραμμάτων, **Τσετάτσα** Ἀλβᾶ ὁ Ἱερεὺς **Κοτλαρτσιούκ**, πρύτανις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

τοῦ Πανεπιστημίου Τσερνοβιτσίου καὶ Γερουσιαστῆς καὶ **Βάλτσ** ὁ Ἐπίσκ. Ἀρξες **Βησσαρίων** Πούγιου.

— Ὁ ἐν Ἀμερικῇ πρέσβυς τῆς Ρουμανίας διεβίβασεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν του αἴτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένων Ρουμούνων 150000 περίπου ζητούντων τὴν ἀποστολὴν Ρουμάνου Ἐπισκόπου.

— Μεταδίδεται ἐκ Βουκουρεστίου ἀκατανόητος πληροφορία, καθ' ἣν δῆθεν διεξάγονται διαπραγματεύσεις ὑπὸ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῶν Κυβερνήσεων Ἑλλάδος καὶ Σερβίας πρὸς ἵδρυσιν Ρουμανικῆς ἐπισκοπῆς διὰ τοὺς εἰς τὰ δύο ταῦτα τελευταῖα Κράτη Ἀρρωμούνους. Δυσκολευόμεθα νὰ πιστεῦσωμεν τὴν εἶδησιν διότι τότε ἔπρεπε νὰ γίνηται λόγος καὶ περὶ ἱδρύσεως Ἐπισκοπῶν ἐπὶ τοῦ Ρουμανικοῦ ἐδάφους διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ Ἕλληνας καὶ Σέρβους καὶ εἰτινας ἄλλους Ὁρθοδόξους.

ΡΟΥΜΑΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

— Τὸ ἐν Βάρνη ἐδρεῦον Προεδρεῖον τῆς Βουλγαρικῆς παγκληρικῆς ἐνώσεως ἀπευθυνθὲν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς κατὰ Φεβρ. παρελθόντα ἱδρυθείσης Ρουμανικῆς παγκληρικῆς ἐνώσεως αἰδεσιμ. ἱερέα Ποπέσκου Μελεγέστι καθηγητὴν τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Ρουμανικοῦ Πανεπιστημίου προέτεινε τὴν συγκρότησιν κοινοῦ Συνεδρίου ἐν Γεωργέβῳ, Ρουτσουκίῳ ἢ Σόφίᾳ μὲ θέμα τὴν θέσιν τοῦ κλήρου ἐν γένει καὶ εἰδικώτερον 1) βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ κλήρου 2) Δεύτερος γάμος τῶν χηρευόντων ἱερέων 3) ἐκλογὴ τῶν ἐπισκόπων ὑπὸ τοῦ κατωτέρου κλήρου 4) αὐτονομία τῆς Ἐκκλησίας 5) Συνεργασία τοῦ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξου κλήρου. Ὁ Αἰδεσιμ. Μελεγέστι ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν ἀποστέλλων κατὰ Μάϊον τοὺς ζητούμενους ἀντιπροσώπους.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας

PHANAR
Constantinople.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη

λίραι τουρκ. 2 1/2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΛΕΩΝ

Τὴν Πλατφόρμ. τῆς τογραφείου